

ILIE CIOARĂ

Ființa umană și adevărul absolut

EDITURA HERALD

Omul, la începuturile existenței sale, trăia și acționa ca făptură unitară, aflându-se în contact nemijlocit cu natura sa divină. Odată cu trecerea timpului, experiențele personale și cumulum de cunoștințe cu privire la lumea exterioară l-au fragmentat, depărtându-l din ce în ce mai mult de starea lui originală. În acest fel a luat ființă, conștient sau inconștient, structura fictivă a ego-ului. Toate conflictele și întreaga nefericire umană - atât de evidente în lumea ce o străbatem - sunt rezultatul acestei grave rătăcirii.

Cartea de față ne oferă modalitatea de a destrăma această plăsmuire egoistă și a instaura autoritatea binefăcătoare a omului real, universal, aflat sub pecetea iubirii sfântitoare și atotcuprinzătoare. Pentru a împlini acest lucru nu e nevoie de nimeni și de nimic din afara noastră; autenticul îndrumător se află în comoara lăuntrică din fiecare ființă. Ascultarea și observarea - cu ajutorul atenției lucide și globale - a reacțiilor automate ale propriei minți, precum și înțelegerea și acțiunea benefic transformatoare se realizează instantaneu. Împlinirea corectă a acestui experiment ne transcende din lumea finită în Nemărginire, unindu-ne în chip desăvârșit cu Adevărul absolut.

Ilie Cioară

Autorul a mai publicat: *Moartea mortii și desăvârșirea* (1993), *O călăuză astrală. Ferestre spre infinit* (1994), *Integritatea ființei umane* (1998), *Omul atemporal și Divinitatea* (1998) - Editura All.

ISBN 973-98399-9-1

EDITURA HERALD

Coperta: Ruxandra Stan

**© EDITURA HERALD
București**

I.S.B.N. 973 - 98399 - 9 - 1

Ilie Cioară

**FIINȚA UMANĂ
ȘI
ADEVĂRUL ABSOLUT**

EDITURA HERALD

București

CUPRINS

Prefață	5
1. Cum s-asculță și citește o poezie-oglină	38
2. Adevărata bogăție a sufletului	40
3. Adevăratul interes	42
4. Ascultătorul	46
5. A trăi în adevăr.....	50
6. Bătrânul egou încărunțit de vremuri	55
7. Cheia eternității	57
8. Chipuri, icoane, statui.....	61
9. Cine sunt?	65
10. Cine sunt cu-adevărat	68
11. Comoara	72
12. Conflictul dintre observator și observat	76
13. Cum asculți și cum privești?	79
14. Cunoașterea n-are margini	82
15. De ce crezuri?.....	85
16. De ce nu părăsim cunoașterea psihologică	89
17. Dezertarea din actualitate	93
18. Discipol și maestru	96
19. Dârzenia „ego-ului“	99
20. Doamne folosește-mă cât vrei!.....	102
21. Dumnezeu.....	105
22. Energia psihică fragmentară.....	109
23. Fiece dorință costă!	112
24. Iluminarea.....	115
25. Integritatea	117
26. Imobilitatea minții	120
27. Importanța identificării.....	123
28. Importanța clipei	126
29. În ce fel întâlnim clipa	129

30. Încearcă!	131
31. Întâmpinarea vieții	135
32. Misionarism	138
33. Mișcarea creației.....	142
34. Moartea psihologică	145
35. Nici o șansă de salvare!	148
36. Nu opuneți rezistență!	152
37. Pragul	154
38. Puritatea ascultării	158
39. Raritatea fenomenului „Eliberarea“	161
40. Rugăciunea și tăcerea	165
41. Sacrul întâlnește Sacrul	168
42. Să trăim fără intervenția gândirii	171
43. Sensul vieții	174
44. Stai o clipă și te-ntreabă!	177
45. Strigăt în pustiu	179
46. Taci oprește-te, încetează!	183
47. Trăitori, nu vorbitori!	185
48. Urcușul fără scări cu trepte	188

Tipar: *Grupul drogo print*

TIPOGRAFIA FED Calea Rahovei 147,
 sector 5 - București; Tel: 335.93.18; Fax: 337.33.77

PREFATĂ

În loc de notă de prezentare, așa cum am procedat în volumele anterioare, am alcătuit această prefață, drept sinteză a vieții mele strâns legată de începutul și aprofundarea „Cunoașterii de sine”.

Până la vârsta de 55 de ani nu am avut nici înclinații și nici îndemn de a mă exprima în vers sau proză, așa cum întâlnim adesea la marea majoritate a scriitorilor mai mult sau mai puțin consacrați. Eram un om obișnuit ca oricare altul, condiționat de educația oferită de mediul rural în care mi-am petrecut copilăria.

Părinții mei, gospodari înstăriți, mi-au oferit pe lângă cele necesare pregătirii mele intelectuale, și un bun exemplu de cinste și respect față de toți semenii, fără nici un fel de discriminare.

Viața mea, ca și a lor, a fost strâns împletită cu tragedia acestei țări, petrecută după terminarea celui de-al doilea război mondial.

După o dictatură militară, oarecum justificată de interesele reîntregirii României Mari, iată-ne sortiți să suportăm cea mai odioasă tiranie din câte au existat vreodată pe fața pământului, și anume: dictatura comunistă.

O infimă minoritate de câteva sute de comuniști, în mare parte străini de neam, ajutată de tancurile sovietice, pune stăpânire pe toate instituțiile statului.

În calitatea mea de modest salariat al unei asemenea instituții, m-am arătat ostil, încă de la început, față de forța brutală aflată în curs de stabilizare sub protecția directă a ocupantului străin.

Așa am ajuns, împreună cu mulți alți colegi din instituție, să fim considerați potențiali dușmani ai partidului comunist. Pentru acest motiv am fost puși în urmărire în vederea internării în lagărele de detenție, care împânziseră întreaga țară.

Informat la timp, m-am refugiat în comuna Vârtop din județul Dolj, unde în gospodăria părinților mei mi-am aranjat o ascunzătoare, cât mai bine camuflată.

Avertizat, printr-un vis premonitoriu, că voi fi căutat în vederea arestării, am dispărut în ascunzătoarea mea cu doar două, trei minute înainte de sosirea organelor de urmărire.

Din acea clipă de maximă tensiune, mi-am dat seama, ținând cont de nuanța prevestirii, că „voi fi căutat” de autoritatea tainicului destin, care operează după propriile ei legi necunoscute nouă oamenilor. Nu-mi venise încă sorocul întemnițării. Deocamdată îmi era pregătit cu totul „altceva” de către veșnicul mister al vieții în eterna ei mobilitate și neconținută prospețime.

Din acea memorabilă zi de 15 august 1948, mi-am impus un regim de severă clandestinitate, închis într-un pod de bucătărie, în semiîntuneric. Aveam treizeci și doi de ani.

Ce anume puteam să fac într-o asemenea imobilitate?

În acel spațiu extrem de restrâns, obligat să stau întins la orizontală zi și noapte, am început în mod forțat să gândesc la propria viață. La tot ceea ce am făcut sau nu am făcut; gânduri după gânduri... un șir imens... fără sfârșit... dorințe împlinite sau neîmplinite..., succese și insuccese, șubrede evaluări..., vagi speranțe și multe..., multe regrete. Îmi era lehamite de toate!

Și, totuși, în clipele rare de totală tăcere, „ceva” vag, venit de undeva din profunzime, mă avertiza că va surveni o anumită schimbare, un eveniment surpriză. Cu mintea mea însă nu reușeam să decifrez, în nici un fel, acest mister atât de tainic.

La câteva zile după instalarea mea în pod, fără nici un alt avertisment, neprevăzutul se produce, totuși.

Era un splendid clar de lună plină. Eu, perfect conștient, desprins de corpul fizic, m-am pomenit în fața casei la câțiva metri deasupra solului. Știam unde îmi este corpul și înțelegeam întreaga conjunctură în care mă aflu.

La simpla dorință m-am deplasat, prin alunecare, aproximativ patruzeci de metri – apreciere făcută după realitatea planului fizic.

A urmat apoi revenirea la locul inițial - tot prin alunecare, dar invers, cu spatele înainte. Deodată, însă, un gând necontrolat, însoțit de teamă, puse capăt întregului eveniment, copleșit de o nemaiîntâlnită euforie. Starea de emoție mi-a destrămat structura corpului astral și am revenit în podul unde zăcea corpul fizic, a cărui înfățișare era aidoma unui cadavru. Intrarea în corp s-a realizat de la sine, fără ca eu să intervin în vreo formă oarecare. Acea alcătuire asemănătoare corpului fizic, formată din punctișoare luminoase, s-a orânduit în forma unui cordon, ceva mai gros, care, întocmai ca un șarpe în mișcare, mi-a pătruns în corp prin gură.

Concomitent cu pătrunderea materiei astrale (corpului astral) corpul fizic al ființei mele a prins viață. Inima bătea cu putere sub impresia surprizei oferite de acest straniu eveniment. Nimic nu s-a pierdut din memoria celor întâmplare în afara corpului carnal cu puțin timp înainte.

Din acea clipă, incomoda mea închisoare autoimpusă a devenit, fără să exagerez, un adevărat paradis. De-acum, aveam o extraordinară preocupare. Viața îmi demonstrase prin revelația acestui fenomen, că nu există moarte. Înarmat cu o asemenea certitudine, am început aventura cunoașterii lumii de după așa-zisa moarte sau lumea astrală ori lumea paralelă.

Desigur că primele experiențe, realizate de această dată cu ajutorul voinței, le-am făcut legat de planul fizic, iar confirmările legate de vederea astrală și lumea obiectivă, consemnate la diferențe doar de câteva minute, mi-au fost oferite de tata, mama, fratele meu și soția acestuia.

Alte confirmări au avut loc după scurgerea unei perioade lungi de timp, subiectul experienței fiind legat de soția mea, care locuia la Brașov.

În acest pod mi-am dus existența mai bine de doi ani și șase luni, când, în cele din urmă, am fost nevoit să-l părăsesc, deoarece părinții mei au fost izgoniți din comună și gospodăria lor a devenit sediul C.A.P.

Această perioadă a constituit pentru mine prilej de înaltă școală de inițiere în lumea astrală. Zecile de experiențe ce au avut loc în

acea vreme, mi-au dezvăluit o mulțime de taine, pe care nu le cunoscusem mai înainte.

Până la acea dată nu citisem nimic în domeniul respectiv. Atât fenomenul dedublării, cât și toate descoperirile la care am avut acces, au fost pentru mine reale surprize, fapte și informații cu totul inedite.

Amintesc o mică parte dintre aceste dezvăluiri:

- La trecerea „dincolo”, o dată cu desprinderea definitivă de corpul fizic, unii decedați nici măcar nu sesizează efectul așa-zis al morții. Visul este atât de puternic și-i domină în așa măsură încât chiar după ani de zile ei se socotesc încă legați de corp și de pământ. Viața imaginativă legată de planul fizic este transferată în lumea astrală prin intermediul procesului de gândire. Simpla imaginație oferă cadrul respectiv de continuitate fictivă, în funcție de forța de imprimare energetică a dorinței.

- Gândul reprezintă în acea dimensiune limbajul universal, cu ajutorul căruia ființele se înțeleg și comunică între ele.

- Situația în lumea astrală este determinată de gradul de evoluție morală a fiecărui ins în parte. Am întâlnit în peregrinările mele suflete fixate de multă vreme în hrube întunecoase și într-un climat greu de suportat.

- De asemenea am urcat în sferele Sublimului, unde am ascultat o muzică divină care nu are nici un corespondent cu ceea ce auzim pe planul lumii terestre.

- Cu ocazia uneia din nenumăratele evadări din lumea fizică, (v. cartea: *Moartea morții și Desăvârșirea*) am întâlnit în lumea paralelă un grup format din bărbați, femei și copii. La vederea lor, pe loc îmi vine un gând, concretizat apoi printr-o întrebare, formulată astfel:

- Este cineva printre dumneavoastră, care în existența de pe pământ a trăit în comuna Vârtop, județul Dolj?

- Da, există, îmi confirmă un bărbat – adică el.

- Cum te numești?

- Dumitru Păun este răspunsul său prompt, cu asigurarea că a fost cândva locuitor al comunei mele.

I-am fixat memorial figura și îmbrăcămintea, ca aspect specifică țăranilor de la sfârșitul veacului trecut. A doua zi l-am întrebat pe tatăl meu dacă știe ceva în legătură cu existența acestui om. Pe măsură ce descriam figura și îmbrăcămintea entității astrale, tata, un om calm din fire, a început să manifeste semne de vădită emotivitate. În final, îmi destăinuie că el l-a cunoscut pe omul descris de mine, apoi adăugă:

- Tu nu aveai de unde să-l cunoști, fiindcă el a murit cu mult înainte de nașterea ta.

Această dovadă era desigur oferită tatălui meu, care probabil se îndoiește de unele afirmații pe care le făcusem.

- Tot în perioada acestei claustrări, mi s-au descoperit, la solicitarea mea, fragmente din câteva vieți anterioare. Ca înfățișare a corpului astral eram diferit de la o reîncarnare la alta și nici una dintre acestea nu semăna, în vreun fel, cu actuala mea înfățișare. În toate întrupările nu am fost decât bărbat.

- Am solicitat, de asemenea, să mi se dezvăluie și ipostaze legate de viitorul acestei existențe. M-am deplasat astral într-o celulă foarte umedă la Securitatea din orașul Sibiu. Acolo fiind, s-a deschis o ușă de fier și a fost introdus un bărbat înalt, pe care, întrebându-l cum îl cheamă, mi-a răspuns că se numește Faina. Un alt fragment descoperit cu anticipație privea închisoarea Făgăraș.

În mai puțin de un an am trăit efectiv ambele dezvăluiri astrale. Arestat la Brașov, am fost trimis prin Securitatea din Sibiu, la închisoarea Făgăraș. Faina a fost un coleg de suferință, cu care, în timpul detenției, m-am împrietenit.

- Iată însă un alt experiment de o deosebită îndrăzneală, izvorâtă din ignoranța celui ce aprecia că totul îi este îngăduit în acea lume a veșnicilor mistere.

Într-o bună zi un gând, pe cât de năstrușnic pe atât de înflăcărat, îmi cuprinde întreaga ființă. Voiam, pur și simplu, să-l întâlnesc pe Atotcuprinzătorul Dumnezeu. Cu mintea mea inocentă, detașată de tot ce era lumească, doream cu ardoare o asemenea întâlnire.

Iată-mă deci în afara corpului fizic, înveșmântat, ca să zic așa, în structura mea astrală. O dorință năpraznică se adresează unui

Dumnezeu impersonal cu rugămintea fierbinte de-a mi se revela. Urmează o tășnire verticală și un urcuș fulgerător imprimat de energia minții. În cursul acestui suuș am sesizat trei desprinderi, începând cu corpul astral. Din mine, nu mai rămăsese în final, decât un punct luminos, în stare de Pură Conștiință cu vizibilitate în toate direcțiile. Făceam parte dintr-un imens ocean de puncte luminoase, asemenea mie. Fiecare punct era independent și dispunea de capacitatea de a se mișca după propria dorință, ca și mine de altfel. Toate punctele, însă, aveau ceva comun: o lumină gălbuie. Asta a fost totul, adică întregul experiment.

Revenirea în corp s-a produs instantaneu, fără urmări emoționale. Aveam doar o stare de bucurie reținută, cu totul îndestulătoare. De fapt, aceasta a fost adevărata ipostază a fericirii, în care dispăruseră cu desăvârșire: gânduri, dorințe, imagini etc.

După trecerea câtorva minute bune, gândirea deficitară își începe meschina preocupare. Iată, îmi zic eu – ca „egou” de astă dată – nu am văzut nimic extraordinar, în afară de acele punctișoare luminoase. Ceva mai târziu, însă, mi-am dat seama că părăsisem pe lângă corpurile: fizic și odic și corpurile: astral, mental și spiritual și atinsesem cauzalul.

Divinitatea era, de fapt, acea Lumină care ne unea pe toți cei aflați în ipostaza oceanului de Energie Cosmică.

Despre această Energie Sacră vom mai avea prilejul să amintim în această prefață, ca dealtminteri și în fiecare poezie-oglină, în care se reflectă natura reală a propriei ființe.

Știam că voi fi arestat și m-am împăcat repede cu acest gând. În destinul meu erau înscrise atât arestarea cât și suferințele însoțitoare.

În aprilie 1951 am fost arestat, de la locuința mea din Brașov, apoi judecat și condamnat la 6 ani de temniță grea. Am ispășit 5 ani și șase luni, profitând de munca efectuată la Canalul Dunăre-Marea Neagră.

În timpul detenției, din cauza condițiilor improprii de cazare, am efectuat puține evadări în lumea astrală. Amintesc doar două mai semnificative:

- În 1952 se aștepta venirea la Făgăraș a unei comisii de triere a deținuților, în vederea trimiterii celor apți la diferite munci. Nimeni nu știa unde anume vom fi repartizați. La insistența unui prieten, reușesc o evadare și am viziunea lagărului de la Saligny, km. 4. Nu știam nimic despre existența acestui lagăr și nici de comuna ce poartă numele inginerului care a construit podul de la Cernavodă.

Peste mai puțin de 10 zile am fost într-adevăr trimiși acolo, unde am muncit până la închiderea lucrărilor, în 1953.

- În această perioadă, din cauza muncii istovitoare, atinsesem limitele anemierii. Aveam doar 43 de kg și nu mai știam nimic despre părinți. Într-o perfectă desprindere îl întâlnesc pe fratele meu decedat, și-l rog să-mi spună ceva în legătură cu cei dragi. Iată răspunsul:

„Tata și mama au revenit în comună și într-o săptămână vei primi scrisoare și pachet. Și să nu mai fii îngrijorat, căci veți fi iarăși împreună.“

Chiar în cursul acelei săptămâni, am primit pachet și o scrisoare ce confirma revenirea acasă a părinților mei, care se refugiaseră la Craiova. La ieșirea din închisoare s-a realizat și ultima parte a comunicării fratelui meu.

În anul 1956 sunt pus în libertate și mă stabilesc în București. Aici, același destin mă îndeamnă spre un cerc de spirițiști, condus de dr. Ionel Ionescu Vlădești*. El mi-a pus la dispoziție ceea ce dorisem tot timpul, încă de la primul meu contact cu lumea astrală. Și anume: o seamă de cărți, cât mai multe cu puțință care să-mi satisfacă atât curiozitatea asupra lumii paralele cât și setea mea de perfecționare spirituală. În fiecare săptămână primeam câte o astfel de carte, pe care o devoram, împletind lectura cu practicarea și testarea îndrumărilor respective.

Acest cerc de înaltă spiritualitate era condus din lumea astrală de o entitate, care s-a recomandat Antal. El ne-a dirijat, în mod inteligent, mai întâi pe drumul mistic creștin, prin practicarea Rugăciunii lui Iisus, iar în final, la „Cunoașterea de sine“.

*(v. cartea: *O călăuză astrală și Ferestre spre Infinit*).

La un moment anume acest cerc ajunsese să numere 20 de membri. Riscul era mare. Asemenea preocupări erau osândite cu înverșunare și urmărite de către organele de represiune ale doctrinei marxist-leniniste. De fiecare dată, însă, ghidul astral ne dădea asigurări că nimic nu se va întâmpla, fiindcă el ne apără. Și așa a și fost.

În acea perioadă numărul evadărilor mele a crescut simțitor. Fiecare dintre membrii acestui grup de idealști voia să afle câte ceva de la cei dragi, trecuți dincolo de pragul vieții pământești.

Iată câteva aspecte mai semnificative despre ceea ce se petrece „dincolo”:

- Entitățile aflate în planurile superioare de evoluție pot cobori la cele aflate mai jos, pentru a le ajuta să evolueze, însă sufletele fixate momentan pe un anumit plan nu pot să urce mai sus.

Aici, îmi spune o altă entitate, învățăm ca la școala primară. Ea dispunea chiar de o tăbliță, în care își însemna anumite îndrumări date de un învățător, pe care l-am văzut așezat la o catedră.

- Am întâlnit o femeie care-și acoperise fața și întregul corp cu o pătură. Întrebată de ce face acest lucru, răspunsul ei a fost simplu: pentru „a sta locului”, apoi a continuat „pentru întărire spirituală”.

Aici, în lumea noastră, gândirea haotică alcargă fie în trecut, fie în viitor, dar de fiecare dată ea este nevoită să se întoarcă la corpul fizic. Or, în lumea astrală, lipsa corpului face entitatea să alerge fără rost, epuizându-și energia în dauna evoluției spirituale.

- Iată un alt caz de întâlnire cu cineva care a dorit să fie incinerat. Era vorba de un bărbat, considerat ca o somitate în domeniul medicinei. L-am găsit sub o cuvertură, care-i acoperea corpul până sub bărbie. Nu i se vedea decât capul. Curiozitatea, inspirată desigur de cineva din acel climat, m-a îndemnat să ridic acel înveliș. Nu o mai făcusem niciodată până atunci. Și iată surpriza: corpul astral, de la cap până la picioare, lipsea cu desăvârșire.

Biata entitate, din jenă că-i văd goliciunea, făcea semne disperate din cap, insistând să-i așez pledul în poziția inițială. În urma acestei întâlniri, am aflat că prin incinerare, așa cum se realizează în cuptoarele cu temperaturi de peste o mie de grade, este

distrus și corpul astral. O dată cu arderea bruscă, nefericitul suportă o suferință extraordinară, pentru că legăturile dintre corpul fizic, eteric și astral sunt încă menținute.

Fenomenul este binecunoscut. După deces se constată creșterea în continuare a părului, unghiilor ca și alte semne. Corpul eteric sau odic, animator al structurii fizice, menține încă un timp legătura cu aceasta și suportă șocul dureros al arderii pe care-l transmite și corpului astral.

După aproximativ doi ani l-am întâlnit din nou. De data aceasta el își refăcuse corpul astral, care era identic cu tiparul corpului fizic.

- Un alt locuitor al lumii astrale, fără să fie întrebat, îmi spune: „Știi, aici hoții au cheile închisorii asupra lor“.

Prin aceasta se înțelege că cei aflați în ipostaza de ispășire a unor fapte incriminate precum hoția, se pot elibera oricând, o dată cu recunoașterea răului săvârșit, însoțită de căința respectivă și de hotărârea de a nu mai greși în viitor.

În genere vorbind, la trecerea noastră dincolo, Sacrul aflat în profunzimea ființei noastre ne pune în față atât răul, cât și binele săvârșit în decursul ultimei întrupări. Și, în funcție de ceea ce am făcut, ne creăm noi înșine mediul de ispășire sau de bucurie corespunzător.

Conștientizarea răutății săvârșite, însoțită de regretul respectiv, ne eliberează din cadrul de ispășire. Suferința ispășirii se imprimă în structura „sinelui personal“, și la o nouă întrupare vom greși mai puțin sau deloc.

Sacru l vrea ca noi să fim fericiți. Ispășirea suportată în acea lume este un act de dragoste, săvârșit cu scopul propriei perfecționări.

În sfârșit, un alt voiaj în lumea duhurilor îmi oferă o minunată lecție de înaltă atitudine etică, nemaiîntâlnită nicăieri pe planul existenței noastre terestre.

Aminteam, ceva mai înainte, că după eliberarea din închisoare am studiat o seamă de cărți care tratau fenomenul dedublării. Printre alte descoperiri, am aflat că semnul crucii constituie o armă potențială împotriva entităților negative. Am folosit semnul

respectiv, așa cum obișnuiește preotul când dă binecuvântarea. Efectul a fost devastator. Simplul gest efectuat cu mâna dreaptă sa stângă a spulberat o întreagă ceată de entități astrale, care mă înconjuraseră cu intenții vădit ostile.

Am întâlnit însă și o situație în care eu am fost imobilizat de o entitate, prin simpla întindere a mâinii sale. Era un spirit evoluat care, de fapt, nu-mi făcuse nimic rău. Un îndemn interior mă determinat să încerc și în acest caz eficiența semnului.

În continuare, am folosit de nenumărate ori semnul crucii la întâlnirile mele, niciodată dorite, cu entități dușmănoase, care populează dimensiunea astrală, la fel ca și în lumea noastră. Și, de fiecare dată, trăiam un oarecare sentiment oferit de satisfacția dezagregării acelor făpturi astrale.

Aflat într-o asemenea împrejurare, înconjurat de entități ostile, iată că din interiorul ființei mele îmi apare un impuls intuitiv, care mă îndeamnă să nu mai folosesc acest semn, el fiind apreciat tot cu un act de violență. Adică, la violența lor, eu răspundeam tot cu un act de violență, coborându-mă la nivelul atitudinii respective.

Și, deodată, ridic mâinile în sus, ca gest de predare și le spun „Fraților, sunt un pământean și am fost trimis în lumea dumneavoastră să întâlnesc pe cutare (rostesc numele ființe decedate), vă rog să mă ajutați!”

Entitatea aflată în imediata mea apropiere, care se pregătea să-mi înfigă cuțitul ridicat deasupra capului, a lăsat imediat mâna în jos. Și, din agresoare, a devenit prietenoasă și a rostit față de ceilalți: „Haideți mă, să-l ajutăm”!

Imediat am fost luat de mână și condus, alunecând împreună cu întregul grup, la locul unde se afla entitatea pe care o căutam.

Deschiderea întregii mele ființe, seninătatea și blândețea realizaseră o adevărată minune. Schimbaseră pe loc atitudinea dușmănoasă a acestora.

Acest experiment mi-a demonstrat că entitățile mai puțin evolute – diavolii, cum îi numește biserica – au nevoie de bunătatea, înțelegerea și blândețea noastră și nu de blesteme sau alte acte ori gesturi precum cel folosit de mine din ignoranță.

După această minunată lecție – oferită de lumea astrală – cât de nepotrivită, absurdă și dușmănoasă se învederează acea slujbă a moliftelor Sf. Vasile cel Mare. Blestemele repetate, însoțite de energia corespunzătoare, răsună pentru mine ca ceva anormal, monstruos.

Mă întreb: Cum poate oare aceeași limbă să rostească, pe de o parte, binecuvântări, iar pe de altă parte blesteme înfricoșătoare?

Acei presupuși diavoli au nevoie de mai multă înțelegere și dragoste din partea noastră, pentru că în fiecare dintre acești semeni ai noștri, puțin evoluți, se află una și aceeași Scânteie divină, ca și în fericitul care a atins sferile Sublimului, Iluminarea.

În fiecare făptură umană dăinuie atât principiul binelui cât și cel al răului, care se manifestă ca „sine personal” egocentric, deficitar. Acest „egou” – structură fictivă, creație personală – este vinovat de toată tragedia umană. El ne-a adus la actuala întrupare și ne va aduce mereu, până în ziua în care vom reuși să-i eliminăm energiile negative care-i susțin șubreda alcătuire. Faptic, acest „eu personal” reprezintă imperfecțiunea, care prin haotica lui rătăcire, întuneacă firescul climat al perfecțiunii, adică al realității ființei noastre - divinitate nepieritoare, fără început și fără sfârșit.

În legătură cu aceste călătorii ale mele în lumea astrală, Antal, ghidul spiritual, m-a încurajat la început. Aveam în momentul acela patru fotografii de ființe decedate, la care fusesem solicitat să mă duc. Și Antal îmi răspunde: „patru fotografii – patru obligații”. Aceste „comenzi”, cum le numeam la acea dată, au fost cu promptitudine onorate. După trecerea unei perioadei, la o altă ședință, Antal mă întreabă dacă am constatat vreo schimbare în bine a celor cărora le adusesem dovezi despre cei plecați.

- Ei spun că s-au schimbat, i-am răspuns eu.

- Mai lasă-i în pace. Să verifice și singuri ceea ce doresc să știe!

Sub directa îndrumare a lui Antal, după ce încercasem toate metodele, care ofereau promisiuni de înnobilare psihologică, m-am stabilit la practica indicată de mistică creștină, cu rostirea permanentă a Rugăciunii lui Iisus. Așa am devenit călugăr în lume,

ducând o viață plină de privațiuni, în care mi-am pus toată nădejdea mântuirii sufletului.

După scurgerea a două decenii de luptă lăuntrică crâncenă, cu viziuni ale desăvârșirii, iată că într-una din zile, nemulțumit de mine, la un îndemn venit din adânc mă opresc. Venise momentul socotelilor. Meseria de contabil, pe care o practicam pentru câștigarea celor necesare existenței cotidiene, trebuia să mă îndeplinească și la întocmirea bilanțului respectiv. Rezultatul acestei analize a fost cu totul nesatisfăcător, raportat la aspirațiile mele.

Tot ceea ce realizasem în decursul acestei perioade, nu erau decât simple schimbări de suprafață. O vagă cosmetizare, care nu putea să mă mulțumească.

După prima mea evadare în lumea astrală, luasem hotărârea fermă de înnoibilare a propriului suflet și de atingere a acelei purități spirituale a cărei existență o intuiam doar. "

Șubreda realizare, ascunsă sub masca „omului de bine“, nu era altceva decât o altă formă de degradare – mult mai subtilă, mult mai profundă, dar la fel de amăgitoare.

Șocul psihologic determinat de simplitatea și incontestabila conștientizare, m-a condus la pacea sufletului sau pasivitatea minții. Atunci când ești încolțit din toate părțile și nu mai vezi nici o posibilitate de scăpare, apare tăcerea cu resemnarea neputinței. Acesta a fost momentul în care a apărut revelația. Și iată ce-mi zic mie însumi:

- „Dacă mintea cunoscătoare, însoțită de dorință, voință și încordare nu mi-a spart cochilia condiționării tempo-spațiale, să încerc realizarea fenomenului respectiv cu pasivitatea minții“.

Din acea clipă am început să practic „Cunoașterea de sine“, folosindu-mă de simpla conștientizare, cu ajutorul Atenției globale a reacțiilor minții.

Efectele nu au întârziat să se arate. Simpla întâlnire cu mișcarea minții îi destramă acesteia energiile însoțitoare. Am remarcat că fiecare gând, dorință, imagine sau sentiment este vehiculat de o energie proprie, care-i imprimă autoritatea de afirmare.

La scurtă vreme, dinamica gândurilor și-a pierdut din intensitate, iar unele dorințe au dispărut fără să lase urme reziduale.

Efectele vizibile, de necontestat, mi-au mărit încrederea în practicarea acestei simplități.

După câțva timp, într-o dimineață, la trezire, constat cu vădită surprindere că psihologic funcționeam diferit de cum o făcusem până în ziua precedentă – adică seara, înainte de adormire. Practic, mă comportam ca un întreg - corp și psihic formam o unitate. Atenția lucidă și impersonală îmi oferea, o dată cu seninătatea și libertatea interioară, energie și îndrumare pentru tot ceea ce făceam ca un firesc al împlinirilor solicitate de împrejurări.

În concluzie, *fără nici o intervenție conștientă* din partea mea, mi se schimbase, în mod radical, mentalitatea.

Să întrerupem momentan șirul povestirii ca să explicăm cum anume se formează mentalitatea sau modul specific de gândire al individului, ca și al colectivității.

Fiecare individ funcționează, din punct de vedere mintal, ca prizonier al unei scheme educațional-morale și spirituale implantate de mediul social în care s-a născut și și-a desfășurat activitatea.

Pentru ușurarea înțelegerii să dăm câteva exemple: unul se naște într-o familie de creștini; altul într-o familie de musulmani, sau de hinduși, sau de evrei; un altul are parte de o familie în care părinții au convingeri ateiste.

Primele noțiuni despre viață sunt imprimare tinerelor vlăstare de către familie. Iar familia la rândul ei, nu poate oferi altceva decât ceea ce a primit ea însăși prin tradiție de la părinți, bunici și întreaga lume anterioară a neamului respectiv.

Ceva mai târziu, urmează influența educatorilor, profesorilor, ca și a mediului ambiant în care fiecare își desfășoară o activitate profesională necesară existenței pe plan fizic. Concomitent, se citește diferite cărți, iar mentalitatea individului suferă noi și noi modificări.

Toate aceste acumulări memoriale alcătuiesc și conturează, în final, modul subiectiv de abordare a vieții.

Unii, în urma literaturii studiate, își părăsesc credința moștenită de la părinți și îmbrățișează un alt crez religios. Este doar un transfer dintr-un tipar în altul apreciat ca fiind superior celui avut anterior.

Or, în acest fel educația fundamentată face din fiecare ins în parte un veritabil robot, care, la întâmpinarea vieții, răspunde în mod mecanic potrivit condiționării sale.

Acest mod de gândire, care determină totodată și comportarea individului, structurează „ego”-ul sau conștiința de suprafață, folosită frecvent în relațiile cu semenii, cu natura, cu lumea în genere.

Fiecare om, educat potrivit acestei diversități, este un prizonier și rămâne ca atare înmormântat în cochilia care-i mărginește cunoașterea.

Dacă ne-am referi doar la diversele credințe religioase, vedem cum ele separă oamenii și-i pun adesea în conflict pe unii împotriva celorlalți.

Toate religiile și nenumăratele secte susțin că posedă adevărul. Dar întreaga lor demonstrație nu face decât să scoată în evidență susțineri relative.

Dacă vreuna dintre aceste credințe ar poseda Adevărul Absolut, ea n-ar mai putea ființa ca organizare structurată ierarhic: în vârf – șeful, cunoscător al tainelor, care singur își arogă importanța sacramentală; în subordine alte trepte de mai mică importanță, potrivit diviziunii harurilor respective; iar la urmă de tot, marea masă a credincioșilor, ușor manevrabili, din cauza lipsei de înțelegere a viului în ansamblul desfășurării lui.

Trecutul istoric al vieții de pe această planetă este plin de exemple, care demonstrează Șubrezenia diferitelor crezuri religioase. Să-ți ucizi semenii doar pentru că au o altă credință decât a ta?! Și nebunia atinge înălțimile infinitului, atunci când susții că o faci în numele lui Dumnezeu!

Ce fel de Dumnezeu este acela care vă îndeamnă să urâți, să brutalizați, să blestemați și să ucideți făpturi omenești ca și voi?

Această crudă realitate se desfășoară și în epoca noastră. Sub privirile noastre, ale omului zis „civilizat”, se mai petrec astfel de

orori. Oare și noi luăm parte la aceste învrăjbiri, multe dintre ele alimentate și de conducătorii spirituali, care ne promet mântuirea sufletelor?

Ceea ce afirmăm nu sunt simple păreri. Numai faptele, ele însele vorbesc. Și ele nu pot fi niciodată contrazise, fiindcă ne stau continuu în față și ne obligă să le privim. Nu întoarceți privirea de la ele! Nu încercați să vă ascundeți sub măștile întunecoase, adesea folosite pentru camuflarea intereselor egoiste, care vă determină atitudinea ipocrită!

Nu-mi luați în nume de rău această atitudine dârză, impusă chiar de Sublimul Adevăr, pentru demascarea a tot ce este egoism feroce și interes pur lumesec.

O întrebare firească se impune, ca să putem eventual descoperi cauzele care au condus la nebunia și la climatul întunecat existent pe această planetă: A fost vreodată Terra văduvită de îndrumători de înaltă spiritualitate?

Desigur că nu a fost. Să ne referim doar la câțiva, în ordinea apariției lor ca cetățeni ai acestui pământ:

- Mai întâi să amintim de Buddha din neamul Gautama, tribul Sakia, numit Iluminatul. El a arătat semenilor săi tot ceea ce a făcut până în momentul declanșării Iluminării. A transcens lumea finită și s-a integrat în Neant, prin atingerea Nirvanei.

Se mai spune totodată că – prin trăire directă – s-a integrat în Sublim, o dată cu spargerea cochiliei lumescului – condiționarea tempo-spațială.

Recent i-am citit istoria și am rămas plăcut surprins să constat că ipostaza Iluminării - după cum susține autorul - a avut loc dimineața, la trezirea din somn.

Însă nu acest trăitor al Adevărului Absolut și-a scris viața și experimentul Adevărului, ci alții. Se cunosc, totuși, suficiente amănunte, din care rezultă munca aprigă a lui Buddha cu sine, cu „eul personal”, cu propria condiție psiho-somatică structurată de mentalitatea lumescului.

Dar să vedem: Ce anume au făcut urmașii după dispariția lui?

În loc să-și însușească experiența lui, ei vorbesc doar despre omul Buddha, pe care l-au divinizat. India este plină de statui, cărora credincioșii lui se închină și le solicită sprijinul, adresându-se formelor materiale ce-i immortalizează chipul.

Cum să atingem ipostaza Nirvana, funcționând ca dualitate?

De o parte: „eul personal” – rugătorul – ce-și urmărește interesul egoist, iar pe de altă parte: divinitatea imaginară, asociată cu chipul structurii materiale.

Numai când subiectul sau „ego”-ul tace în mod desăvârșit – văzându-și neputința – acea Energie primordială, Realitatea unică existentă pretutindeni, ni se revelează în toată splendoarea și sacralitatea ei. În acea fericită clipă – ca integrați în această veșnică esență – aflăm că numai Ea este eternitatea, necreată, fără început și fără sfârșit. Descoperim totodată că numai simpla ei prezență operează transformări radicale în structura noastră imaginară, a omului condiționat tempo-spațial.

În continuare, să ne referim la un alt trăitor al Adevărului Absolut și anume la Iisus Hristos. Nici de la El nu posedăm consemnări personale, privitoare la existența sa ca ființă întrupată în urmă cu două mii de ani. Nu știm aproape nimic în legătură cu existența lui până la vârsta de 30 de ani, când a început să predice Religia Iubirii. Noua lui învățătură l-a pus de îndată în conflict cu religia mozaică, fundamentată pe legea talionului - ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

Cât privește învățătura divinului Iisus, ea nu ne-a fost transmisă de veritabili trăitori ai Adevărului, ci de niște simpli știutori sau cunoscători, care relatează, în mod simplu și pe înțelesul tuturor, ce a făcut sau ce a spus Învățătorul în diferite împrejurări.

Noul Testament ne stă drept mărturie evidentă și suficient de lămuritoare în legătură cu modalitatea și specificul acestei transmiteri. Urmărind șirul evenimentelor, să vedem ce anume s-a împământenit.

Ce este astăzi religia creștină?

Este ea altceva decât o credință organizată ierarhic, cu îndrumări cuprinse într-o schemă care oferă, conștient sau inconștient.

importantă și autoritate psihologică de sus în jos, până la umilul credincios?

Acumularea de cunoștințe amplifică și dimensionează structura amăgitoare a sinelui personal. Acest „eu” sau „ego”, sprijinindu-se pe acumulările memoriale, își arogă însemnătate nuanțată în funcție de degradarea morală, ca mândrie, vanitate, orgoliu, trufie.

De la înălțimea amvonului, predicatorii, simpli vorbitori care repetă la infinit, își etalează cu emfază aglomerările memoriale în fața maselor neștiutoare.

Ce fel de relații se pot stabili între oameni, în afară de o șubredă dependență, între cel ce știe și colectivitatea de credincioși, apreciată de el ca ignorantă și pe care nu se sfiește să o speculeze, adunându-și comori pe pământ?

Acești îndrumători l-au coborât pe Dumnezeu la nivelul minții umane, justificând că au făcut-o spre o mai bună înțelegere.

Și care sunt rezultatele acestei manevrări intelectuale? Ele se văd. Sunt evidente prin ele însele și pot fi sesizate de fiecare om care este cinstit cu el însuși.

Dumnezeul coborât la nivelul lumescului a fost înțeles și explicat în funcție de păreri și interpretări după capacitatea minții individuale. Așa au apărut diferite dizidențe, din care mai apoi a proliferat un număr imens de secte.

Dumnezeul unic a devenit, după subiectiva apreciere a oamenilor, dualitate sau trinitate. Să nu ne mirăm că lucrurile au degenerat în acest fel.

Numărul sectelor va crește, în mod obligatoriu, fiindcă interpretările intelectuale nu pot realiza altceva decât această diversitate, specifică lumii mărginite. Cu înțelegerea intelectuală – oricât ar fi ea de elevată – nu ne putem desprinde, în nici o împrejurare, de centrul „eu și al meu” și nici de circumferința care-i limitează frontierele și-i protejează conținutul.

Să ne referim la câteva afirmații făcute de Iisus, așa cum ne-au fost ele transmise: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”, „Eu și Tatăl – una suntem”.

Ce vor să spună aceste cuvinte? În clipa când El le-a rostit trăia în mod real Adevărul Absolut, adică era în uniune directă cu Dumnezeu - numit Tatăl, pentru a fi mai ușor de înțeles de aceia care-l ascultau.

Oare divinul trăitor le-a spus vreodată că ceea ce face El, ei nu pot să facă?

„Aflați Adevărul și Adevărul vă va elibera, le mai spunea El apostolilor. O dată cu acest îndemn Iisus avea certitudinea că ei posedau capacitatea împlinirii respective. La care Adevăr se referea? Oare nu la Adevărul Absolut, despre care aminteam în cele două afirmații anterioare?

Tot El îi îndemna să caute Împărăția Cerurilor în interiorul ființei lor.

Ce înscamnă, de fapt, coborârea în inimă?

Încercați și veți descoperi singuri – pasivitatea minții sau starca de „a fi”, ori Pura Conștiință. Și, în această ipostază, veți fi una cu Necuprinsul, cu Divinul Părinte, și veți realiza Calea spre Adevăr și Viață.

Iisus le-a mai spus: „Fiți smeriți cu inima”.

Ce înseamnă asta decât tăcerea sau dispariția necondiționată a „ego”-ului?

După aceste simple punctări, încercați singuri să descoperiți diferența dintre „a ști” ceea ce a spus Hristos și a pune în practică îndemnurile și cuvintele sale. El trăia în uniune cu Marele Adevăr, dându-se de exemplu ca trăitor direct cu ceea ce afirma în clipa respectivă.

Astăzi, așa cum însăși lumea creștină o demonstrează, învățătura lui Iisus a devenit o simplă cunoaștere intelectuală, care unește pe credincioși în comuniuni. Iar speranța mântuirii nu este altceva decât o seacă proiecție mintală, care oferă o fictivă și infructuoasă stare de siguranță.

Fondul psihologic al omului de odinioară, care-și punea nădejdea în diferitele zeități sau idoli, nu s-a schimbat, de fapt, cu nimic. Ceea ce s-a schimbat este numai zeitatea, în care

credinciosul își pune nădejdea

Afirm și pot demonstra fiecărui semen dornic de aflarea Adevărului, că întreaga cultură rezemată pe religie, educație și tradiție este compiet greșită.

Dacă privim lumea din jurul nostru și-apoi extindem această privire la întreaga hartă a vieții pe pământ, vom putea descoperi că oamenii sunt entități izolate, fiecare ins fiind dominat în sinea lui de un egoism sălbatic, mai mult sau mai puțin dominant. În toate manifestările lui „eu și al meu“, ca și „eu și familia mea, etnia mea, credința mea, țara mea“ etc se demonstrează șubreda cultură de care aminteam mai înainte.

Fiecare individ face parte din ceea ce știe, cunoaște sau posedă o permanentă trambulină de autoapreciere și autoritate psihologică.

În realitate, tot ceea ce posedăm ca știință sau bunuri materiale ne domină în chip autoritar, obsesiv. Ființa noastră reală, despre care vom relata spre sfârșitul acestei expunerii, este pur și simplu dominată de învelișul exterior al conștiinței de suprafață. Altfel exprimat: Sinele impersonal – realitatea divină a ființei – este împiedicat să se manifeste din cauza sinelui personal sau imaginarul „ego“.

Cele două structuri: Realitatea și ficțiunea nu pot coexista în nici o împrejurare. Când una din ele este prezentă, cealaltă lipsește cu desăvârșire. Perfecțiunea și imperfecțiunea nu se pot asocia și nici însoți vreodată.

Simpla apariție a Realității face ca irealitatea, ficțiunea să dispară în mod spontan, fără să lase urme reziduale, drept cicatrice memoriale.

În urmărirea descifrării Sublimului Adevăr, să luăm un alt exemplu de fericit trăitor al acestuia și anume Krishnamurti. Fiu al unei familii numeroase de brahmani, el a fost adoptat, încă de copil, de către fondatorii Societății Teozofice, care vedeau în el reîncarnarea unei entități de înaltă spiritualitate.

În cadrul mișcării, a fost înființat special pentru el, Ordinul Stelei, care cuprindea elita spirituală a acestei noi religii. În anul

1927, Krishnamurti își afirmă Eliberarea, desființează Ordinul Stelei, se desprinde de teozofie și începe să predice pe cont propriu „Cunoașterea de sine”.

El a desfășurat o intensă activitate de peste cinci decenii prin cuvântări, comentarii și răspunsuri la întrebări în diferite orașe din Europa, India și America.

Pe parcursul acestei îndelungate perioade, el a fost ascultat de un număr imens de oameni de diferite grade de pregătire intelectuală. De la savanți de renume pe plan mondial, până la oameni cu pregătire modestă, frecvențele întâlniri cu el au atins cele mai înalte cote înregistrate de vreun predicator.

Într-o bună zi, la una dintre ultimele sale conferințe, cineva l-a întrebat, câți oameni l-au înțeles cu adevărat și au realizat, prin ei înșiși, mesajul „Cunoașterii de sine”. Răspunsul l-a dat prin ridicarea mâinii și arătarea a două degete. Informația o dețin din citirea unui buletin informativ redactat periodic de către fundația care-i poartă numele.

În ceea ce mă privește, l-am înțeles din prima clipă, o dată cu citirea primei cărți, fiindcă Adevărul nu are decât o singură înfățișare, care se dezvăluie prin sine însuși. Și toți cei care-l întâlnesc nu pot să ofere drept explicație decât unul și același lucru, adică perfecțiunea înțelegerii prin integrarea ființei și contopirea cu Marele Tot – Neclintirea și mobilitatea înnoitoare, îmbrățișând pe fiecare trăitor cu toți aceia care-l realizează cu adevărat.

După trecerea în lumea de dincolo a acestui mare trăitor, mă așteptam ca în locul lui să apară un alt cunoscător al Adevărului, care să lărgască și să aprofundeze veșnica noutate a viului în eterna sa mișcare și prospețime.

Dar, care este realitatea? Ce s-a întâmplat după plecarea lui? Odată cu dispariția lui Krishnamurti, urmată apoi de o scurtă perioadă, numărul adepților și susținătorilor săi a scăzut în chip dramatic. Iar cei mai apropiați discipoli ai lui se comportă exact pe dos decât au fost sfătuiți și îndrumați.

La întâlnirile lor, programate în numele maestrului, fiecare își dă

cu părerea asupra mesajului transmis de realizatorul integrității ființei cu transcendența condiției umane.

Dacă în acest fel procedează urmașii, înseamnă că avem de-a face cu o sectă sau mai multe, în funcție de numărul și felul subiectiv de interpretare a mesajului.

Dacă urmașii lui Buddha și Iisus Hristos au falsificat prin diversitate înțelegerea Adevărului, fiindcă nu au întâlnit nimic scris de mâna celor doi trăitori, în cazul lui Krishnamurti, lipsește această justificare.

Fiecare are posibilitatea nu numai să citească și să recitească afirmațiile sale, dar să-l și vadă și să-l asculte prin înregistrările multiplicat fără nici o restricție.

Oare nu el i-a sfătuit să nu vorbească decât despre propria trăire și nu despre Adevărul descoperit de altcineva?

Un trăitor al Adevărului, oricât de binevoitor ar fi el, nu vă poate duce niciodată la suprema realizare. El vă indică doar direcția în care să priviți, în vederea descoperirii acelui misterios Adevăr.

Munca personală, descoperirea, ca și meritul vă aparțin în întregime. Numai atunci și doar atunci veți putea vorbi cu autoritate, și afirmațiile dumneavoastră nu vor diferi cu nimic de cele ale descoperitorilor Sublimului Adevăr.

În general vorbind, toate câte se întâmplă în rândul așa-ziselor doctrine, ca și în cele trei cazuri analizate, arată marea tragedie a sufletelor omenești.

Mintile oamenilor sunt atât de îmbătrânite de tarele timpului încât aceștia devin adevărați handicapați spirituali, incapabili să întâlnească și să înțeleagă, prin ei înșiși, ceea ce este nou, trăitor și activ în veșnica mobilitate a viului.

Desigur că o bună parte dintre cei ce vor citi aceste rânduri, vor fi chiar revoltați de asprimea cuvintelor rostite. Dar vă rog să mergeți mai departe și întrebați-vă pe loc: Cine este cel care se supără?

Nu cumva este știutorul „ego”, care în mod permanent își dă importanță psihologică pe fondul acumulărilor îmbătrânite și nesigure?

O minte închisă într-un tipar, deci limitată și susținută de fondul memorial, este incapabilă să întâlnească Eternitatea. Sublimul află în profunzimea ființei proprii, ca și dincolo de ea.

Cine oare este vinovat de întreaga mizerie umană?

Cine crează contradicțiile, conflictele omului cu el însuși, și cu restul lumii?

Nu cumva este acest eu personal, care știe și repetă la nesfârșit doar ce a zis Buddha, Iisus sau Krishnamurti, fără ca afirmațiile lui să fie descoperire proprie?

Ce poate să ofere o asemenea pălăvrăgeală, văduvită de trăirea descoperirii personale, în afară de confuzie și amărăciune?

Pentru mine, această lipsă de înțelegere, împletită cu un condamnat dezinteres față de fenomenul viului, constatat la marea majoritate a semenilor, constituie o mare dramă, pentru care nu pot avea decât o sinceră compasiune. În contextul acestei atitudini amintesc de asemeni nedumerirea unor interlocutori, care m-au întrebat: „- De ce fenomenul spargerii „ego“-ului și urmările lui firești este atât de rar întâlnit?”

Aici au răspunsul clar, care nu cere decât un pic de onestitate în descifrarea propriei mentalități:

Observați cum omul condiționat de acumulările trecutului este la fel ca un cățeluș în lesa împletită cu migală de el însuși?

Când vedeți sau auziți ceva, conștientizați cum mintea prizonieră a timpului țâșnește automat cu propriile evaluări și vă pune în imposibilitatea de a accede la adevărul vehiculat de clipa care apare și dispare fulgerător?

Tot ceea ce a fost înregistrat memorial, apare ca o umbră a trecutului, care acoperă prospețimea noului, făcând imposibilă înțelegerea și trăirea realității viului, a vieții în general.

Această minte sau intelect ne cauzează tot zbuciumul prin gândire și temeri, care ne risipesc energia și întunecă apele sufletului.

Îndoiiți-vă de tot ceea ce citiți, auziți sau faceți căci numai ipostaza îndoielii vă permite să realizați singuri, prin proprie investigație, descoperirea Sublimului. Aceeași îndoială să o aveți și față de ceea ce afirm eu în vers sau proză. De fiecare dată când citiți

refaceți experimentul, care este totdeauna nou, plin de prospețime, viu și trăitor.

Acest mod de întâmpinare a vieții transformă prin înnobilare structura deficitară a „eului individual”. Și, concomitent, se pune temelie unei vieți adevărate, în care Iubirea oferă frumusețea și fericirea necondiționată, la care aspiră fiecare viețuitoare.

Legat tot de fenomenul Krishnamurti - ușor de verificat, fiind și el la îndemâna fiecărui cercetător interesat - să încercăm lămurirea unui alt aspect al comportamentului uman de o frecvență incontestabilă.

Există, la o seamă de oameni, pe de o parte, setea de acumulări de cunoștințe și, pe de altă parte, la aceeași oameni, o condamabilă indiferență față de punerea în aplicare a acestor achiziții. Oare între zecile sau poate sutele de mii, care l-au frecventat și audiat pe acest trăitor al Adevărului, să nu fie nici măcar unul, care să-i continue mesajul de trezire a omului la realitate?

Ce observăm că se întâmplă și la noi, în această parte a lumii, în perioada de după '89?

În domeniul fenomenelor de parapsihologie și spiritualitate au apărut o mulțime de cărți. Marea majoritate a acestora sunt simple compilații sau traduceri din alte limbi. Altele pun la dispoziție cititorilor metode, sisteme și crezuri, care promit dezvoltarea de însușiri ieșite din comun. Asemenea practici conduc, nu rareori, la dereglări psiho-somatice. Am cunoscut câteva cazuri de entuziaști interesați de trezirea energiei Kundalini, care se plâneau de unele efecte psiho-somatice incontestabile. Într-unul din aceste cazuri medicul psihiatru a interzis continuarea practicii respective.

Tot aici este momentul să amintesc și discuțiile purtate cu câțiva bioenergeți. Unii, cinstiți cu ei înșiși, mi-au mărturisit că au obținut reale succese de ameliorare și chiar vindecarea completă a unor maladii, dar, după aproximativ un an, spre surprinderea lor, presupușii vindecați au revenit la tratament pentru aceleași afecțiuni cu simptome mai agravante decât în faza inițială.

În acest caz mă întreb: Cum a operat duhul sfânt, cu care unii dintre ei susțin că fac aceste vindecări? Divinitatea nu operează cu jumătăți de măsură, când ea ni se revelează cu adevărat.

Să mai reliefăm că toate fenomenele de parapsihologie ca dedublarea, levitația, apariția stigmatelor, clarviziunea etc. sunt determinări ale energiei vitale, existentă în stare latentă în fiecare om. Ele sunt legate de climatul limitat al condiției umane. Neînțelegerea sau supraevaluarea acestor însușiri, apreciate ca paranormale, degradează moral și spiritual, prin importanța psihologică ce și-o arogă subiectul respectivei manifestări.

Să revenim însă la ceea ce spuneam mai înainte, cu privire la lăcomia acumulării de cunoștințe și la dezinteresul față de punerea lor în aplicare.

Erudiția memorială amplifică și dimensionează conștient sau inconștient structura „ego”-ului. Individul care cunoaște ceea ce au propovăduit marii filozofi ai lumii, fondatorii de religii, vestiții teologi, ca și toți alcătuitoarii de metode nu este decât un simplu robot, care nu face altceva decât să repete afirmațiile altora. Un asemenea știutor își arogă, cu sau fără vrerea lui, importanță psihologică.

În lumea de „dincolo” sufletele sunt atrase spre trepte ascendente la vertical, în funcție de însușirile lor morale și nu de multitudinea cunoștințelor care le dimensionează fondul memorial. Să amintim de asemenea, că celor apreciați drept genii în lumea noastră datorită operelor lor, nu li se conferă gradul de sfințenie sau de evoluție spirituală. Să nu ne amăgim!

Orice cunoaștere a modului de funcționare a spiritului uman în lumea noastră, când este reală, ne înveșmăntează în haina modesticii și a onestității.

Față de semenii care se supraapreciază prin ceea ce cunosc sau posedă, nu putem avea decât un profund sentiment de milă. Nimic mai mult!

Să mai amintim că în urmă cu câțva timp oamenii de știință au descoperit că materia este energie, iar energia este mișcare. Or, mișcarea impulsionată prin ea însăși semnifică, de fapt, chiar natura intrinsecă a viului. Prin urmare, de la grăuntele de nisip și până la stele și galaxii, adică peste tot, nu există decât o Unică Energie Primordială.

Diversitatea formelor, ca și aspectele exterioare care particularizează lucrurile, este determinată de gradul de condensare a acestei Unice Energii.

Și aici, pe plan fizic, dezvăluirile tainelor naturii se realizează tot în ipostaza pasivității minții. Noul sau descoperirea socotită invenție apare și este sesizată numai de către celule proaspete, desprinse din marea rezervă cerebrală.

Și care este, în general vorbind, atitudinea oamenilor față de surpriza prilejuită de invenție?

Istoria ne arată, și nu de puține ori, că o seamă de invenții la început au fost fie desconsiderate, fie negate, iar unii inventatori au fost catalogați ca impostori sau chiar socotiți nebuni. Și asta o făceau nu oamenii de rând, ci academicieni de seamă. În mintea lor limitată de ceea ce știau, nu putea să încapă înțelegerea ineditului. Desconsiderarea sau negarea constituia cea mai comodă formulă pentru a-și proteja șubreda personalitate.

Dar oare în epoca noastră nu întâlnim același fenomen?

Mințile mărginite, pline de infatuarea cunoașterii, se comportă oare altfel?

Sunt doar niște simple întrebări, la care cititorul este invitat, în propriul interes spiritual, să aplice simplitatea introspecției.

Apropiindu-ne de sfârșitul expunerii, să încercăm explicarea a ceea ce vrea să demonstreze titlul acestei cărți: „FIINȚA UMANĂ ȘI ADEVĂRUL ABSOLUT”.

El mi-a fost impus, practic, de adâncurile ființei și acceptat fără nici o replică sau vreo vagă împotrivire din partea alcătuirii mintale.

Ce este această ființă umană în ansamblul structurii ei?

Există oare în noi „ceva” continuu și nepieritor, o realitate manifestată prin ea însăși, fără început și fără sfârșit, deci veșnicie necreată și nemuritoare?

Adevăratul rost al nenumăratelor întrupări este acela de a descoperi noi înșine originea divină a propriei ființe.

Pe mine nu mă interesează dacă se acceptă sau se respinge ceea ce încerc să explic despre viață, despre om și despre rațiunea existenței lui ca ființă întrupată. Eu nu fac altceva decât să transmit ceea

ce mi s-a îngăduit să aflu în mod direct, prin nenumăratele peregrinări în dimensiunea astrală. Apoi, în continuare, am fost obligat să transmit întreaga experiență, așa cum o fac și prin această carte.

Afirm, nu doar ca idee, credință sau concept, ci cu certitudinea conferită de propria trăire, că nu există moarte, în sensul că Viul, existent în fiecare om, nu pierе niciodată.

La acest Adevăr, adică la identificarea Viului cu ființa umană nimeni nu vă poate conduce. Direcția în care trebuie să investigați o aflați în fiecare temă. Restul, adică truda, ca și investigația propriu-zisă, vă aparțin în întregime, precum și meritul acestor inestimabile descoperiri.

Să încercăm explicarea celui alt termen: Adevărul Absolut.

Țin să reamintesc, și o voi face cu fiecare prilej, că vorbele, cuvintele rostite sau așternute pe hârtie sunt doar simple simboluri lingvistice. Ele încearcă numai – și o fac în mod palid, cu totul superficial – să explice o Realitate aflată în spatele lor și dincolo de ele.

La începutul existenței sale, omul trăia în comuniune directă cu natura, cu viața în ansamblul desfășurării ei. Instinctul îi dirija pașii spre aflarea celor necesare existenței, avertizându-l totodată de nenumăratele primejdii care-i puneau în pericol viața. Această perioadă a fost, desigur, de scurtă durată.

Într-o zi, un om își privește chipul ogândit în limpezimea lacului. Se uită apoi în jur la restul semenilor și, spre nefericirea lui, o dată cu prima autoapreciere, pune temelie „eului personal”. Așa s-a desprins de Divinitatea călăuzitoare, socotindu-se și el „cineva”. Cu trecerea vremii, acest „cineva” a prins tot mai mult contur și importanță. „Eu sunt mai frumos, mai iscusit, mai viteaz, vânător mai bun etc.” Apoi, degradarea s-a amplificat o dată cu lăcomia determinată de acumularea de diferite podoabe sau alte bunuri materiale. Existența lui Adam, după atestările Bibliei, ca și izgonirea din rai nu sunt decât o redare simbolică a ceea ce am schițat anterior.

Ca să putem continua împreună această investigație se impun iarăși întrebările:

- Vedeți oare, ca și mine, că acest om, căruia îi place să se numească *Sapiens Sapiens*, a atins în epoca în care trăim culmea degradării morale, tocmai datorită acelui impuls primar de importanță psihologică?

Realizați cumva că această structură egoistă este vinovată de întreaga tragedie ce caracterizează lumea pe care o străbatem?

Conștientizați oare, prin dumneavoastră înșivă (nu fiindcă vă spune altcineva), că întreaga cultură transmisă prin tradiție este deficitară, fiind fundamentată pe importanța lui „eu” și „al meu”?

Dacă vedeți la fel desfășurarea lucrurilor și dacă vă interesează cu adevărat asanarea morală a acestei lumi haotice, să încercăm împreună – dar fiecare pentru el – să descoperim Adevărul Absolut existent în noi și în fiecare faptură umană.

Cum realizăm această investigație? Numai într-un singur fel – pornind de la prima greșală săvârșită de acel străbun foarte îndepărtat.

Iată prima întrebare: Suntem noi corpul fizic?

Nicidecum. El are un început, urmat de o perioadă de creștere și dezvoltare, apoi urmează declinul, pentru ca, la sfârșit, din acest corp să nu mai rămână decât o mână de pământ sau câteva linguri de cenușă.

Dedublarea mi-a demonstrat, dincolo de orice îndoială, că acest corp nu este decât un simplu înveliș, ca orice haină pe care o aruncăm când s-a degradat.

Să fim noi mintea, adică acumulările memoriale, care ne oferă importanță psihologică?

Cum vi se pare această întrebare? Mai grea, mai derutantă sau o socotiți absurdă? Doar pe ea vă sprijiniți în procesul de gândire, exprimare și înfăptuire. Să înaintăm cu pași mărunți, fiindcă numai așa poate fi demascată.

Are cumva această minte continuitate? Dacă nu are, înseamnă că altcineva se află în lipsa ei? Prin urmare, mintea nu are această însușire. Între un gând și altul există o pauză în care ea lipsește.

Mintea este într-o permanentă schimbare. Ceea ce la un moment dat apreciem ca valoare, vedem ceva mai târziu cum aceeași situație

se definește ca fiind fără sens, chiar păgubitoare. Adevărul apreciat ca atare într-o clipă, devine ceva mai târziu minciună. Ambele aprecieri contradictorii revin acestei minți.

În somnul profund și fără vise ea nu există, iar la trezire constatăm că își începe hoinăreala. Mai presus de toate ea este învinuită de întreaga tragedie, cu care ne întâlnim la fiecare pas.

Dacă în investigația noastră eliminăm corpul și eliminăm această minte, care prin demascare tace de la sine, ce descoperire realizăm?

În pacea sufletului, în pasivitatea minții, în vidul psihologic sau neclintire cine există totuși? Când mintea obișnuită tace, observați că o dată cu tăcerea, apare o nouă minte, care se extinde la Infinit și se definește singură drept Conștiință pură?

Astfel descoperim că suntem un simplu „a fi” „aici și acum”, fără margini – una cu Infinitul. În această simplitate nu există nici un fel de așteptare sau scop, fiindcă „ego”-ul a dispărut cu desăvârșire. Acesta este Adevărul Absolut, existent în noi și pretutindeni, care ni s-a descoperit prin El însuși, atunci când i-am deschis poarta, o dată cu tăcerea smerită a minții.

Astfel de realizări, pe clipe de existență, operează transformări radicale, care în final, vor determina spulberarea cetății „ego”-ului, ai cărei prizonieri sunteți, cât timp vă domină mintea personală însoțită de importanța psihologică ce i-o acordați.

Concomitent cu dispariția acestei ficțiuni, în contopire cu Sublimul, întâlnim Inteligența creatoare, Iubirea, Frumusețea și Fericirea, care ne dirijează întregul comportament, prin impulsuri intuitive, sfinte și sfințitoare.

Înainte de încheierea acestei relatări, țin să evidențiez și câteva amănunte – legate de fenomenul spargerii centurii „ego”-ului, ca început al Eliberării psihologice, din dimensiunea tempo-spațială a condiției umane.

Aveam vârsta de 55 de ani. Într-o dimineață, la trezirea din somn, constat că psihologic funcționez diferit de cum o făceam înainte. Mintea își pierduse obișnuita agitație. Într-o stare de

seninătate nemaiîntâlnită până atunci, funcționez în perfectă comuniune cu întreaga structură somatică.

Surpriza era așa de mare încât m-a împiedicat să înțeleg și să cuprind în cuvinte misteriosul fenomen. Citisem, desigur, și aflasem o seamă de amănunte despre Iluminare, Eliberare, însă una este simpla cunoaștere intelectuală și cu totul altceva trăirea directă a fenomenului respectiv.

Abia după aproximativ două-trei ore mi-am dat seama de ceea ce se întâmplase cu mine, fără să urmăresc acest „ceva“, ca ideal de împlinit. Eram, ca să folosesc o comparație, în situația unui orb din naștere, care în urma unei operații și-a căpătat vederea. Totul în jur mi se înfățișa ca ceva nou. Dispuneam de o privire de ansamblu. O minte care tace permite simțurilor să perceapă lucrurile așa cum sunt ele.

Mintea în totalitatea ei devenise, prin tăcere, o imensă oglindă, în care se reflecta lumea exterioară. Și ea, lumea pe care o cuprindeam cu simțurile, își dezvăluia propria realitate. Semenii, cunoscuți sau necunoscuți, erau priviți la fel, adică fără nici o discriminare, cu un sentiment de iubire nemaiîntâlnit până atunci.

Dacă eventual se ivea vreo reacție a minții, aceasta dispărea imediat în contact cu scânteierea Atenției impersonale. O stare de bucurie potolită și atotcuprinzătoare mă caracteriza în toate împrejurările plăcute sau dureroase. Adică întreaga comportare era aceea a unui simplu martor, perfect conștient de tot ceea ce se întâmplă, fără să-mi afecteze pacea atotcuprinzătoare.

Ipostaza Sublimului este desigur dificil de descris, dar nu imposibil de realizat de un autentic trăitor. Pentru comunicare se folosește limbajul cu simple cuvinte, care nu trec prin filtrul rațiunii, fiindcă acolo nu există „ego“-ul cu estimările lui subiective. Exprimat altfel: Vidul psihologic este acela care trăiește clipa, el exprimă întâlnirea și tot el rămâne disponibil pentru clipa următoare.

Din întâlnirea directă cu acele clipe, permanent noi și înnoitoare, am simțit nevoia, imprimată și alimentată de impulsuri intuitive, să tratez „Cunoașterea de sine“ cu ajutorul versului. Îmi era mai la

îndemână. În puține cuvinte puteam să cuprind și, concomitent cu trăirea, să comunic esența lucrurilor. În primul an am compus 307 de poezii și poeme. Ceva mai târziu, numărul lor a atins cifra de aproximativ 1000, din care 600 de teme sunt însoțite de explicații la fel ca cele din această carte.

Să mai enumăr o seamă de efecte, care prin frecvențele întâlniri cu reacțiile gândirii proprii, au dispărut cu desăvârșire, fără nici o altă intervenție din partea minții mele.

O dată cu sesizarea fenomenului m-am simțit ca un vas spart, din care au început să dispară: interesul pentru dedublare, crezul religios, egoismul, dorințele, teama, invidia, orgoliul etc. Conștiința de suprafață a rămas tot timpul deschisă, oferindu-mi posibilitatea de a trece din dimensiunea finită în Nemărginire.

După întâlnirea acestui extraordinar fenomen, cu ajutorul viziunii globale am înțeles întreaga tragedie umană, determinată de greșita interpretare a vieții, aflată într-o constantă mobilitate și noutate de la o clipă la alta.

Față în față cu prospețimea viului, fiecare individ – potrivit propriei condiționări, rod al greșitei educații – se comportă cu totul inadecvat, pentru că mintea structurată anticipat nu poate în nici o împrejurare să cuprindă și să înțeleagă frumusețea vieții. Umbra trecutului, este o schemă memorială, care întunecă și deformează realitatea clipei prezente.

Să încercăm explicarea tentativei omului bine intenționat, care a luat hotărârea să-și înobileze atât modul de gândire cât și cel de comportare, în relațiile sale cu semenii, cu natura, cu viața în ansamblul desfășurării ei.

În acest scop actuala cultură îi oferă o gamă variată de soluții, fiecare dintre acestea fiind însoțite, pentru a convinge, de o seamă de argumente.

Avem în față: metode, credințe, dogme, ritualuri, teorii, practici și concepte filozofice. Din toate aceste oferte, practicantul are posibilitatea să aleagă una, două sau chiar mai multe deodată. În

primul rând își fixează memorial, anticipat, un ideal, pe care metoda sau credința îl îndeamnă să-l pună în practică. Discipolul are deci la îndemână un tipar în care de bună voie se închide, apoi, cu ajutorul acestui tipar, el începe să întâmpine provocările sau tentațiile vieții.

Există, așadar, pe de o parte tiparul sau schema fixată memorial, drept metodă, iar pe de altă parte, practicantul, care prin eforturi de voință speră să atingă scopul sau țelul final al împlinirii spirituale.

Din prima clipă – ca act de decizie și selecție a metodei – discipolul devine prizonierul acestei scheme, care promite rezultatul final. Folosirea prin repetare a practicii respective, creează obișnuință și, cu vremea, ea devine obsesie psihologică.

Întreaga desfășurare – de la început și până la sfârșit – are loc în interiorul structurii limitate a „sinelui personal“, a cărui activitate excelează printr-un apăsător și adesea sălbatic egoism. Practicantul se comportă ca un izolat, care-și urmărește propriul interes. Toate eforturile făcute în acest sens îi amplifică cetatea „ego“-ului, în care s-a închis din ignoranță sau greșită înțelegere, iar efectele, pe care el însuși le evaluează, nu pot fi decât subiective, de suprafață și cu totul amăgitoare.

Or, dacă aceste practici ar conduce pe truditari la aflarea Realității divine a ființei umane, atunci ele însele – aceste practici – s-ar desprinde de omul împlinit, ca fiind inutile sau chiar dăunătoare.

Pentru propria lămurire, observați cum fiecare dintre acești creduli practicanți își laudă metoda, crezul sau teoria care-i condiționează, fără a sesiza prizonieratul în care singuri s-au vârat?

Viața nu poate fi întâlnită și înțeleasă în mod absolut, decât în stare de completă libertate și seninătate a minții. Viața fiind noutate de la o clipă la alta, ne solicită, ne obligă chiar să-i ieșim în întâmpinare cu o minte nouă, adică cu un creier nou și cu noi celule cerebrale, nealterate, adică nefolosite anterior. Se știe – afirmații făcute de către oameni de știință – că omul, pe întregul parcurs al

vieții sale, nu folosește mai mult de 10-15% din fondul său memorial. După cum vedeți posibilitățile noastre psihice sunt aproape infinite.

După aceste explicații va fi mult mai ușor să înțelegeți procesul propriei condiționări, ca și spargerea cetății „ego”-ului.

Așa cum arătam mai înainte, viața ne obligă să-i ieșim în întâmpinare fără acumulări memoriale.

Cum scăpăm însă de ele? Simplu, chiar simplu de tot! Iată cum

Întâmpinăm mișcarea minții cu flacăra Atenției globale, care nu este impusă de însăși mișcarea viului. Fără această lumină și seninătate oferite de Atenție, nimic nu se poate înțelege în mod real.

În străfulgerarea Atenției, orice reacție a minții (gând, imagine, teamă, dorință) care funcționează haotic, dominant și obsesiv, este instantaneu dizolvată. Iar în vidul psihologic ce se așterne concomitent, apare o nouă minte extinsă la Infinit, ca stare de Pură Conștiință, pură înțelegere și totodată ca acțiune transformatoare.

Această simplă stare de „a fi” este prin ea însăși acțiune în care nu există entitatea care acționează. Omul vechi, condiționat de schemele lui comportamentale, își pierde din autoritate o dată cu dizolvarea acelor reacții haotice, necontrolate – energii susținătoare egocentrice.

Numai în acest fel, prin simpla întâlnire cu reacția minții și dispariția ei, este străpunsă frontiera „ego”-ului. Și, prin deschiderea de o clipă, ni se revelează ființa noastră reală, care singură operează transformări benefice.

Această Atenție globală dezinteresată este însuși Sacrul în acțiune.

De fapt, există și o atenție dirijată de către voință, care se comportă limitativ și subiectiv. Prin natura ei, această atenție se definește singură ca neatenție.

Luați aminte însă, ca din această modalitate de întâlnire simplă cu dumneavoastră înșivă, să nu faceți cumva teorie! Simplă conștientizare a „ceea ce este”, a ceea ce apare vehiculat de mișcarea vieții, fără anticiparea vreunui interes sau așteptare a ceva.

oferă ipostaza de „a fi”, care singură operează. Atât și nimic altceva.

Câteva cuvinte despre Neclintire:

Tot ceea ce este mărginit, închis într-o dimensiune, poate fi deplasat în funcție de spațiul disponibil existent în jurul său.

Față de acest adevăr incontestabil, evident pentru toată lumea, ce putem spune despre Energia Primordială sau Dumnezeu existent peste tot – atât în cele văzute și sesizate de simțurile omului cât și în cele nevăzute?

Putem afirma oare că Dumnezeu are însușirea Neclintirii? (cuvântul însușire este nepotrivit, dar nu avem alt termen). Desigur că El este Neclintire, fiindcă nu există spațiul care să-i permită această deplasare, de care aminteam că o au obiectele.

Și în această ipostază, cum altfel am putea noi să ne întâlnim cu Dumnezeu decât în pacea, liniștea sau neclintirea minții? Din această descoperire sesizați, cumva, inutilitatea activității minții?

Fericită – cu adevărat – este ființa umană care practică Religia tăcerii - cu rugăciunea tăcerii minții smerite!

CUM S-ASCULTĂ ȘI CITEȘTE O POEZIE-UGLINDA

Titlul reprezintă tema în asamblul ei privită.

Tu și tema sunteți „una” – unitate împlinită;
Slovele cuprinse-n vers, sunt doar semne ce-ți arată
Cum s-ascultă și privește mintea condiționată.

Între ce citești și-ascuți nimic nu se interpune;
Dă de-o parte autorul și-orice gen de opțiune
A gândirii agitate, care tot ce întâlnește,
Prinde-n gheară sau respinge ori idei își însușește;

Din cum se nasc metode de trecut în aplicare,
Prin efort și siluire, încontinuu repetare.
Nimic din toate astea nu îți este de folos,
Dimpotrivă, îți dăunează – „sinele” mai nebulos.

Mintea, inima deschisă într-o pură inocență,
Se ascultă sau citește fără scop, dar cu silință,
Fără vreo prejudecată sau dorință de-implinit;
Simplitatea-i tot misterul „sinelui” cel depășit.

Tot ce îți arată versul, dacă este adevărat,
Tu, prin simplă ascultare, ești de-ndată integrat;
N-ai nimica de făcut, de-implinit, de urmărit,
Prin a ta nefăptuire ai trecut în Infinit.

Meritul îți aparține. Versul!... simplă indicare
De-a privi-ntr-un fel anume, fără vreo acumulare.
Asta cere Adevărul! Să-l întâmpini consecvent,
C-o minte total golită; de trecut... independent.

Fiecare titlu reprezintă tema pe care ne străduim să o tratăm prin cuvinte cât mai simple, accesibile tuturor. Întâlnirea directă cu titlul temei, vă oferă deplinătatea ființei, indispensabilă înțelegerii minții condiționate.

Între citire sau audiere, nimic nu se interpune. Se elimină deci atât autorul cât și gândirea agitată, care ca „ego” știutor, încearcă să evalueze – prin reacții memoriale – în vreo formă sau alta.

Depozitul de cunoștințe, ca și diferitele metode de punere în aplicare prin efort și siluire, cu repetări infinite, nu vă sunt de nici un folos practic. Aceste așa-zise valori, aduse și readuse în actualitate, nu fac altceva decât să amplifice structura sinelui personal, o dată cu înrobirea și mai profundă a ființei proprii.

Așadar, mintea, inima, întreaga ființă complet deschisă și într-o totală inocență, citește sau ascultă mesajul pe care versul încearcă să-l transmită. Atât în citire cât și în ascultare nu există nici un scop anticipat, precum dorința care se vrea împlinită, de pildă.

În ambele ipostaze – de inactivitate a minții – dacă versul exprimă Adevărul, acesta vă va străbate întreaga ființă integrându-vă în Infinit.

Meritul trăirii acestor clipe - în atemporalitate - vă aparține în întregime. Prin conținutul lui, versul nu a făcut altceva decât să vă îndrume, în sensul ca să vă priviți și să vă ascultați, fără să faceți uz de acumulări de cunoștințe care condiționează memoria.

Adevărul absolut ne pretinde să-i ieșim în întâmpinare cu o minte inocentă și smerită, liberă de orice posesiune anterioară.

Numai ca ființe total independente de trecutul perimat putem să întâlnim și să ne identificăm cu Realitatea fără început și fără sfârșit – „Viul Nemuritor” există atât în fiecare ființă umană, cât și pre-tutindenți în Sfera Existențială.

ADEVĂRATA BOGĂȚIE A SUFLETULUI

Nimic mai de preț pe lume decât pacea sufletească,
Corp și psihic laolaltă nasc o ordine firească;
Sănătatea, armonia împreună fiind legate,
Dau condițiuni de viață de extremă-nsemnătate.

Viața, în ansamblul ei, ca să poată fi-nțeleasă,
Cere omului în schimb, o structur'-armonioasă
Integrată în prezent, de trecut independentă,
În măsură să cuprindă noutatea-i permanentă.

Clipa-n veșnică schimbare este punctul de-ntâlnire
Între viață și ființă, împletite-n contopire;
Este o-ntâlnire simplă, timpul nu o afectează,
Insul, desprins de „ego“, în Etern se integrează.

Toată avuția lumii de-am avea-o-n stăpânire,
N-ar putea să egaleze o asemenea-mplinire,
Bogățiile se pierd. Cândva, le lăsăm pe toate,
Însă armonia noastră perlă e-n Eternitate.

Ea deschide orizonturi care depășesc finitul,
Ființa prinsă-n mărginire cu plăcutul-neplăcutul;
Toată pletora de gânduri se dizolvă dintr-o dată,
Și-ntr-o clipă de tăcere aflăm viața-adevărată.

Tot secretul: „golul psihic“, poartă spre Imensitate,
Întâlnit în mod spontan, prin a noastră simplitate.
Performanța se obține numai într-un singur fel,
Când, atenți, privim trecutul, cum se manifestă el,

Fără trudă, siluire, fără nici un ideal,
Ființa nu e divizată în structură de dual;
Conștientizăm „ce este“, tot ce-apare ca gândire.
Prin acest contact direct, piere-ntreaga-nlănțuire.

Nu există ceva mai de preț în această lume de haos, de suferință, de cruzime și violență, decât pacea sufletului. Ea se instalează în mod simplu, direct și spontan fără nici un efort, atunci când funcționăm ca unitate. Adică în starea de „a fi acum și aici“ – corp și psihic în perfectă uniune ca manifestare de Conștiință pură.

De fapt, starea naturală a ființei noastre este aceea de a dispune de o minte clară, tăcută și proaspătă, prezentă pe fiecare clipă de existență, gata oricând să intre în funcțiune, în mod constant, când nevoile de viață ne solicită în acest sens.

O minte liniștită face ca întreaga structură somatică să funcționeze normal, oferind în acest fel posibilitatea ca toate organele să-și împlinească rolul de regenerare și, eventual, de reparare a unor deficiențe incidentale.

O astfel de minte este complet desprinsă de amintirile, întâmplările și experiențele trecutului. De asemenea, ea este străină de orice proiecte de viitor. Disponibilitatea ei, obținută în mod firesc cu ajutorul atenției lucide și atotcuprinzătoare, ne oferă posibilitatea contopirii cu viața, care curge neîncetat din veșnicie către veșnicie.

Nu dorim nimic în plus sau în minus față de ceea ce viața însăși ne oferă, fiindcă în lumea pe care o străbatem nimic nu este întâmplător. Bucuriile și necazurile vin și trec după propria lor lege, lăsându-ne complet liberi și independenți, mereu în ascensiune, prin abandonarea poverilor trecutului, a trecutului care ne-a adus în actuala întrupare.

Viața abordată în această manieră, ca un întreg indestructibil, nu poate fi decât frumoasă. Prezenți cu toată ființa noastră în

actualitate, – mereu alta cu fiecare scurgere de clipă – trăim din p
ipostaza fericirii liberă de orice stimulent exterior sau interior.

Secretul acestui mod de trăire îl întâlnim prin practicarea direc
a conștientizării reacțiilor minții, care se declanșează automat
provocările permanente ale vieții în constanta ei desfășurare.

La fiecare întâlnire cu viața – corect realizată – întâlnim gol
psihic, o veritabilă fereastră spre Nemărginire. De-acum înaint
scoși fiind din timp și spațiu, toate problemele psihologice su
realmente spulberate.

Transcendența din lumea finită în Infinit ne revelează faptul c
suntem ființă nemuritoare, fără început și fără sfârșit, perfecțiun
prin Sursa Nemuririi din care, cândva, foarte demult, am purces
la care ne vom întoarce.

Revenirea la Izvorul Sacru din care am pornit ca să facer
experiența în asociere cu materia brută, este un fapt pe cât d
natural pe atât de neînălțurat. Întârzierea sau grăbirea plecări
definitive din această lume depinde de fiecare ins în parte.

Rostul venirii și revenirii noastre pe Pământ este acela de a ne
elibera de balastul împovăraător, pe care noi singuri l-am legat de
suflet, o dată cu diferitele atașamente și dorințe care prin natura lor
sunt înrobitoare.

ADEVĂRATUL INTERES

Câtă vreme-al nostru „ego“ ne domină, stăpânește,
Lipsa de temeinicie sensul vieții pervertește;
Ceea ce gândim, vorbim sau prin „mâine“ împlinim,
Privind ca printr-un ecran, încontinuu ne-amăgim.

Care este adevărul, privind viața pe Pământ?
Nu e lesne de văzut, de-nțeleș și de trăit,
Câtă vreme suntem robi în tiparele gândirii,
Obsedante și-nvechite, nefiresc impuse firii.

Toată alcătuirea noastră este-n fond egocentristă,
Deci, un șir de interese, care-obsedant persistă,
Întărindu-se pe sine la oricare provocare;
Viața-i consecvent prilej de intensă cercetare.

Dar nu viața-ntâlnim când funcționăm ca „sine”
Prins de-aceste interese, ce-nscriu falsa acțiune;
El preț pune pe avere, pe credințe înșelătoare,
Pe renume și succes - tot ce este îngâmfare.

Văduviți de mintea clară, toate-n noi sunt deformate:
Căci meschinăria hâdă, înțeleaptă se socoate;
În astfel de conjunctură, orice fel de căutare
Este, faptic, proiectată după condiționare.

Ce-ar fi de făcut atunci? Chiar nimic - cu-această minte!
Problema este „ego-ul”! el - spulberat mai-nainte!...
Văzut bine și-înțeleasă întreaga-i desfășurare,
Fără trudă, sau silință, el pe dată și dispare.

În golul ce se creează, mintea e Imensitate,
O stare atemporală – noi cu ea în unitate;
Toată ființa-ndestulată de o sfântă puritate
Năzuințe, frământări - toate sunt înmormântate.

Dacă am ajuns aici, prin trăire - se-nțelege,
Nu mai e nimic de spus, căci aici e-o altă lege!
Năzuințe sau motive nu mai au nici un suport,
Ipostaza împlinirii ne-a adus suprem confort.

Mai avem vreun interes? Nicidecum! E aici, deja-implinit!
Îl trăim cu ființa toată, într-un mod desăvârșit!
Rostul nostru pe Pământ este să descoperim
Această stare de-a fi; și-n Adevăr să trăim.

Prin el curățim mintalul, și-n final, eliberați,
Încheiem experimentul de lumesc încătușați,
Și-n Sferele Infinite - părtași întru Veșnicie,
Lăsăm tot trecutu-n urmă, cu-ntreaga nimicnicie!

Iar în loc de încheiere, o utilă-avertizare:

Tot necazul este „eu“ – piedică la integrare,
El e cel mai crud tiran, ipocrit și mincinos,
Dar privit direct, în față, piere, că-i neputincios!

Este oare posibil să descoperim adevăratul interes al existenței noastre, legat de această viață?

Dacă l-am putea descoperi, socotim că alta ne-ar fi atitudinea comportamentală în relația cu noi înșine, cu semenii și cu viața în general.

Desigur că o asemenea descoperire este anevoioasă. Mai mult decât atât, ea devine cu adevărat imposibilă dacă ne lăsăm copleșiți de mentalitatea care ne-a modelat mințile, prin sistemele educațional-morale moștenite de la generațiile anterioare. Întreaga educație poartă amprenta egoismului dezumanizant. Primele elemente de educație ni le-a impus mediul familial. Părinții vor ca odraslele lor să devină „cineva“, de care să se vorbească în mod favorabil, cu respect și chiar cu teamă. În acest scop averea, posesiunile materiale sub diverse forme constituie elementul esențial, care oferă și susține prestigiul. Și sprijinit de acest fond material, indiferent cum este câștigat, individul vizează un post cât mai înalt pe scara ierarhică, fie în administrația statului, fie în oricare alt domeniu.

Or, dacă „eu“ și „al meu“ are atâta importanță în viața noastră a fiecăruia, ce fel de relații se pot înfiripa între oameni la nivelul unei colectivități? Răspunsul îl aflăm singuri, dacă ne rezervăm puțin

timp și încercăm să privim în jurul nostru.

De pildă, acordăți puțină atenție acelei categorii de oameni care s-a dedicat anumitor crezuri cu caracter politic. Fiecare încearcă să ne demonstreze că urmărește interesul colectiv al întregii națiuni. Dar, în realitate, interesul strict personal este ceea ce se urmărește cu asiduitate, adeseori chiar în detrimentul evident al binelui general.

În lumea credințelor organizate sub formă de religii, observăm aceleași contradicții flagrante între ceea ce ni se predică și comportarea, diametral opusă în viața de fiecare zi, a celor care pretind că ne conduc pe calea mântuirii sufletelor.

La fel, în lumea comerțului și afacerilor constatăm cum concurența neloială înregistrează, nu de puține ori, victime ale răutății omenești.

După aceste simple observații conchidem că atâta timp cât individul funcționează ca sclav al eului personal, comportarea lui în societate nu poate fi decât egoistă. Oriunde ne-am deplasa pe suprafața Terrei, vom întâlni același climat deficitar și traumatizant.

Noi suntem cei care am creat această lume, nu altcineva din altă parte. Ca atare, numai de noi, de fiecare în parte depinde fie să schimbăm această mentalitate, fie să o menținem!

Transformarea acestei lumi egoiste, ambițioase, plină de ură și de orgolii, trebuie să înceapă înainte de toate cu transformarea noastră. În acest caz, ce ar fi de făcut?

Cu mintea noastră actuală, ajustată după calapoadele educației primite, nu putem face chiar nimic. Toată problema care trebuie rezolvată este chiar ego-ul. El trebuie de îndată demolat, fiindcă numai în absența lui Realitatea existentă în fiecare dintre noi își poate îndeplini misiunea binefăcătoare de înnobilare a individului și, prin el, a întregii umanități.

Așadar, adevăratul și unicul interes constă în eliberarea ființei noastre de sub dominația acestei structuri tempo-spațiale. În acest sens, nu avem altceva de făcut decât să observăm fiecare reacție a minții. Simpla întâlnire cu gândul, cu imaginea, cu senzația pe clipe de existență, așa cum apar ele, conduce la destrămarea lor.

Iar în golul psihologic care se așterne concomitent cu fiecare dispariție, dispunem de o energie imensă și mintea se extinde la Infinit. Tot în acest gol psihologic realizăm unitatea ființei, care ne definește natura noastră divină.

Prin urmare, adevăratul și unicul nostru interes spiritual este acela de demolare a ego-ului fiindcă el este vinovat de întreaga tragedie umană, și de obstrucționarea plenitudinii ființei și uniunii ei cu Marele Tot.

ASCULTĂTORUL

Fiecare poartă-n sine un viclean ascultător,
Acest arogant intrus, perturbant, sâcâitor,
Care-mpiedică'-ascultarea ce înseamnă puritate
Înțelegere deplină, limpede seninătate.

În reala ascultare ființa toată e pasivă,
Atentă, perfect deschisă, tăcută deci inactivă;
Nici n-așteaptă, nici nu speră după vreo realizare,
În integritatea ei, – vigilentă-ascultare.

Este oare cu putință să-mplinim astfel de stări?
Răspunsu-l găsiți în voi, după aprige-ncercări!
Să nu disperați nicicând, căci în toți se află-nscrise
Mii de posibilități – clare, sigure, precise!

Nici un fel de îndoială, dați întreaga pasiune
Împlinirii cruciale. Nici un pic de-aversiune
Pentru tot ce auziți. Orișice întâmpinați
Cu firea complet deschisă - una cu ce ascultați!

Dacă ce-auziți e fals, falsul nu vă afectează;
Trece doar pe lângă voi, nici un fel nu dăunează!

De-ascultați ce-i Adevăr, în acea clipă Sublimă,
Zidul „sinelui“-i străpuns, în voi – clipă de lumină!

Ascultările, prin număr, omul vechi îl șubrelesc,
Și-ntr-o zi – o zi surpriză – tainele se lămuresc,
Când insul, eliberat, atinge Imensitatea,
Suprema realizare – una cu Totalitatea.

Se ivește fără voie o legitimă-ntrebare:
Cum se naște-ascultătorul ce dă proasta ascultare?
El, de fapt, e ficțiune care-apare automat
Din procesul de gândire „sinelui“ înfeudat.

Știm prea bine despre el că-și asumă importanță,
Și prin ea privește lumea cu dispreț, cu aroganță.
Iată, cineva vorbește. El, de-ndată năvălește
Perturbând orice-nțeleș. Ascultarea se oprește!

Când exist'-ascultător, care critică, acuză,
Insul s-ascultă pe sine și prin sine acționează,
Legătura se destramă. Seacă orice întâlnire,
Imposibil de-atins Adevăr, la fel Iubire.

Urmărind claru-nțeleș, încă-n plus o întrebare:
În ce fel putem scăpa de-a lui crudă-ncătușare?
Ori de câte ori apare, fie-ndată-ntâmpinat
Cu atenția globală, fără scop imaginat.

Întâlnirea cea tăcută îl dizolvă-n chip total,
Rămâne doar ascultarea integrată-n actual;
Ascultarea-observarea nu sunt lucruri diferite
În oricare-împrejurare în același fel privite.

Pentru a face mai lesne de înțeles ce înseamnă „ascultătorul” vom aborda mai întâi ascultarea, care poate fi asociată cu observarea și tratate în mod corespunzător, nediferențiat.

Corecta ascultare se realizează prin pasivitatea necondiționată a minții, cu inima și întreaga ființă complet deschise. Nu se anticipează nici un ideal și deci nu se așteaptă împlinirea vreunui rezultat.

Atenția lucidă, globală și spontană este singurul instrument care oferă posibilitatea împlinirii corecte a acestui fenomen. Din punct de vedere intelectual, atât explicarea cât și înțelegerea ascultării este ușor de realizat.

Însă punerea în practică a acestei simplități întâmpină o seamă de impedimente, care, cu puțină insistență, pot fi ușor înlăturate. Fiecare ins dispune de întreaga capacitate pentru a duce, totuși, la bun sfârșit această indispensabilă atitudine psihologică absolut necesară cunoașterii reale a ființei proprii.

Așadar, se ascultă și se privește cu întreaga atenție atât mișcarea lumii exterioare cât și lumea gândurilor, imaginilor, senzațiilor etc. Simplitatea contactului cu tot ceea ce auzim sau vedem concretizează pasivitatea minții.

Iar în această stare de neclintire, ființa întreagă, unitate perfectă, în stare atemporală, ascultă, observă și înțelege perfect, prin trăire, fără a face acumulări memoriale. Și, din înțelegere, țâșnește în mod spontan acțiunea transformatoare, care subminează autoritatea eului personal.

Să amintim și un exemplu de ascultare, încărcat de adâncă semnificație. Iată-ne, deci, ascultând pe cineva care vorbește și vorbește – amintind de toate, amestecate: bune și rele, fapte reale și altele ireale, adevăruri și minciuni după programarea propriei minți. Toate acestea curg prin noi, așa cum curge apa unui râu, fără nici un fel de opreliște. Este o ascultare simplă; mintea, atentă și lucidă, se află în stare de pasivitate. Lucrurile reale, adevărate, ne determină să trăim și să simțim realitatea lor. Iar cele neadevărate, false, nu ne afectează în nici un fel.

Să revenim însă la tema propriu-zisă: ascultătorul.

În clipa în care provocarea vieții ne solicită starea de atenție, iată că apare un intrus! Acesta analizează, judecă, interpretează după propria știință, realizată prin cultură, experiențe, trăiri anterioare etc. Prin urmare, această apariție – ascultătorul – aflată tot timpul în activitate, face imposibilă ascultarea de care aminteam anterior. Și cum el este susținut de cunoașteri și trăiri perimate, prin interpretare se alterează noutatea și prospețimea vieții, în constantă preschimbare de la o clipă la alta.

Din cauza acestei apariții intempestive, noi nu vom putea întâlni nici frumusețea viului în veșnica lui mișcare și nici iubirea creatoare cu valorile ei inestimabile.

Tot din cauza acestei ficțiuni inoportune, noi nu putem întâlni nici fericirea acauzală, la care aspiră, conștient sau inconștient, fiecare locuitor al Terrei.

Și-acum, urmează fireasca întrebare: Ce ar trebui să facem ca să ieșim din această fundătură? Nimic, sau aproape nimic! Pe deplin identificați cu flacăra atenției, ascultăm doar și privim mișcarea acestei ficțiuni, fără să urmărim vreun scop anume sau vreun interes!

Simplul contact cu această perturbantă apariție, o dezagregă imediat, fără să lase nici o urmă. În golul psihic, care survine de îndată, suntem atrași în Sfera Absolutului, cu care ne contopim, descoperind în acest fel realitatea divină a ființei noastre.

Dar să explicăm tema, privită din alt unghi.

„Cunoașterea de sine“ este pusă în mișcare de reacțiile minții condiționate, sub numele de ascultător sau știutor. Acest intrus, când este întâmpinat cu flacăra atenției, se dizolvă fulgerător. Iar în golul astfel creat nu rămâne decât simpla ascultare sau observare atotcuprinzătoare. În această ipostază ne manifestăm ca stare de Conștiință pură acauzală și atemporală.

A TRĂI ÎN ADEVĂR

O, Doamne, de când Te caut – milenii nenumărate,
Zi și noapte, în tot timpul am dorit să Te-ntâlnesc
Și să fiu mereu cu Tine, vrerea Ta s-o împlinesc,
Cu întreaga mea iubire, Ție să mă dăruiesc.

Asta năzuia adâncul – Scânteia pură din mine,
Încontinuu însetată, dornică să Te slujească
Și, prin Tine, ființa toată s-o transforme, s-o sfințească,
Iar deșertăciunea firii, prin Iubire s-o-ntregească.

Dar structura mea fictivă - „eu“ mârșav și meschin,
Mă-ndruma pe căi străine, spre nepotrivit destin.
Cerul tot și tot Pământul pentru Tine răscolite,
Am scrutat în Soare, Stele – formulări închipuie,

Mii de ani am rătăcit închinându-mă la Soare
El Te-a-nlocuit pe tine în a mea imagine.
Descoperindu-mi eroarea și greșita căutare,
Coborât-am pe Pământ, frământat de-același gând.

Dar, la fel ca mai-nainte, tot aceeași rătăcire,
Din creațiile Tale: plante, găze, animale
Le-am slăvit ca zeități cu-nsușiri atemporale,
Aduncându-le ofrande în rostiri de osanale.

Și același „eu“ viclean, vrând a lui asigurare,
Din lut, lemn, sau piatră ... și-a făcut zei pe potrivă,
Construindu-le lăcașuri, temple, pagode, altare,
Unde mii de slujitori se-nchină cu vădită-ngâmfare.

Alte mii de ani trecut-au în aceeași rătăcire,
Când pe firmamentul lumii se iviră inspirații- învățători;
Ei prin propria lor viață – ca reali îndrumători,
Încercat-au să arate drumul fără de erori.

Însă n-au fost înțeleși. Tot „ego-ul“ e de vină;
S-a apreciat doar omul, nu trăirea lor divină,
Ca experiment de viață, care-nseamnă și-acțiunea
Ce transformă, luminează haosul și-ntunecimea.

Ce vedem acum în lume demonstrează pe deplin,
Că păcatul cel dintâi e și azi al lumii chin,
Astăzi forma e schimbată și etapa diferită
Însă mintea omeanească e la fel de rătăcită.

Toată vina rătăcirii o poartă acest „egou“,
O construcție fictivă, centrată pe „eu“ și- „al meu“;
Lacom, caută plăcere și respinge suferință,
Și din jocul de contrarii își nutrește a lui ființă.

Ce înseamnă Adevărul și trăirea ce-o aduce
Neîndoielnic, n-o să știm cât timp „eu“ nu se duce
Numai în a lui absență minunea ne consfințește
Și ne-arată pe de-a-ntregul Adevărul ce sfințește.

A trăi în Adevăr, ființare-i ceas de ceas
Corp și psihic – unitate – conștient cu clipa-n pas,
Nici trecut, nici viitor, numai actualitate;
Asta-i tot, nimic în plus. E doar Sfânta Simplitate.

Ființa-ntreagă e imensă, cuprinsă-n Eternitate,
Nu-s dorințe, nu-s dureri, este numai libertate;
Fericirea fără margini, absolut nemotivată;
Se impune de la sine; cu Iubirea-ngemănată.

Cum să te mai caut, Doamne? Scânteia Sacră din mine,
Prin „ego-ul“ dizolvat, are-acum acces la Tine!

Stăpânul necontestat al acestei planete, așa cum se manifestă el astăzi, în pragul celui de-al treilea mileniu, cu starea lui comportamentală de zi cu zi, nu-și poate justifica nici pe departe calitatea de *Homo Sapiens Sapiens*.

Cu toate minunatele lui descoperiri tehnice, care-i oferă nenumărate și variate comodități de existență, totuși în fața vieții, în ansamblul desfășurării ei, el se dovedește un veritabil handicapat. Întrucât nu-și cunoaște adevărata origine și nici destinul, rostul existenței sale psihosomatice, el se manifestă și acționează cu totul haotic.

Lacom și ambițios, plin de orgolii, speriat de nesiguranța zilei de mâine, îngrozit de perspectiva inevitabilului sfârșit, de dispariția în neant: iată doar câteva din atitudinile prin care el întâmpină mișcarea și frumusețea vieții.

Ca ființă temătoare, plină de tot soiul de incertitudini el caută, din cele mai îndepărtate timpuri, „ceva“ mai presus de sine, în care să-și pună toată încrederea, care să-l sprijine și să-l ajute în clipele de grele încercări.

În urmărirea permanentă a acestui interes subiectiv, personal, omul, încă din vremurile cele mai îndepărtate ale întunecatei sale istorii, s-a închinat rând pe rând la Soare, la Lună, la Stele.

Apoi, coborându-și privirea pe Pământ și-a creat dumnezei din animale, gâze și plante. Și când nici acestea nu i-au satisfăcut așteptările, și-a construit el însuși nenumărați zei și zeități. Din lut, lemn sau piatră, imaginația omului și-a creat zeitatea după înclinațiile și bunul său plac. Acestor zei le-au construit apoi altare, pagode, temple și diverse alte lăcașuri de cult, unde anumiți slujitori săvârșeau zilnic diferite ceremonii. În vremuri de criză sau de grele încercări se aduceau zeilor diferite jertfe - chiar și ființe umane. Și acest lucru se făcea fie pentru îmblânzirea zeului, fie ca ofrandă

pentru a-l obliga să-i ajute pe oameni!

Toate aceste tentative nu sunt altceva decât rodul firesc al unor minți rătăcite și total desprinse de realitatea aflată în profunzimea fiecărui ins în parte.

Să amintim că omul, la începutul existenței sale, trăia în strânsă comuniune cu divinitatea din el, care-l dirija prin impulsuri intuitive și dragoste. Această perioadă nu a durat prea mult, fiindcă autoaprecierea a pus temelie ficțiunii „eu“.

Începând din acel nefericit moment, omul s-a îndepărtat tot mai mult de divinitatea ființei proprii, înregistrând în mod corespunzător nefericirea, pe care ne-au transmis-o și nouă, urmașii acelui îndepărtat străbun.

O dată cu instalarea ego-ului arogant, posesiv și temător, individul nu putea în nici un fel să reia legătura cu realitatea din el, și nici să descopere acea siguranță și fericire pe care o tot caută omenirea până în zilele noastre.

Astfel, din rătăcire în rătăcire, s-au scurs multe mii și zeci de mii de ani de căutări zadarnice, cu înscrisuri tot mai degradante pentru biata făptură umană.

Dar, iată că, în sfârșit, pe întreaga suprafață a planetei încep să apară câteva ființe umane cu totul deosebite, de o înaltă moralitate spirituală. Aceștia au încercat să arate oamenilor prin propria lor trăire o altă modalitate de întâmpinare a vieții. Însă, din păcate, ei nu au fost înțeleși, sau au fost în mod greșit apreciați. Iar unii dintre ei au plătit chiar cu viața negarea zeilor și zeităților imaginare și derutante. Astăzi înțelegem foarte bine comportarea acelor habotnici, ale căror minți posedate nu puteau să aibă o altă atitudine decât aceea impusă de obișnuințele respective, care le structurau ego-urile. Fiindcă o minte cu cât știe mai multe și practică ceea ce știe, cu atât este mai posedată. Practic, o asemenea minte poate să înțeleagă și să admită doar falsele valori din propria cochilie, care-l țin pe om prizonier.

Să revenim însă la modul de viață din epoca noastră. Ce observăm astăzi pe întregul cuprins al acestei planete? Rătăcirea de odinioară nu a dispărut. Dimpotrivă! Ea s-a menținut și s-a transmis

de la o generație la alta, dar sub alte aspecte. Fondul însă a rămas același. Oamenii, neputând înțelege sacralitatea care le definește esența propriei lor ființe, au coborât divinitatea la nivelul minții structurată de același „sine” limitat și posesiv.

În mod firesc ne întrebăm: Ce sunt oare diferitele credințe organizate sub denumirea de religii, cu nenumăratele lor secte, dacă nu simple structuri fundamentate pe același bătrân și anacronic ego?

Dar metodele, sistemele conceptuale filozofice, analizele și toate celelalte practici, care dau asigurări de unire a omului cu Sublimul? Sunt oare altceva decât simple închipuiri sau proiecții mintale bazate pe mintea știutoare?

În tema de față nu încercăm să demonstrăm sau să susținem vreo teorie sau credință religioasă, ci doar evidențiem fapte care nu pot fi contestate, pentru că acestea își confirmă prin ele însele întreaga și incontestabila lor realitate.

Toată responsabilitatea acestei rătăcirii revine „sinelui” structură limitată la „eu” și „al meu”, care urmărește în mod consecvent plăcerea și respinge tot ce-i displace. Întreaga lui mișcare este imaginativă, cuprinsă în limitele timpului și spațiului, generatoare în mod fatal de confuzii, nesiguranță și suferință.

După ce am văzut toate acestea, urmează inevitabila întrebare: Ce înseamnă trăirea în Adevăr?

Atâta vreme cât gândim, simțim și acționăm ca sclavi ai ego-ului, nu suntem în stare să dăm răspunsul adecvat! Numai în absența lui lucrurile devin clare și se poate răspunde fără nici o umbră de îndoială.

A trăi în Adevăr înseamnă a trăi în prezent, ca ființă deplină, atentă și lucidă, în constantă mișcare cu clipele care se succed ca noutate și prospețime absolută. Așadar, nici trecutul și nici viitorul nu intervin în perpetua actualitate.

În această pasivitate a minții, ființa întreagă devine imensă, contopindu-se în Eternitate. Fericirea acauzală și fără margini precum și iubirea creatoare se impun de la sine prin trăire atemporală.

Aceasta fiind trăirea, de ce să te mai căutăm Doamne!?

Prin dispariția „ego”-ului, Scânteia – puritatea divină din noi –
are acum acces la Tine, contopindu-ne prin trăire în Veșnicie!

BĂTRÂN EGOU ÎNCĂRUNȚIT DE VREMURI

Bătrân „egou” încărunțit de vremuri și veșnice erori,
Te-am prins și demascat de mii și mii de ori;
Atent fiind, cu pana cu grijă-am consemnat
Ți-am demascat oroarea, prin fapte blestemat.

Real, deplin ți-am demonstrat că, faptic, nu ești,
N-ai pic de consistență, – prin ficțiuni te miști.
Trecutul tată– mamă, călătorind spre mâine,
Prin care tu te-afirmi; e doar deșertăciune.

Înveșmântate-n „sine”, simțire, gânduri, fapte,
Sunt veșnic interese prin timp însăsmântate;
Orgoliul hâd – emblema – de fapt, te definește!
Prin tine, veșnic omul se zbate, chinuiește.

Nu știi ce-i frumusețea, iubirea fără margini,
Ce-apare-n miezul clipei, lipsită de imagini.
Oferi doar tulburare; ești ură și dispreț,
Sperjur gropar al Terrei, distrugi tot ce-i măreț!

La poarta Infinită zadarnic tu vei bate,
Nu-i loc de poposire pentru trăiri deșarte!
Când tu dispari cu totul, apare Nenumitul, Imens și Necuprins
Fireasca-Înțelepciune, prezentă-n orice ins.

Deci, tacă flecăreala-ți absurdă, indecentă,
Căci tu prin ea te-afirmi, minciună consecventă;
Te definești drept diavol, cu-al tău egocentrism;
Numai tăcând descoperi hidosul conformism.

Ce este acest „egou“, despre care amintesc în fiecare temă, ca problemă fundamentală ce determină și permanentizează stările conflictuale ale individului cu el însuși și cu restul lumii?

El apare ca structură fictivă, imaginară, susținută de trăiri și experiențe anterioare; prin urmare, este un material perimat, învechit și fără nici o valoare actuală.

Omul obișnuit este atât de condiționat de egoism încât nici măcar nu sesizează propria lui înrobire, manifestată de fiecare dată prin gândire, simțire, exprimare și atitudine. Uneori, egolatria capătă valențe atât de categorice încât insul nici măcar nu concepe că ar putea exista și un alt fel de viață.

Interesul personal extins apoi la familie; neam, etnie, rasă și țară găsește atâtea și-atâtea justificări în propriul avantaj, încât demonstrează până la evidență meschinăria umană.

Chiar și acele manifestări de generozitate sau altruism împrăstie reverberații de vanitate și orgoliu însoțite de satisfacții personale.

Insul care se exprimă ca „eu“ și „al meu“, este o caricatură de om, fiindcă își acordă o desăvârșită importanță prin tot ce gândește, spune sau face.

Dar cea mai păgubitoare și indecentă atitudine a lui se dovedește atunci când încearcă să abordeze Divinitatea - Realitatea existentă prin ea însăși -, prezentă în toate câte sunt văzute și nevăzute, ca și în noi toți, prin natura ei identică atât ca substanță cât și ca esență.

Or, cum ar putea minuscula găoace, care este mintea omului, să cuprindă imensitatea oceanului de Energie Cosmică?

Și totuși acest îndrăzneț „ego“ spune fără încetare că știe și cunoaște ce este Dumnezeu, Iubirea creatoare, nemurirea etc. Mai mult, el afirmă și oferă chiar soluții de abordare și rezolvare a

marilor probleme care frământă omenirea.

Un singur lucru nu conștientizează acest „ego”; că propria lui prezență constituie toată tragedia și suferința de pe întreaga suprafață a Terrei. El este principalul și singurul dușman al ființei umane. Mișcarea lui haotică, fictivă și derutantă generează, menține și permanentizează amărăciunea și suferința omului.

Însă atunci când o rază de lumină, emanată de Conștiința pură, pătrunde în sfera mărginită a minții și-i revelează întreaga ficțiune, această minte se smerește și tace.

În golul psihologic astfel realizat, are loc integritatea ființei și unirea ei cu Absolutul. Omul nou, real, adevărat, nu-și face apariția decât în absența totală a acestei structuri conformiste, cu totul nepotrivită la întâlnirea cu prospețimea constantă a eternei mișcări a vieții.

Așadar, după ce l-am batjocorit în fel și chip cu ajutorul versului, în final îi arătăm „egoului”, acest înveterat dușman, că prin comportarea lui este chiar diavol. Egoismul, aroganța, minciuna, clewetirea, violența, ura și întreaga deșertăciune din lume, reprezintă numai și numai opera lui nefastă.

Este suficient însă ca o simplă scânteiere a atenției lucide să lumineze domeniul limitat al existenței sale, că acesta se risipește fulgerător. În acea clipă ni se revelează Divinitatea, care ne copleșește întreaga ființă cu inestimabilele ei daruri.

De-acum, ca realitate atemporală, cunoaștem prin trăire directă iubirea, frumusețea, bunătatea, inteligența și fericirea fără limite și motivații.

CHEIA ETERNITĂȚII

Mii și mii de ani trecură-nperate căutări,
Pornite în miez de noapte și continuate-n zori,
De-a-ntâlni Eternitatea și sublima integrare,
Fericirea mult râvnită – suprema realizare.

Dar cu orice căutare, amăgirea mea mai mare,
Și scrâșnind din dinți mereu, compleșit de disperare,
O luam de la-nceput, cu mai multă înverșunare,
Și, la fel ca mai-nainte, tot „ego“ și fragmentare.

Când de toate încercat-am fără s-apară rezultate,
Mi-am dat seama în final, că potecile-s deșarte.
Și că orice drum trasat nu-i decât închipuire,
Iar firescul rezultat – o mai mare amăgire.

Renunțat-am deci la toate, fără nici o osebire,
Crezuri, dogme, ritualuri practicate cu-ndârjire,
Tehnici vechi și analize tot la fel de-ațățătoare
Toate, toate azvârlite cu întreaga mea vigoare.

Iată-mă deci față-n față cu viața în mișcare,
Stau tăcut în fața ei, fără nici o așteptare,
Gându-mi este total mut, nu-e nici o urmărire,
O tăcere absolută copleșește-ntreaga fire.

În astfel de ipostază – Imens – fără mărginire,
Inocent cuprind pe toate, fără nici o îngrădire;
Nu-s în mine judecăți despre rău sau despre bine,
Toate îmi apar cum sunt și percep prin acțiune.

Tot ce e cuprins astfel e pe dată rezolvat,
Nu-s probleme, nici conflicte, sunt în viață integrat;
Iar în mintea mea bătrână s-a produs o transformare,
De-acum ea-i nemărginită și atotcuprinzătoare.

Tăcerea-i singura cheie de pătruns în Infinit
Ea deschide perspective Sacrului de împlinit;
Ne stă practic la-ndemână prin a noastră simplitate,
Când, atenți, doar ascultăm a minții activitate.

E o simplă ascultare, când întreaga ființă tace,
Energia-n noi s-adună, întregimea se reface;
Goliți de orice trecut, ne integrăm în Etern,
Fără vreo anticipare sau dorință ori îndemn.

Încă de timpuriu, o dată cu primele sclipiri raționale care l-au consfințit ca stăpân pe Pământ, omul a simțit nevoia să descopere acea forță superioară despre care instinctul îi dădea certitudinea că există cu adevărat. Două erau motivele care-i stimulau investigația:

Mai întâi, spaima în fața unor fenomene ale naturii, pe care nu putea să le înțeleagă, ca: fulgerul, tunetul, trăsnetul, seismele etc. În al doilea rând, era incertitudinea oferită de mediul ostil în care-și ducea existența zilnică. Tot felul de sălbăticiuni mult mai puternice decât el îl pândeau la fiecare pas, ca să-l vâneze.

Acest om primitiv, cu un asemenea fond psihologic, putea oare să afle cheia care deschide poarta Eternității?

Interesul egoist, climatul psihic confuz și anxios sunt și vor rămâne totdeauna piedici, care obstrucționează și fac imposibilă orice fel de investigație. Căci, cum ar putea cineva, dominat de meschinul său interes, dualist și haotic să întâlnească Esența pură a Armoniei veșnice? Întunericul și lumina nu pot fi niciodată comparate și nici asociate în vreo formă oarecare.

De la strămoșul primitiv de odinioară s-au scurs multe milenii. În această îndelungată perioadă au fost descoperite multe taine ale naturii. Numărul celor rămase nedescoperite este, desigur, mult mai mare și el crește cu fiecare nouă descoperire. Pe linie tehnică s-au aflat multe și minunate lucruri, care astăzi ne oferă numeroase comodități de viață. Dar problema de care ne ocupăm aici, nu a evoluat prea mult.

Pericolele de odinioară nu ne mai impresionează astăzi în aceeași măsură. Însă incertitudinea a căpătat alte motivații.

Concomitent, mintea omului a diversificat căile de investigație, fie ca om religios, fie ca filozof sau analist, urmărind de fapt,

același ideal: descoperirea căilor de acces spre divin. Însă astăzi, ca și în trecutul îndepărtat, omul face una și aceeași greșeală. Vrea să cuprindă ce este de necuprins cu micuța lui găoace a minții, totdeauna limitată. Ce am putea spune oare despre o asemenea prezumțioasă îndrăzneală? Nu prea multe cuvinte. O astfel de cercetare este întemeiată pe ignoranță, pe lipsă de pietate, și pe condamnabilă trufie. Cred că aceste cuvinte mai dure exprimă mult prea puțin în legătură cu aceia care susțin că-l întâlnesc cu ajutorul minții lor împovărate de cunoștințe, de credințe oarbe și de concepte.

După ce am încercat toate modalitățile folosite în decursul timpului de către practicanți, am ajuns la certitudinea că însoțiți de mintea cunoascătoare, nu vom putea atinge niciodată realitatea existentă dincolo de limitele ei. Pentru a ușura înțelegerea acestei susțineri, precizez că un vas plin este inutilizabil. Însă îndată ce este deșertat și bine clătit, el devine apt pentru a fi umplut cu altceva.

Așadar, după ce am renunțat la toate, fără nici o excepție. – metode, analize, credință, rostiri de formule etc. – în mine s-a instalat starea de smerenie tăcută, în care nu era nici un fel de așteptare. În această ipostază, mintea complet pasivă a fost spontan invadată de Eternitatea care era deja în profunzimea ființei mele.

Cu noua calitate a minții, întâmpinăm de acum mișcarea vieții ca simplu martor, perfect imparțial la derularea fenomenelor.

Nu vă grăbiți să respingeți, dar nici să aprobați spusele autorului, care încearcă să vă transmită acest mod de abordare a vieții. Puneți în practică, și ceea ce veți descoperi singuri vă va aparține în întregime.

Atenție însă la simplitatea întâlnirii!

Poarta Infinitului se deschide singură, oferindu-ne splendorile *Împărăției cerurilor* aflate în interiorul ființei proprii. Prin urmare, cheia care deschide Calea Eternității este tăcerea necondiționată, pacea sufletului sau neclintirea lucidă a minții.

CHIPURI, ICOANE, STATUI

Din îndepărtate vremuri, ignoranța și cu teama încontinuu aliate,
Una pe-alta sprijinite, ca un „tot” îngemănate,
Astăzi, ca și altădat’, întâlnite laolaltă,
Omul e-a lor jucărie, viața sa-i necugetată.

Neștiind ce-i Adevărul, sprijin caută-n afară:

Chip – icoana socotită o structură imaginară,
În măsură să-i aducă siguranța mult râvnită
Și viața să-i preschimbe ca-mplinire fericită.

Divinului neînțeles i s-a dat chip omenesc,
Cuprins în statui, icoane după model pământesc;
Alte chipuri, de ziși-sfinți – ființe intermediare
Între om și Dumnezeu, tot la fel de-amăgitoare.

Istoria umanității, plină e de zeități,
Creator al lor tot omu-i prin a lui activități;
Nici un fel de diferență între-atunci și ce-i acum,
Aceeși minte confuză – viața... cenușă și scrum.

Numărul de zei-zeițe între timp a mai scăzut
Dar conceptul, înțelesul, e la fel de revolut
Teamă a rămas aceeași și – cu ea – și evadarea,
În lucruri imaginate omul căutând salvarea.

Năzuiește la minuni prin icoane operate:
Vindecări de maladii care nu pot fi tratate,
Uneori doar prin contact, altă dată prin credință
În forțe miraculoase ce-l scapă de neputință.

Explicația e simplă, faptele-s adevărate.

În icoanele mai vechi se găsesc acumulate

Energiile umane, drept credințe înflăcărare

În imaginea pictată sunt doar gânduri preacurate.

Potrivit cu-a lui credință și-ntr-o-anume atmosferă,

Energia din icoană către boală se transferă

Și produce vindecarea, estimată drept minune,

Sfântului pusă în seamă drept preasfântă acțiune.

Dar Divinul, Necuprinsul, e mereu prezent în noi,

Noi și El – unicitate – nicidecum nu există doi;

Când tu taci – adânc, total – în tăcerea ta perfectă

Nechemat și nedorit, El deplin, se manifestă!

N-accepta și nu respinge cele-alea relatate,

Ești dator prin tine însuși s-afli cele-adevărate

Despre energia pură, Frumusețe și Iubire,

Și, pe loc, să te desprinzi de confuzii și-amăgire!

Omul din toate timpurile, din trecutul îndepărtat ca și din prezentul imediat, neînțelegând rostul existenței sale legat de un corp perisabil, se comportă ca vietate temătoare.

În starea cea mai înapoiată a dezvoltării sale – înfiriparea socială primitivă – el își puna nădejdea în diverse obiecte, cărora le atribuia virtuți magice, capabile să-l ajute în împrejurări dificile. Aceste obiecte numite fetișuri, erau confecționate de mâna credinciosului și ele, de obicei, reprezentau chipuri de oameni sau de animale.

La fel era și cultul totemurilor, prin care erau zeificate animale socotite ca strămoși ai triburilor respective. În India de astăzi, bovinele sunt apreciate ca animale sacre. Unii credincioși își manifestă

respectul față de ele, lustruindu-le cu multă evlavie copitele.

Religia în ansamblul manifestărilor ei a evoluat, evoluția fiind un fenomen cu totul natural. Căci orice început, prin firea lucrurilor se dezvoltă prin acumulări de noi și noi elemente, care vin să întregască forma primitivă și incompletă, insuficient demonstrată.

Astăzi, religiile ca forme de credințe organizate s-au diversificat mult. Și fiecare acreditează pretenția că numai ea reprezintă calea cea adevărată.

Religiile de bază, incapabile să demonstreze Unicitatea Adevărului suprem au prilejuit dizidențe, din care apoi au proliferat zeci și sute de secte. Opiniile sau părerile diferite, totdeauna însoțite de un climat psihologic contradictoriu, turbulent, separă oamenii și-i învrăjlesc pe unii împotriva celorlalți.

După această scurtă digresiune să vedem ce am moștenit de la strămoșii noștri de odinioară?

Oare nu aceeași neînțelegere, incertitudine și teamă ne marchează, în mod constant, și viața noastră de zi cu zi? Și cum reacționăm la toate aceste impulsuri ale minții condiționate? Nu căutăm, oare, întocmai ca primitivii, sprijin la lumea din afara noastră?

Descoperirea este personală. Aici nu facem altceva decât să semnalăm o stare de lucruri menite să îndemne cititorul la propria lui investigație.

Fetișul de astăzi – reprezentat de icoane, statui și alte obiecte – diferă doar prin semnificația aparte dată chipului respectiv ca Dumnezeu, sfânt, sfântă etc. În rest, aceeași atitudine aidoma străvechiului fetișism.

Ne întrebăm: de ce acest stăpân al Pământului care, prin minunata lui minte tehnică, a descoperit lucruri extraordinare, să tremure totuși în fața vieții la fel ca omul primitiv?! Ce l-a împiedicat să pătrundă în tainele profunde ale propriei ființe? L-a atras lumea exterioară în așa măsură încât a uitat adevărata comoară ascunsă în adâncurile ființei sale?

În adâncurile istoriei el singur și-a creat un număr imens de zei și zeități, dându-le nume după nevoile proprii. Apoi, cu vremea și-a

dat seama de rătăcire și, în final, a devenit monoteist. Desigur că prin această mișcare s-a înregistrat un progres, impus de trăitori de înaltă spiritualitate.

Dar, cu toate acestea, noua viziune nu i-a adus omului schimbări de natură să-i transforme întreaga mentalitate. Teama, ca rezultat al unei vieți neînțelese, a rămas aceeași. Iar protecția este căutată la fel ca pe vremea primitivului, în lucruri exterioare.

Supraestimarea icoanelor rezultă și din efectele de necontestat pe care ele le au asupra unor bolnavi socotiți incurabili. Însă puterea lor de vindecare este determinată nu de chipul pe care-l reprezintă, ci de energia umană înmagazinată înăuntrul icoanei. În primul rând, amintim energia pozitivă a pictorului. Dragostea, însoțită de gândurile lui curate și respect față de sfântul a cărei figură încearcă să o redea cât mai fidel, constituie primul germen al vindecării.

Icoanele vechi, expuse vreme îndelungată în biserici și mănăstiri, au în ele acumulate energiile sutelor sau miilor de credincioși care și-au pus în ele toată nădejdea. Iar un bolnav, în disperarea lui, doar atinge aceste icoane și se vindecă de îndată, prin simplul transfer de energie din icoană în suferind.

De noi și numai de noi, de fiecare în parte, depinde continuarea rătăcirii sau curmarea ei de îndată.

Vremurile ne solicită să descoperim divinitatea din noi, prin investigații interioare. Noi, omul real și Sursa Supremă, formăm o singură unitate – prin natura ei nemuritoare.

Încercați și iarăși încercați acest experiment direct. Fără muncă personală, nimic durabil și revelator nu se poate realiza.

Când mintea noastră obișnuită tace smerită, fiindcă își dă seama de neputința ei, în golul psihic astfel creat apare divinitatea din noi, care singură se manifestă.

Ea este iubire, frumusețe, bunătate fără margini care operează transformări în om și, prin el, în lumea întreagă.

CINE SUNT?

Sunt eu corpul? Nicidecum! Este doar haină carnală,
Care-n timp se degradează, ca orice haină banală;
Când uzura avansează, este practic părăsit,
Viul împlinindu-și rostul, după cum l-a folosit.

Sunt eu știința ce-o posed, adunată cu migală,
Căreia i-am închinat energia mea totală?
Nu-s nici ea, căci știința-i trecătoare,
Noutatea de o clipă - veche-n clipa următoare.

Mai mult chiar, tot ce pare adevăr sau axiomă,
Măine-i condamnat ca fals – contestat de-o nouă formă;
Iară eu, rob de ele, sufăr și mă amănesc,
Încercând neîncetat prin timp să mă definesc.

Sunt eu geniul sau talentul, ce de fapt m-a consacrat
Prin lucruri făr' de seamă, scrise-n chip infatuat?
Nu mă văd a fi real, autentic, om complet,
Prin a mele însușiri, exprimate-n mod concret.

Sunt la fel ca orice om, cu defecte și păcate,
În plus, încă mai trufaș, prin a mea însemnătate,
Aceleași amărăciuni și temeri mă însoțesc,
În a vieții abordare, când cu mine mă-ntâlnesc.

S-ar putea să fiu averea, bogăția adunată?
Eu, de fapt, pe ea mă bizui, acordându-i grija toată.
Sufletu'-i lipit de ea pân' la identificare,
Iar reversul? Griji și temeri și, adesea, disperare.

Ea creează-n mine haos și în timp mă stăpânește,
Rob devin averii mele – firea-ntreagă copleșește,
Existența ei precară n-are cum mă defini.
Sunt cu totul diferit, în a fi și-a mă numi.

Mă-ntreb de nu cumva sunt imaginea frumoasă,
Pe care mi-am făurit-o într-o viață neînțeleasă?
Dar și ea e trecătoare, se preschimbă neîncetat,
Eu rămân și de-astă dată tot la fel de derutat.

Și-n final, iar întrebarea: Cine sunt în mod real?
Dând apoi de-o parte totul, în mod clar, rațional,
Am văzut că-n lumea asta, totul este trecător,
Că nimic nu înfățișează, omu-ntreg, cuprinzător.

Când tac cele arătate, fiindcă viața lor e scurtă,
În tăcere, sunt lumină – ființă nouă renăscută;
Infinită-mi e vederea, mulțumirea mea deplină,
Ca desprins complet de timp, aflu esența-mi divină;

Piară deci talent și-avere, piară orice cunoștință,
Un gol nesfârșit se naște, și o pură conștiință
Ce-mi arată fără greș, că sunt viu, nemuritor
Și că nu mor niciodată – un fapt cert, revelator.

Dacă omul și-ar descoperi realitatea propriei ființe, orice problemă de viață ar fi rezolvată în chipul cel mai fericit posibil. Iar relațiile interumane și buna înțelegere ar statornici un adevărat paradis pe această planetă.

Să vedem însă cum este privită această problemă de către oamenii de știință pe de o parte, și de către teologi pe de alta.

Deocamdată, știința actuală susține că omul este creatura corpului său. Deci viul care animă structura somatică este un rezultat al acestuia.

Religia, dimpotrivă, spune că sufletul reprezintă omul adevărat, iar corpul este doar un instrument de exprimare pe plan fizic. Adică acest corp este opera sufletului.

Autorul, în urma unui număr impresionant de experiențe de dedublare, apreciază corpul la fel ca veșmintele pe care le îmbracă zilnic. În clipa când acestea se deteriorează, prin uzură sau accident, sunt părăsite de către entitatea care doar le-a folosit.

În concluzie, omul real – adică acea ființă independentă, existentă prin ea însăși – nu este în nici un caz corpul.

Să extindem analiza și asupra laturei psihologice a ființei, punându-ne aceeași întrebare: Suntem noi oare știință acumulată și păstrată memorial, la care apelăm mereu și de care suntem în mod exagerat legați, socotindu-ne stăpâni ai adevărului?

Talentul și geniul care ne consacră, deosebindu-ne de ceilalți muritori, doar pe acest fundal se spijină!

Se ne continuăm însă cursul investigației, susținută tot pe fapte concrete, incontestabile, și să vedem ce se întâmplă cu așa-zisul adevăr, socotit la un anumit moment axiomă?

După o vreme, așa cum însuși trecutul istoric a dovedit-o de nenumărate ori, acest adevăr axiomatic este apreciat ca fals de către o altă descoperire. Așadar, și pe această direcție lucrurile și faptele se dovedesc schimbătoare și, ca atare, ele nu ne pot susține realitatea ființei.

Iar talentul sau genialitatea, ca însușire, este tot atât de șubredă ca orice deșertăciune. Omul din interior are aceleași slăbiciuni comune oricărui om de rând. Mai mult chiar, aprecierile exagerate ale semenilor influențează negativ prin ispita orgoliului sau a trufiei. Cu alte cuvinte, moralitatea omului de geniu este pusă la grea încercare.

Să fim noi cumva acea imagine frumoasă, creată de noi înșine și susținută de averea pe care am reușit să o acumulăm?

Ce descoperiri facem atunci când privim oamenii care posedă valori și bunuri materiale cu mult deasupra limitei unor necesități decente? Ei se identifică atât de mult cu averea lor, încât privesc și

apreciază semenii numai prin acest etalon: contul din bancă și beneficiul anual.

Și încă o constatare; unii dintre aceștia, mai grijulii, din surplusul care-i copleșește fac gesturi de generozitate - cu reclama respectivă - spre a-și asigura un loc mai avantajos, la trecerea „dincolo“, în viața cealaltă. Bieți oameni, rătăciți într-o lume neînțeleasă! Pentru voi, doar un singur îndemn: Treziți-vă! alta este menirea omului pe pământ.

Puneți stavilă lăcomiei, a multului care pretinde și mai mult, la infinit. Folosiți averea pe care o posedați, ajutând în mod dezinteresat pe săracii și pe nevoiașii acestei lumi.

Și totuși, cine suntem, în mod real? Nici corpul, nici mintea, nici însușirile minții, fiindcă toate acestea sunt trecătoare. Toate au un început și un sfârșit.

Perfect conștient, văd nemijlocit deșertăciunea acestei lumi și mintea mea tace smerită. Nu am nici o alternativă, nici chiar la nivelul de înțelegere al acestei minți mărginite. În tăcerea care se lasă misterul își dezvăluie singur tainele. Ființa întreagă se extinde la infinit. O lumină nemăiîntâlnită ne copleșește binefăcător. Scoși din timp și spațiu dispunem de o conștiință pură – în uniune perfectă cu Ființa Supremă.

Acestea toate la un loc demonstrează că viul din noi este, în esența lui, nemuritor. Nu are început, nici sfârșit, nu doarme niciodată, fiind așadar pururea treaz.

Acesta este rezultatul final al aplicării corecte a „Cunoașterii de sine“.

CINE SUNT CU-ADEVĂRAT?

Într-o clipă de răgaz, fiind deplin armonizat

Rupt complet de-al meu trecut, deci total independent,

Îmi pun singur întrebarea: cine sunt cu-adevărat?

Cine-i omul care-și are ființa-ntreagă în prezent?

Tot ce văd și ce aud, traduc prin acumulări
Mintea condiționată de-nvechite aprecieri
Noul e interpretat printr-o seacă opțiune
Eu sunt deci cel ce s-afirmă: produs ieri, privind spre mâine.

În atare ipostază, nu-s defel realitate,
Doar mintală ficțiune, un produs memorial.
Incapabil să privească ce-i „acum“ - firesc, real,
Adus de șuvoiul vieții, în totală simplitate.

În plus, altă degradare: pe chip îmi așez o mască,
Masca omului de bine, cultivat, cinstit și bun;
Și a mea dorință aprinsă e de-a fi apreciat
Dup' -asemeni aparențe – om corect, civilizat.

Fondul, însă, total altul – hâd, confuz, egocentrist,
Într-o veșnică alertă, și preocupat deplin
Să-și arate în afară un alt chip, complet străin
De noroiul din lăuntru, rod al „sinelui“ meschin.

Iar în prag de acțiune, un al treilea s-arată,
Un alt „eu“, care pe dată
E condus cu frenezie de un momentan capriciu:
Bunul plac și amăgirea – omului – unic indiciu.

Iată-mă în trei aspecte, dar nu sunt numai atât!
Zac în mine euri multe – un adevărat tumult.
Îmi schimb chipul și lăuntru stăpânit de-mprejurări,
E-o schimbare necurmată de valori după valori.

Tu dă vâlul de o parte – pentru asta să trudești
Și-o mulțime de aspecte vei putea ca să zărești
Prin reacții și imagini înțelegi insul real,
Ce de veacuri poartă-n spate un trecut memorial.

Singur îți rezolvi problema, prin contact direct cu tine;
Laserul ce dezagregă plăgile adânci din tine
E atenția globală, îndreptată permanent
Spre „ce este“, „ce apare“ și „ce este evident“!

Și-apoi, în continuare, împreună să vedem
Ce anume se întâmplă când, de fapt, ne observăm?
În contact direct cu noi, trecutul întreg dispare,
Făr' să lase vreun reziduu, fără vreo anticipare.

Mintea mea particulară, „sinele“, „eul“ bicisnic,
A fost practic dizolvat, iar în locul lui... Nimic!
Iar acest „Nimic“ – climatul împlinirilor mărețe,
E fereastra larg deschisă spre Etern, spre Infinit;

Realmente stăpânită de o ordine concretă
De-o totală armonie, și de-o liniște perfectă,
Ființă-ntreagă-i fără margini, cuprinsă-n Imensitate.
Făr'-a ști anume cum, sunt de fapt Sacralitate.

Ăsta-i „Omu-adevărat“ ce s-ascunde-n fiecare,
E ființa universală ce nu are asemănare
Mai devreme, mai târziu, se va împlini real;
Muncă aprigă se cere cu „ego“-ul fragmentar.

Tot ce afli, te obligă să-i ieși „sinelui“ în drum,
Să-l observi, să-l înțelegi și să îl preschimbi în fum;
Prin a ta integritate, să-i dărâmi mereu cetatea
Să-i sfărâmi cătușa-i dură, care e dualitatea.

De data aceasta începem investigația pentru a descoperi realitatea ființei noastre din starea de atemporalitate. Așadar, într-o clipă de liniște totală și de deplină armonie, devenind independenți prin

desprinderea de trecut, ne punem singuri întrebarea: Cine suntem cu adevărat?

În această fericită ipostază descoperim că întreaga activitate a minții se sprijină pe elementele unui trecut perimat și pe proiecții imaginare trimise spre viitor. Așadar, prin ea suntem ieri, privind spre mâine, incapabili să întâlnim în mod real prezentul viu și activ, noutate constantă de la o clipă la alta.

De asemenea, influențați fiind de aceeași minte condiționată, încercăm să ne camuflăm urâciunea care ne caracterizează, ascunzându-ne sub diferite măști avantajoase, potrivit intereselor personale. Masca omului de bine, corect, onest, evlavios, bine intenționat este atât de frecvent folosită, încât ego-ul și-a format o a doua natură!

Și, în sfârșit, un al treilea aspect, ivit în pragul unei acțiuni, determinate de surprinza unui capriciu momentan, care face inoperante celelalte două atitudini.

Dacă adâncim cercetarea, vom descoperi că reacțiile minții la permanentele impulsuri ale vieții, ne impun un număr infinit de aspecte, în funcție de meschinăria interesului egoist.

În această călătorie spre adâncurile ființei noastre, ni se cere multă seriozitate și perfectă imparțialitate. Altfel nici nu poate fi realizată investigația care are ca punct de plecare liniștea interioară.

Mă întreb, cu îndemnul ca fiecare să o facă la fel pentru sine însuși, dacă în timpul citirii acestei teme, ați simțit curiozitatea să puneți în practică, pe loc, cele semnalate?

Îndată ce vâlul a fost dat la o parte, vă puteți întâlni în mod real, cu puzderia de aspecte semnalate de reacțiile minții? Orice problemă de viață o rezolvați singuri, cu ajutorul atenției globale, declanșată instantaneu la mișcările memoriei, ca reacții la impulsurile ce ni le aduce fluviul viului, aflat într-o perpetuă mișcare.

Contactul real și dezinteresat cu noi înșine face ca trecutul să dispară, fără să lase reziduuri memoriale.

Sinele particular, eul sau mintea știutoare și-a încetat orice activitate. În locul rămas liber, în care nimic nu se mai mișcă, ni se

oferă climatul împlinirilor mărețe. Prin fereastra astfel deschisă, ființa întreagă ne este invadată de lumina propriei noastre realități. Omul adevărat, atemporal și fără dimensiune, își afirmă singur Sacralitatea prin impulsuri de Iubire creatoare, în măsură să transforme în mod radical omul actual și, prin el, lumea în ansamblul ei.

COMOARA

Neîncetat și insistent, de milenii ni se spune,
Că în noi ar fi ascunsă o comoară – Înțelepciune,
Și-n a ei descoperire – Iubirea absolută ne-ar ferici pe deplin,
Iar prin sfânta ei putere, ne-ar crea un alt destin.

Istoria ne arată că mai mulți exploratori,
Au făcut investigarea misterioasei comori;
Dar puține amănunte prin slove ni s-au transmis
De acei ce-și împliniră neprețuitul lor vis.

Isus a cuprins-o în pildă, transmisă pe ocolite
C-ar fi-nchis-adânc sub brazde – comparări închipuie:
De țarină și comoară, strâns legate de pământ.
De fapt, este trup și suflet – un vremelnice legământ.

Câți trudit-au să dezgroape comoara cea minunată,
Cum i-a îndemnat s-o facă ființa Lui neîntinată!
Ce vedem, astăzi, în lume este haos și-amăgire!
Nici o urmă de comoară, tot așa, nici de Iubire!

Și același Christ a spus – oferind asigurarea,
Că în orice om există atât zestrea, și vigoarea
De-a se rupe pe deplin de-acea zgură pământescă,
Iară sacra împlinire – ființa să i-o definească.

Dacă vrei, vino cu mine, împreună să-ncercăm
Ca deșertăciunea lumii, practic, să o spulberăm!
Și vom folosi drept scule: o atenție totală,
Privirea și ascultarea – toate-n clipa actuală.

Toată atenția pe noi, la oricare provocare,
Nu anticipăm nimic; stăm cu clipa-n integrare,
Doar privim și ascultăm și-n tăcerea ce survine,
Comoara cea din adâncuri se ivește de la sine.

Într-o clipă dăm de-o parte zgura dură de păcat,
Iar particula divină, ce spontan a triumfat,
Drum luminii ne deschide către Marea Înțelepciune,
Care dirijează lumea prin divina-i acțiune.

Nu se fac deloc eforturi, nu e nici o siluire,
Nu-s credințe, nici speranțe către ieri sau către mâine,
Stai tăcut, având în față clipa care-acum sosește,
Și, îndată te desprinzi – clipei noi te dăruiește.

Mori pentru trecuta clipă și-nviezi pentru prezent,
În mișcare consecventă, ești real, independent,
Fericirea – Înțelepciunea, unite-n Eternitate,
Prin cunoaștere de sine, acum ești Divinitate.

Despre *Comoara* existentă în profunzimea ființei umane s-au rostit și se rostesc fără încetare nenumărate predici. Tot în legătură cu această realitate, îmbrăcată în diferite simboluri de exprimare, s-a scris și un număr impresionant de cărți. Fiecare autor: teolog, filozof sau analist, prin enunțuri formulate adesea în chip abstract, nu a făcut decât să-i confirme existența doar din punctul de vedere intelectual.

Or, simpla acreditare a existenței sale reprezintă mult prea puțin pentru omul cu adevărat interesat să descifreze tainele ființei sale.

Iisus Christos, folosind calea indirectă, o abordează prin cuprinderea ei în pilda cu agricultorul, țarina și comoara aflată sub brazda de pământ.

Ce este de fapt această comoară, a cărei descoperire capătă o inestimabilă valoare? Ea este tot ce are mai de preț ființa umană în propria ei structură. Este Scânteia divină, care ni se revelează ca factor de iubire, frumusețe și bunătate acauzale. Prin acest punct luminos, strălucitor se atestă Divinitatea omului ca ființă nemuritoare.

A rămâne însă doar la acest nivel de informare, cu satisfacția că ne cunoaștem originea divină, nu înseamnă absolut nimic! Ce au realizat înaintașii noștri, care doar au predicat despre acest mare adevăr, fără să ne arate și modalitatea descoperirii lui?

Haosul existent astăzi în lumea întreagă este prin el însuși destul de grăitor! Și fiecare om interesat, printr-o simplă privire de ansamblu a faptelor, poate, fără nici o dificultate, să ajungă la aceeași constatare!

Acum depinde de noi, de fiecare în parte, fie să continuăm calea rătăcirii de mai înainte, fie să reconsiderăm totul și să punem temelie serioasă unui nou început de viață nouă, complet diferită de cea actuală.

Noul mod de viață, pe care mă străduiesc să-l fac cunoscut, nu se sprijină nici pe credință oarbă și amăgitoare, nici pe vreo speranță înșelătoare și nici măcar pe efortul de voință, ca instrument de împlinire a unui ideal spiritual.

Toate aceste mijloace au fost îndelung experimentate și efectele lor sunt mult prea evidente ca să nu le luăm în seamă. Lăsați-le deci deoparte, în cazul că le folosiți, și încercați o nouă modalitate de întâmpinare a vieții.

Aplicarea corectă a „Cunoașterii de sine“ vă poate conduce direct, chiar din prima clipă, în climatul Conștiinței lucide sau comoara ascunsă sub brazdă de lumescul perturbant, confuz și înșelător. Dacă vă îndeamnă cugetul să încercați acest experiment, iată ce este de pus în aplicare. Drept instrument, folosiți doar atenția globală, lucidă și dezinteresată.

Fiecare gând, imagine, dorință, sentiment, ambiție, teamă, lăcomie etc., care năvălesc în prezent ca reacții ale minții condiționate, sunt întâmpinate cu flacăra atenției. Nu urmărim nici un scop, ci doar conștientizăm tot ce apare pe bolta conștiinței de suprafață. Toate câte sunt întâmpinate în această manieră dispar fulgerător. În aceeași fracțiune de secundă se instalează, în mod natural, o binefăcătoare pace, sau echilibrul psihologic.

Mintea, de-acum complet pasivă, se extinde la infinit. Corp și psihic, ca desăvârșită unitate, se integrează firesc în Marea Energie Cosmică. Suntem una cu Întregul existențial. Iubirea și inteligența se împletesc și conduc întreaga ființă.

Clipa prezintă astfel trăită – ca stare atemporală – nu înscris reziduuri memoriale. Ea este spontan părăsită, pentru a face loc întâlnirii, în aceleași condiții, cu clipa care urmează.

Numai asemenea întâlniri subrezesc din temelie structura egoistă a insului condiționat de influențele nefaste, adunate de-a lungul îndelungatei sale istorii.

Cândva, cetatea „ego”-ului, ai cărei prizonieri sunteți, se va prăbuși. Din acea fericită clipă, veți putea comunica prin relație directă cu Eternitatea. Numai în acest fel se va pune pe Pământ o solidă temelie umanismului real, sub directa îndrumare a Divinității.

Acesta era experimentul direct, cu extensie universală, oferit de divinul Iisus pământenilor. Din păcate, el nu a fost înțeles. Această simplă semnalare este confirmată cu prisosință de însuși formalismul sec și de egoismul sălbatic al celor care s-au angajat să continue experiența chistică predicată cu două mii de ani în urmă.

Prin urmare, nu activitatea minții condiționate, ci inactivitatea ei ne conduce la descoperirea comorii spirituale. Altfel exprimat: Moartea psihologică ne deschide perspectiva, atât a integrității ființei noastre cât și a contopirii ei în Realitatea eternă și imuabilă.

CONFLICTUL DINTRE OBSERVATOR ȘI OBSERVAT

Întâlnirea cu „ce este“ nu-i deloc un fapt ușor,
Totuși, fenomenul sine e-accesibil tuturor
Când există interesul înțelegerii de sine
În final concretizată drept reală acțiune.

Să vedem ce se întâmplă la contactul strict global,
Cu persoane, lucruri, fapte – cu natura-n general?
Cum privim și ascultăm provocarea permanentă,
Strict legată cu mișcarea, prin ea însăși evidentă?

Între lucrul observat și ochiul care observă,
Se strecoară-observatorul cu-ale lui aprecieri
Ce se bizuie temeinic pe un fond memorial
Tot trecutu-înregistrat, readus în actual.

Astfel, conflictul apare între prezentul real
Și imaginea de „ieri“, formulată ireal,
Care critică, compară, dezaprobă sau acceptă,
Imposibilă-ntâlnirea printr-o astfel de rețetă.

Prin urmare, observatorul este „eu“ imaginar,
Care-mpiedică contactul cu al vieții tainic dar
Dând prilej la contradicții, la conflicte și durere;
Toată suferința lumii – prin a lui asociere!

Prin atenție globală îl vedeți în chip total,
Chiar în clipa când apare - ca lucid cunoscător,
Demascarea lui spontană, fără altă urmărire,
E ea însăși acțiunea ce-l condamnă la pierire.

Deci observatorul pierde și apare observarea.
Este doar simplă privire, clară și pătrunzătoare,
Ce cuprinde și-nțelege prin clipe înnoitoare;
E trăire, ca și moarte, într-o veșnică mișcare.

E relație directă – stare de comuniune,
Iar ființa-i integrală, practic fără-dimensiune,
Structură atemporală, armonie fără margini,
Fără cauze – efecte, și lipsită de imagini.

Pe-acest fond de libertate devenim de fapt iubire,
Însă nu aceea iubire căutată în vreo formă – ca-mplinire;
Noi cu ea în uniune – ipostază sfințitoare,
Care singură transformă firea noastră-nșelătoare.

Întâlnirea cu realitatea vieții – prospețime și noutate absolută de la o clipă la alta – prezintă un anumit grad de dificultate. Însă în fața unui practicant serios, care înțelege valoarea experienței, lucrurile se desfășoară în mod firesc. Mai mult decât atât, simplitatea întâlnirii cu „ce este”, concretizată fără nici un fel de efort în acțiune transformatoare, ușor de sesizat, constituie un veritabil sprijin și îndemn în experimentul cunoașterii.

Să vedem însă în mod real ce se întâmplă la întâlnirea noastră cu semenii, cu lucrurile și faptele, cu natura în general?

Cum privim și ascultăm permanenta provocare determinată de mișcarea vieții, în ansamblul și diversitatea ei?

Iată de fapt, ce ni se dezvăluie. Între organul de simț care observă și ascultă și lucrul observat sau auzit, apare observatorul sau ascultătorul susținut de fondul memorial. Această apariție perturbă înțelegerea corectă a fenomenului prezent, datorită interferenței dintre vechiul perimat și anacronic cu noul real, viu și

actual. Cu alte cuvinte, reacția memoriei – depozitarea unor trăiri anterioare – denaturează înțelegerea prezentului în desfășurarea lui naturală pe clipe de existență. Din cauza acestei imixtiuni, apare inerentul conflict dintre prezentul real și activ și imaginea unor trăiri de odinioară; o dată cu apariția acestei ficțiuni contactul cu prezentul se întrerupe, fiindcă atenția ne este atrasă de aprecierile trecutului, care critică, acceptă sau dezaprobă.

Așadar, întâlnirea prezentului cu amintirile trecutului face imposibilă înțelegerea.

Acest intrus este, de fapt, „ego”-ul, a cărui structură este constituită din elemente perimate, învechite, ca imagini ale unor trăiri de mai înainte. El este vinovat de întreaga confuzie a sufletului omenesc.

Din interiorul acestui conglomerat de amintiri – în prezent doar imagini moarte, ficțiuni fără viață – izvorăsc toate stările conflictuale, cu nelipsita amărăciune și suferință ce degradează moral și șubrelesc sănătatea corpului fizic.

Cultul „ego”-ului, susținut de lăcomia adesea sălbatică a interesului personal, este izvorul suferinței și al haosului existent astăzi pe Pământ, ca o adevărată molimă ce cuprinde toate straturile sociale.

Dacă aceste simple semnalări v-au condus propria investigația la aceleași concluzii, înseamnă că singuri ați aflat calea spre adevăr.

Conștientizarea mișcării acestui intrus conduce în mod sigur la destrămarea lui. Căci orice ficțiune atinsă de scânteierea spontană a atenției este instantaneu spulberată fără să lase urme memoriale.

Practic, întâlnirea directă cu observatorul face ca acesta să dispară, iar în loc nu rămâne decât simpla observare, care, prin ea însăși, înseamnă atât înțelegere cât și acțiune laolaltă.

Clipa trăită în acest fel se dă uitării, pentru a putea întâmpina și cuprinde cu aceeași simplitate clipa următoare. Este, dacă vreți, o veritabilă trăire și moarte psihologică, într-o veșnică mișcare.

Astfel, ca ființă deplină, în perfectă armonie și stare atemporală.

întâlnim și înțelegem realitatea și frumusețea vieții. Numai la acest nivel de trăire – cu minunata simplitate – întâlnim Iubirea, care își revarsă puritatea binefăcătoare, ce transformă egoismul și întreaga hidoșenie a deșertăciunilor lumesti.

CUM ASCULȚI ȘI CUM PRIVEȘTI?

Stai, oprește, fii atent – o atenție globală!
Nici trecut, nici viitor, fii cu clipa actuală,
Între tine și ce-ascuți, piară deci păreri, imagini,
Fii doar pură ascultare, ființa-ntreagă fără margini!

Ca unealtă, observarea – vie, limpede și clară
Se privește și s-ascultă în lăuntru și-n afară
Întreaga gândire-i mută – o tăcere mormântală,
Și nu-i nici o așteptare – proiecție ideală.

Toate astea la un loc dau o ordine perfectă,
Fizic-psihic, firea-ntreagă e-n relație directă,
În măsură să-nțeleagă în mod cert, real, temeinic,
Orice fenomen de viață, fie el cât de vremelnic.

O asemenea-ntâlnire este pură meditare;
Împlinită în tot timpul, în oricare-mprejurare;
Punct de sprijin și plecare este liniștea totală,
Ființa-ntreagă-n armonie – o stare atemporală.

Pacea vă oferă-n schimb o minte înnoitoare,
Total ruptă de ce-i vechi, în prezent integratoare;
Psihic, sunteți fără centru, fără margini, sunteți chiar Imensitate.
În măsură să cuprindă a clipei Eternitate.

Prin aceste-ntâlniri simple, omul vechi se şubrezeşte,
Şi-n structura egoistă o spărtură se iveşte,
Prin ea pier, se scurg, dispar energii acumulate,
Ce vă țin încătuşați din vremile îndepărtate.

Eliberarea-ncepută se continuă în timp, până la epuizare,
Când, pierind întregul „eu“ – trista condiționare,
Scânteia – Sacrul din noi – se întoarnă glorioasă la Sursa Inițială,
Mai devreme, mai târziu, asta-i soarta orișicui: Eliberarea totală.

Iată-ntreaga perspectivă a cunoașterii de sine,
Tainica îngemănare cu fireasca acțiune;
Singura care transformă, și-n final eliberează
Ființa condiționată de-al său „eu“, ce-o degradează.

Permanent să luați aminte că știutul vă închingă,
Grabă este prin urmare de-nțele firea nătângă;
Clipei dați-i tot respectul – cu smerenie-ntâlnită,
Prin ea se deschid splendori către lumea Infinită.

Claritatea, precizia și fluența acestei tematici, desfășurată cu ajutorul versului, este atât de cuprinzătoare încât reluarea ei ca notă explicativă pare anevoioasă și mai puțin dinamică.

„Cunoașterea de sine“ se sprijină pe simplitatea ascultării și privirii atât a lumii exterioare cât și a celei interioare - ca reacții ale minții cunoscătoare. În final, exterior – interior nu constituie decât o singură mișcare.

Iar instrumentul care le însoțește este flacăra Atenției, ca străfulgerare lucidă a Conștiinței pure ce ne caracterizează realitatea ființei.

Prin acest minunat contact dintre noi și cursul vieții, realizat

direct și în mod spontan, mintea știutoare – ca trecut și viitor - este total exclusă. Gândirea este complet mută. Mintea întreagă se află într-o desăvârșită pasivitate, în care nu se așteaptă ceva ca scop sau proiecție ideală. Ordinea, echilibrul psihologic din interiorul ființei noastre conferă deplinătatea firii – corp și psihic – unitate imuabilă, capabilă să realizeze relația directă cu fiecare fenomen de viață.

O asemenea întâlnire o putem numi și stare de meditare. Ea poate fi realizată în orice condițiuni de viață – în singurătate sau în mijlocul unei mulțimi zgomotoase, de pildă. Punctul de plecare al meditației este liniștea, în care ființa întreagă se află în stare atemporală.

Pacea sufletului – neforțată și nedorită, așa cum arătam mai înainte – ne oferă o nouă minte, care ne integrează pe clipe prezente în Eternitate.

În această ipostază simplă de „a fi“, nu există centru din care să privim și nici frontiere care să ne dimensioneze. Suntem Infinitul în constantă mișcare, pe clipe în desfășurare. Prin aceste întâlniri cu noi înșine, structura egoistă ai cărei prizonieri suntem, își pierde din rezistență. Iar, în final, o adevărată fisură apărută în centura „ego“-ului marchează fenomenul eliberării. Concomitent cu această fericită operație – surpriză absolută neașteptată, dorită sau imaginată – încep să se scurgă energiile fragmentare ale „ego“-ului.

De-acum conducerea întregii ființe este asumată de către Inteligență, care acționează prin impulsuri intuitive.

Precizăm că fenomenul eliberării sau Trezirii de sub tutela sinelui personal este ireversibil. El ne deosebește de restul semenilor, prin aceea că ne imprimă o altă optică a vieții și o nouă mentalitate.

Mai devreme sau mai târziu, fiecare pământean va trebui să treacă examenul acestui fericit fenomen. El reprezintă punct de referință pe traiectoria spiralei de evoluție morală atinsă de insul respectiv.

Din acel moment evoluția capătă un ritm tot mai accelerat, cu

eliminări masive de energii fragmentare, acumulate ancestral în asociere cu materia.

Cândva, într-o clipă pe care nimeni nu o poate cunoaște dinainte, Scânteia pură, perfecțiune absolută, se întoarce la Sursa Sacrului, de unde cu milioane de ani în urmă a coborât, pentru a face experiența în dualitate cu materia brută.

În încheiere, mai reamintim că orice sfat legat de evoluția spirituală ne obligă să îl punem grabnic în aplicare. Corecta aplicare determină efecte benefice asupra noastră cât și a lumii, în general.

Întregul proces al cunoașterii începe și se sfârșește o dată cu scurgerea fulgerătoare a clipei. Să-i acordăm deci clipei întregul respect, prin întâmpinarea ei cu mintea smerită. Numai în acest fel ea ne oferă frumusețea vieții și totodată ne destăinuie misterele Infinitului.

CUNOAȘTEREA N-ARE MARGINI

Dacă viața e mișcare, deci, prin clipe noutate,
Și cunoașterea, la rândul-i, are-aceeași calitate;
Tot la fel, nemărginirea pe-amândouă le cuprinde,
Fiind legate împreună, ființa-n Infinit extinde.

Noi, prin orișice contact cu – existența în mișcare,
Întâlnim Eternitatea în clipita care moare;
Cale liberă, deschisă, lăsând clipei ce urmează,
Și mereu în veșnicie suntem altă ipostază.

De n-ar fi Eternu-n noi n-am cunoaște Veșnicia,
El, mereu este prezent când întâlnim armonia;
Atenția e instrument, e unealta cea divină,
Care spulberă ce-i haos, cu-a ei rază de lumină.

Orîicare întîlnire cu „ego“-ul mărginit,
Ne transcende fără vrere în măreţul Infinit;
Deci cunoaşterea ne duce veşnic în Nemărginire
Asta e menirea ei, ca firească împlinire.

Dar cu timpul „eul“ piere – Sacrul se eliberează,
Şi-atras, se-ntoarnă-n Sursă, unde se şi integrează;
Iar cunoaşterea de sine nu-şi mai află nici un rost
Fără „sine“, ce cunoaştem, dac'-a dispărut ce-a fost?

Privind astfel, aici totul de la sine se sfârşeşte;
Drumu-i lung, cărarea-ngustă, ce prin timp se defineşte
Datori azi, prin orice clipă să-ntîlnim ce-i fără margini,
Să dezintegrăm „ego“-ul cu făloasele-i imagini.

Asta e menirea noastră, cât trăim pe-acest Pămînt,
Să distrugem fără preget egoistul legămînt,
Ce ne ţine prizonieri din vremuri îndepărtate;
Viaţa s-o cuprindem ritmic, cu clipele integrate.

„Cunoaşterea de sine“ se sprijină numai pe fapte certe şi accesibile fiecărei fiinţe umane, care funcţionează la capacitatea de înţelegere naturală. Şi iată un prim fapt, strict legat de titlul temei: Viaţa se manifestă ca realitate aflată într-o perpetuă mişcare şi, deci, noutate de la o clipă la alta. Aşadar viul, ca existenţă proprie, este prin natura lui mişcare şi totodată prospeţime care nu se repetă niciodată.

Iar cunoaşterea al cărei obiect este acest viu, nu poate avea decât aceleaşi însuşiri, ambele contopindu-se în esenţa Infinitului.

În acest fel dacă întîlnirea cu viaţa este reală, atunci în acel moment, fiinţa noastră se integrează în Eternitate. Apoi, de-ndată se desprinde, lăsând conştiinţa liberă pentru un nou contact cu viaţa, a cărei prospeţime şi mişcare diferă de clipa anterioară.

Dacă n-am avea în noi Eternitatea, întâlnirea cu această necuprindere sau veşnicie ar fi imposibilă. Această afirmaţie poate fi dovedită pe loc de fiecare practician. Este suficient să ne îndreptăm atenţia globală spre oricare dintre reacţiile minţii şi vom vedea cum acestea dispar de-ndată, iar în vidul psihologic astfel creat se instalează armonia. Această stare de „a fi“ reprezintă calea de comuniune a întregii fiinţe cu Absolutul.

Prin urmare, cunoaşterea – corect aplicată – ne conduce în mod sigur, de fiecare dată, în Nemărginirea cu care spontan ne contopim. De altminteri, acesta este rostul coborârii noastre pe Pământ.

Iar în funcţie de pasiunea noastră, după o vreme de viaţă în cele două dimensiuni, lumea fizică şi cea astrală, printr-un şir de vieţi succesive, – energiile „ego“-ului se epuizează. În acest fericit eveniment, Sacrul din noi se întoarce la Izvorul Luminii, de unde cu milioane de ani în urmă a pornit în anevoioasa călătorie în asociere cu lumea materiei brute.

Din acea clipă cunoaşterea nu-şi mai află rostul pentru că nu mai există „sinele personal“, generatorul tuturor cauzelor care ne-au adus mereu în învelişul de lut al acestei lumi.

Drumul însă este foarte lung, iar cărarea foarte îngustă, la începutul descoperirii ei. Însă râvna, pasiunea celui care a dat peste ea, o tot lărgeste fără să precupeţească nici o clipă de odihnă, atât ziua cât şi noaptea.

Cât timp trăim legaţi prin corp de acest pământ, nu avem ceva mai de folos şi mai de preţ de îndeplinit decât această desprindere de sclavia eului înrobitor. Şi, iată, simplitatea cunoaşterii ne stă la îndemână şi ne îndeamnă să o folosim cu încredere. Vremea amăgirilor, ale cărei rezultate sunt mult prea evidente ca să mai continuăm camuflarea lor, a durat deja mult prea mult.

În pragul mileniului al treilea, realitatea impune o revizuire severă a tuturor practicilor care au adus omenirii haosul existent.

Vremurile solicită un nou gen de abordare a vieţii, în care Iubirea şi Inteligenţa – prin descoperire proprie – să-şi poată revărsa întregă influenţă binefăcătoare, pentru îndumnezeirea fiinţelor umane.

DE CE CREZURI?

Ne stă-n față harta lumii. Azi și-n timp desfășurată,
Împreună s-o privim – prin trăire laolaltă.

Tema noastră: Crezurile – cum sunt ele-înregistrate
În istoria de veacuri ca și-n actualitate.

Tot pământu-i plin de crezuri, din epoci îndepărtate,
Omul singur fiind măsura, dându-le realitate;
Ficțiune, neîndoielnic, prinsă-n forme diferite,
Interesele sectare încontinuu urmărite.

Crez politic, social, economic, filozofic,
Forme de manifestare ale „eului“ nevolnic
Ce urmărește-o-mplinire – scopul său egocentrist,
Interesul personal, urmărit idealist.

În trecut ca și-n prezent, crezul cel religios,
A avut destule forme împletite ingenios,
Legând Sacrul cu lumescul – afectiv, rațional,
Omul îndemnat să creadă într-un Adevăr real.

Crezurile de tot felul pe oameni îi divizează,
Născând astfel contradicții și conflicte ce-afectează
Pacea-n ins, la fel și-n lume. Haosul proliferează
Uneori războaie crunte, dezbinarea s-agravează.

Ce vedem pe harta lumii? Ca și-n vremuri de demult
Crezurile-s-nvrăjbire, amăgire și tumult.
Credință adevărată n-a fost practic niciodată,
Nu-i nici azi, nu va fi mâine, nu va exista vreodată.

Să nu ne încurcăm în vorbe! Să vedem realitatea!
Orișice credință-i oarbă! O formă în timp creată,
Individul o acceptă și o crede însemnată
Potrivit cu-a sa culoare, și cum este-nfățișată.

Prin credință, tu afirmi că Divinul e iubire,
Că în noi ar fi ascunsă o particulă divină,
Ce nu moare niciodată, că-i un strop din Nemurire,
Că minunea asta mare ar trona în noi stăpână.

Eu, credul, accept ce spui și repet la fel ca tine;
Toate-s numai simple vorbe, fără vreo acoperire.
Asta face omenirea vrând astfel să se aline
Lăsând celor ce urmează vorbele drept moștenire

Când e spus un adevăr, toți îl vom vedea la fel,
Fiindcă faptul este fapt, ce s-afirmă doar prin el!...
În tot timpul, în tot locul, nu se nasc disensiuni,
Alungate sunt pe dată orice fel de chestiuni.

Să-ncercăm și-un alt exemplu: să privim luna pe cer!
Toți deodată și intens, numai un simplu privit!
Luna spune doar că este. Fiind cu ea-n contact direct,
Mai e loc de vreo credință despre-al Terrei satelit?

Cum vom rezolva problema unor crezuri ce-s smintite?
Prin investigări directe, de fiecare-mplinite;
Vremurile asta cer – Rătăcirea să-nceteze!
Omul, în a lui ființă, real să se integreze!

Faptul Sacrului din noi, prin trăire revelat
În stare total smerită, când credința a-ncetat.
Piară orice-acumulări – înscrisuri memoriale,
Ele fiind trecutul mort – în actual, ireale.

În această ipostază Sacrul vine înspre noi,
Iară el, prin el se afirmă fără vreri sau din nevoi.
Unde e rostul credinței când trăiești doar Adevărul?
În contact direct cu faptul – strict-exclus imaginarul!

Întrebarea, prin natura ei clară și tranșantă, ar putea fi apreciată ca incitatoare de acele mentalități subjugate de calapoadele crezurilor impuse educațional prin diverse tradiții. Întreaga noastră activitate, care emană dintr-un anumit fond psihologic, determină cu sau fără voia noastră, nenumărate efecte, a căror realitate nu poate fi nici contestată nici camuflată.

În acest sens, să încercăm împreună investigarea acestei teme. Vom începe așadar, cu descifrarea diferitelor crezuri moștenite prin șirul de generații, în raport cu efectele pe care acestea le-au produs asupra oamenilor.

Întreaga populație a planetei este influențată, mai mult sau mai puțin vizibil, de un anumit crez, a cărui vechime se pierde în negura îndepărtată a istoriei. Iar importanța fiecărui crez este determinată de interesul subiectiv, individual sau de interesul de grup sau comunitar. În acest sens, amintim câteva aspecte ale crezului în general (dacă-l reconsiderăm ca unicitate de structură) cum ar fi: crez politic, social, economic, filozofic, religios etc.

În ansamblul său, crezul cuprinde un mănunchi de principii, comandamente sau convingeri, care limitează mentalitatea individului. Prin conținutul său, fiecare crez însușit sau adoptat de om determină, în mod inevitabil, separație și dezbinare între el și restul semenilor condiționați, la rândul lor, de alte crezuri. Pacea în lume se destramă și de aici proliferază contradicții, stări conflictuale și adesea crime și chiar războaie nimicitoare.

Conflictele pe motive religioase sunt, prin natura lor, cele mai desguștătoare. Să vorbești și să predici despre iubirea și bunătatea lui Dumnezeu, și, în același timp, să propagi ura și să binecuvântezi

pe cei care merg să-și ucidă semenii care au alte credințe decât ale lor! Ce fel de creatură este acela care binecuvântează mulțimile și, direct sau indirect, instigă la ură și la acte de violență!

Credință adevărată nici nu a fost și nici nu poate fi vreodată. Orice credință este oarbă, dacă nu este urmată și susținută de certitudinea descoperirii personale a ceea ce se susține.

De pildă, ni se spune că există Iubirea adevărată, că există Dumnezeu și că în fiecare om ar exista o particulă divină, la fel ca în toți ceilalți semeni. Apoi că prin această scânteie suntem nemuritori. Iar noi, prin firea noastră credulă, acceptăm în mod intelectual tot ce ni se spune, fără nici o acoperire. Mai departe nu mergem, fiindcă nici cel care ne îndoctrinează din anumite interese lumești, nu știe mai mult decât atât.

Asta face omenirea din cele mai îndepărtate timpuri!

Or, când cineva a descoperit Adevărul prin identificarea cu El, acest trăitor al adevărului are capacitatea să ne îndrume și pe noi spre Marea Trezire.

Adevărul nu izvorăște din păreri, iar aflarea lui nu prilejuiește disensiuni. Toți cei care îl descoperă îl văd la fel, fiindcă Absolutul este unicitate.

Dacă, de pildă, noi toți privim luna de pe cer, în aceeași clipă și cu aceeași intensitate, mai este loc de vreo credință asupra existenței sau nonexistenței acestui satelit al Pământului?

Oare cum vom rezolva problema credinței în totalitatea manifestărilor sale? Numai într-un singur fel: când mintea noastră își înțelege singură limitarea și nebulozitatea și, sub lumina Realității, prin deconspirare, tace smerită!

O dată cu tăcerea minții condiționate creăm condiția venirii spre noi a Adevărului, care ne transformă radical vechea mentalitate. O conștiință Pură ne însoțește de-acum prin impulsuri de Iubire și fericire.

A trăi în Adevăr înseamnă a pune temelie paradisiului pe Pământ. Și numai în acest climat vom vedea în mod real în aproapele nostru propria noastră ființă.

DE CE NU PĂRĂSIM CUNOAȘTEREA PSIHOLOGICĂ?

Întrebarea precis pusă în scop de-atenționare
Celor ce cunosc, și știu, ahtiați de-acumulare,
Cât mai multe informații pe drum zis-spiritual,
Unde scopul, interesul reprezintă-un ideal.

Credințe, filozofii, practici, dogme și metode,
Dau soluții și promit prin formule - gânduri sonde-
De-a întâlni ce-i necuprins, însoțit de cunoscut,
Cunoașterea prețuită chiar de la bun început.

Infinitul, Necuprinsul, Iubirea transformatoare,
NU pot fi de fel cuprinse cu mintea cunoscătoare,
Care este mărginită, în tot timpul limitată.
Funcționând prin trecut, ființa toată-i posedată.

Cât ar fi de erudită, mintea individuală
Practic e neputincioasă – fără pic de îndoială, -
De-a-ntâlni în mod real mărețiile divine,
Împlinirile-i semețe sunt reduse doar la „sine“.

Efortul – o altă cale prin care același „eu“,
Sfătuit e și îndemnat de-a se urmări mereu,
Prin proiecție mintală, vizând propriul interes.
Zbuciumul și îndârjirea înscriu al ființei regres!

Cunoscutul - mărginirea, „ego“-ul cu-ntreaga-i știință,
Tot ce face, ce-ntreprinde, e mereu în neputință
De-a-ntâlni Eternitatea în continuă mișcare,
Absolută noutate cu-nsușiri transformatoare.

Numai când „ego”-ul tace, fără alt deziderat,
Și de-a timpului povară pe deplin eliberat
E la fel ca vasul gol, în măsură să primească
Energia fără margini, și în ea să se topească.

Ăsta-i rostul părăsirii totalei acumulări,
Țelu-împlinirii finale, prețioasei integrări,
Ce se află la-ndemâna oricărei ființe umane,
Care, faptic, înțelege sfaturile-nguste, vane.

Ce ne ține-ncătușați de absurdul cunoscut?
De ce nu-l eliminăm chiar acum și absolut?
Oare nu-i vedem efectul – piedică realizării?
Nu-nțelegem că el este temelia-înfatuării?

Când omul e confruntat cu „Nimicul” psihologic,
Din orgoliu nu-l acceptă, de nu are suport logic,
Starea de-a fi „cineva” îi dă „sinelui” prestanță,
În asta rezidă „răul”, asta-i marea ignoranță!

Umana nefericire stă-n această limitare:
Câmp de lupte, confruntări, năzuinți amăgitoare,
Ce se războiesc continuu zi de zi și-n miez de noapte,
Uneori nervos rostite, alteori prin gânduri - șoapte...

Totul e confuz, haotic, nu-i nicicând în om lumină,
Înțelesul? Imposibil! Realitatea divină
Nu constrânge, nu forțează-n nici un fel,
Lasă omului tot dreptul de-a se depăși pe el.

După aceste demonstrații, tot la fel apreciezi?
Este oare așa de greu „Nimicul” să-l integrezi?
Să elimini tot trecutul ca nefast, neputincios,
Universal să devii, un clar „Tot armonios”?

Nu căta în altă parte sprijin sau vreun ajutor.
Cheia de pătruns misterul? În al tău interior!
Când dispare cunoscutul, Nesfârșitul se arată,
Tu cu El – luminează pură – Uniune-adevărată!

Descoperirea Sacrului – Realitatea nemuritoare a ființei noastre,
– nu se obține prin acumulări de cunoștințe, drept, corolar al
erudiției informaționale.

În acest sens, scopul, ca ideal de atins prin trecerea timpului este
în viziunea „Cunoașterii de sine“ cu desăvârșire exclus.

Practica demonstrează în chip evident, că numai o minte
inocentă, liberă de orice influențe ale trecutului și care nici nu
așteaptă ceva, ca împlinire de viitor, este disponibilă să întâlnească
tainicul Necunoscut. Așadar, golul sau vidul psihologic – ca stare
atemporală – concretizată prin simplitatea lui „a fi, aici și acum“
este începutul și sfârșitul întâlnirii viului pe clipe de existență.

Toate credințele religioase, sistemele filozofice, metodele și
practicile – creații ale minții omului obișnuit, – dau soluții și
asigurări încurajatoare care, în final, se dovedesc inadecvate, ba
chiar mincinoase.

Astfel, ele ne dau asigurări că mintea știutoare poate să
întâlnească, prin diferite practici, realități aflate dincolo de
posibilitatea ei de cuprindere ca: Dumnezeu, Iubire, Adevăr etc. De
fapt, asta face omenirea de mii și mii de ani. Și fiecare generație nu
a făcut altceva, decât să preia această formulă de viață și să o
predea, la rândul ei, generației următoare.

Or, fiecare acumulare de cunoștințe fortifică psihologic structura
existentă a sinelui personal, totdeauna mărginit.

Iar acesta, prin eforturi îndârjite, își urmărește împlinirea
egoismului sălbatic care-l caracterizează. Încorsetați de calapoadele
unei astfel de minți, nu vom putea niciodată să întâlnim Eternitatea

aflată într-o constantă mișcare și noutate absolută.

Dar când acest „sine“ tace, fără să aștepte sau să dorească ceva, ființa noastră se întregeste. Iar ca om complet, cu adevărat liber de orice condiționare, rămâne aidoma unui vas gol – de fapt, stare de conștiință pură. În acest fericit moment, Energia nemărginită umple golul și ființa întreagă se identifică cu Divinitatea. Așadar, integritatea ființei noastre nu poate avea loc decât cu prețul părăsirii întregii acumulări memoriale.

Să vedem în continuare de ce este atât de anevoioasă părăsirea cunoscutului.

Acumularea, în general vorbind, constituie materia primă care pune temeiuri ego-ului ambițios, arogant, totdeauna posesiv și conservator prin însăși natura lui. Și el se opune cu vehemență sau prin recurgere la ipocrizie oricăror tendințe înnoitoare.

Datorită însușirilor care-l definesc, omul ține morțiș să fie „cineva“, de care semenii să vorbească în termeni de respect și admirație. În această atitudine rezidă întreaga motivație care-i marchează ignoranța. Pentru el, problema golirii psihologice declanșază o adevărată criză și, ca atare, luptă cu toate mijloacele ca să nu-și piardă identitatea.

Nefericirea omului izvorăște, se menține și se perpetuează numai în interiorul acestei ficțiuni. Aici, niciodată nu este lumină, nici ordine și nici odihnă. În acest spațiu limitat, se dau lupte permanente între dorințe și idealuri, care își caută împlinirea în dauna celorlalte forme de exprimare asemenea lor. Haosul și amărăciunea dau măsura calității vieții individului, în funcție de fondul acumulărilor închise în cochilia acestui „ego“.

După această succintă demascare, vă este tot așa de greu să abandonați întregul fond memorial și autoaprecierea psihologică, pentru ca, astfel eliberați, să putem întâlni inestimabila pace sau pasivitate a minții?

Nu căutați sprijin în afara ființei proprii, căci nimeni și nimic nu vă poate ajuta. Realizarea Trezirii ca și meritul împlinirii ne aparțin în întregime.

Cu Atenția lucidă, atotcuprinzătoare și dezinteresată, întâm-

pinați, în mod simplu, sinele înrobitor! Simplitatea întâlnirii îi spulberă energiile și, o dată cu ele, întreaga-i existență. Iar în locul rămas liber apare Adevărul absolut, – adică Izvorul a toate câte există – care ne revelează esența divină a ființei noastre.

DEZERTAREA DIN ACTUALITATE

De ce refuzăm prezentul, alergând spre ieri sau mâine?
Suntem oare conștienți de-această evaziune?

Prezentul e viu, activ – Realitate-absolută;
Iar ce-a fost și ce va fi e trăire-nchipuită.

Dezertarea din prezent motivată-i de-o plăcere,
Imagini de trăiri moarte, ca un fagure de miere.
Gândirea – ca amintire – le dă viață și vigoare,
Dar, prin proiectarea-n timp, sunt de fapt, epuizare.

Or, hoinarul gând ce pleacă spre trecut sau viitor,
Ne destramă energia - permanent, păgubitor.
Și ca ființă incompletă doar amărăciuni culegem,
Iar al vieții sens real nicidecum nu-l înțelegem.

Altă dată dezertarea e concretizată-n fapte,
O paletă de soluții sunt de-ndată abordate:
Teatru, cinema, concerte, lecturi-cărți sau stadioane
Și-ncă alte evadări, toate nu-s decât capcane.

Iată-n vers vi se arată sensul vieții-adevărat,
Împlinit doar prin „a fi” cu prezentul integrat.
Stăm în față cu „ce este”, gând imagine, dorință,
E o simplă întâlnire – fără scop sau năzuință.

Între noi și ce vedem, nimic nu se interpune,
Iar această ipostază naște sfânta acțiune,
Care orișice destramă. În noi, liniștea-i deplină,
Când „ego”ul complet tace, fără merit, fără vină.

Instrumente la-ndemână: observarea, ascultarea
Și atenția globală, ce ne-oferă integrarea.
Prin tăcerea neforțată ne-am extins la Infinit,
Și aici, ca ființă nouă, rezolvăm orice conflict.

Trăind cu clipa prezentă întâlnim Eternitatea,
Dezertarea-și pierde rostul, uniți cu Realitatea.
Revelațiile vieții doar prin clipe se-ntâlnesc,
Minunatele-mpliniri cu Iubirea se -mpletesc.

V-ați pus vreodată întrebarea asupra nestatorniciei propriiei
minți? De ce părăsește prezentul și evadează fie spre trecut, mai
mult sau mai puțin îndepărtat, fie spre un viitor, ca proiecție
mentală?

Și, încă o întrebare: Oare conștientizați că numai prezentul este
viu și real, în mod absolut, iar trecutul și viitorul nu sunt altceva
decât trăiri imaginare?

Dezertăm din prezent fiindcă nu ne place și atunci recurgem la
trăiri închipuite și la plăceri pe potrivea lor. De fapt, gândirea, ca
reacție a memoriei, este cea care le dă viață și vigoare. Iar reversul
nu poate fi altul decât o învederată epuizare.

Faptic, gândul care pleacă din prezent spre ieri sau spre mâine,
fragmentează întreaga ființă. Nu mai suntem om complet și, ca
atare, nici nu dispunem de capacitatea necesară întâlnirii întregului
vieții.

Or viața, în scurgerea ei firească, ne pune față în față cu
evenimente ale căror cauze noi înșine le-am creat cândva, și ne
obligă să le suportăm efectele.

Însă în această conjunctură de ființă incompletă, noi nici nu putem înțelege viața și nici întâmpina în mod corespunzător efectele, ca revers al faptelor noastre.

Altădată dezertăm din actualitate prin recurgerea la diferite soluții, potrivit înclinațiilor noastre. În acest caz, evadarea este concretizată prin frecventarea sălilor de teatru, concerte, cinema, stadioane sau postarea în fața micului ecran. Alții evadează în citirea cărților, din care fac o adevărată pasiune. Ei citesc de toate, bune sau rele, folositoare sau nefolositoare. Pentru astfel de cititori cartea este ca un drog, care le umple timpul, fără să-și dea seama de adevăratul rost al vieții de pe Pământ.

Prin această temă, autorul încearcă să vă arate atât sensul real al vieții, cât și ce anume ar trebui să fie împlinit. Însă libertatea de a face una sau alta vă aparține în întregime. Pentru întâlnirea și înțelegerea corectă a vieții, ni se cere să stăm față în față cu tot ce apare pe ecranul conștiinței de la o clipă la alta, ca gând, imagine, dorință, teamă, etc.

Între noi și tot ce vedem sau întâmpinăm, nu se interpune absolut nimic. Practic, ne integrăm în prezent prin simplitatea stării de „a fi“, fără să urmărim un scop sau un ideal și fără să așteptăm ceva.

În această postură, înțelegerea și acțiunea transformatoare constituie o singură mișcare, care degradează întreaga structură a „ego“-ului. Prin dispariția lui, în întreaga ființă se instalează o binefăcătoare pace, cu ajutorul căreia ne integrăm în Necuprins.

Fiecare întâlnire directă cu clipa prezentă ne transcende în Eternitate. Iar bucuria oferită de integrare face inoperantă orice tendință de dezertare din actualitate.

Acces la revelațiile vieții nu putem avea decât într-o singură împrejurare și anume: Când funcționăm ca ființă deplină, în perfectă contopire cu prezentul viu și activ.

DISCIPOL ȘI MAESTRU

În confuzie-i tot omul, când aude doar formule,
Prea zgârcite-n exprimare, fără explicații destule
Omului să-i lămurească certa lor realizare,
În măsură să-i aducă fericita transformare.

Iată două dintre ele: „Când discipolul e gata și maestrul se ivește”;
„Discipol, la fel, maestru, în tot omul se-întâlnește”.
Aste două formulări înscrise memorial
Înșușite-s de “egou” ca fond individual.

Prin știut el își afirmă șubreda-i însemnătate,
Depărtându-l și mai mult de-Adevăr-Realitate.
Să vedem, ce vor să-nsemne vorbele ce-au fost rostite?
Ce se-ascunde-n a lor spate, cum sunt ele împlinite!?

Mai întâi, ce-i un discipol, ce anume-l definește?
E un practicant „egou”; prin ce spune, ce gândește,
Întreaga-i activitate e-o constantă urmărire
De-a se afirma pe sine – de-a ajunge la mărire.

Mediul lui de dezvoltare e un spațiu limitat,
Totdeauna-năbușit de știutu-acumulat,
El e pregătit temeinic pentru marea instruire,
Doar atunci când își cunoaște anacronica gândire.

Înțelesul fiind deplin, mintea tace - e smerenie totală,
Asta-i dă temeinicie pentru știința cea reală.
Dar tăcerea nu e scop, împlinită prin efort,
Ci se-așterne-nțelegând că al său trecut e mort.

Și-acum, cine-i maestrul? O stare atemporală,
Ce s-afirmă ca Iubire, prin Imens, funcțională!
Însușiri neînchipuite, prin geneză poartă-n sine,
Ea, prin simpla ei prezență e și Sfântă Acțiune.

Ei îi datorează ființa opera de transformare,
Un adevărat mister pentru mintea-nșelătoare;
Doar discipolul tăcut are-acces la izbăvire,
Când devine conștient de întreaga lui simțire.

Când privește și ascultă în totală simplitate.

O adevărată artă – Să cuprindă insistent clipele – realitate
Asta-i este pregătirea pentru marea întâlnire
Cu maestrul făr'-de seamă – Autentica Iubire.

Întâlnim adesea formula stereotipă: „Când discipolul este pregătit și maestrul se ivește“. Am aflat de această lozincă fie citind anumite cărți, fie pur și simplu prin rostirea ei de către aceia care își arogă o anumită importanță psihologică pe temeiul știutului, ca înregistrare memorială.

Formula este ispititoare. Unii, atrași de preocupări spirituale după ce au acumulat o seamă de cunoștințe, își închipuie că, pe baza lor, ar putea deveni maeștri, capabili să lumineze mințile neștiutorilor. Tentația este mare. Pe lângă o anumită faimă, ei vizează în mod deosebit, potrivit dependenței lor egoiste, și o sursă de venituri pecuniare, ca formulă de existență pe plan fizic.

Și iată cum, știutorul nostru, folosindu-se de o întreagă suită de abilități mintale, fariseism și ipocrizie, își anunță cu emfază erudiția spirituală.

La scurtă vreme, din mijlociul mulțimii atât de credule și ignorante se ivesc și primii discipoli. Fiecare dintre ei se socotește,

potrivit formulei amintite, că i-a sosit vremea de împlinire a idealului spiritual. Apoi numărul lor crește, fiindcă primii discipoli atrag și înfierbântă alte și alte minți de amatori, tot atât de puțin înțeleghătoare ca și a lor. În acest mod se stabilește și perpetuează relația dintre maestru – cel care știe, care cunoaște – și masa de discipoli neștiutoare, dornică să afle și să acumuleze cât mai multe informații și experiențe. Și astfel se scurg ani după ani. Fiecare discipol, prin eforturi de voință susținute, încearcă să-și modeleze mintea cu ajutorul diferitelor practici, care-i condiționează întreaga existență izolându-l de restul lumii înconjurătoare.

De fapt, această activitate îi amplifică structura propriului „ego”, îndepărtându-l și mai mult de realitatea ființei proprii.

Cu vremea, maestrul se degradează tot mai mult, socotind aprecierile favorabile ale discipolilor săi drept însușiri reale ale ființei sale.

Iar discipolii, prin propria subestimare, devin veritabili handicapați spirituali. Nădejdea ce și-o pun în maestru reprezintă o adevărată orbire. Practic, sunt niște orbi care se lasă conduși de un alt orb.

Prin această temă, autorul încearcă să vă atragă atenția, cu îndemnul de a vă trezi din actuala rătăcire. În interiorul ființei proprii se află întreaga capacitate prin care puteți descoperi singuri Adevărul și Iubirea, care vă atestă Izvorul Sacralității.

În fiecare om există atât discipolul cât și maestrul. Discipolul este, de fapt, „ego”-ul, sinele personal sau conștiința de suprafață, căruia i se impută întreaga amărăciune și deșertăciune a vieții.

Maestrul este Scânteia divină, Sacrul, Realitatea sau Conștiința Pură. El este ființa reală din noi, care nu are început și nici sfârșit. Nu s-a născut și nici nu moare. Este deci nemuritoare.

Această Realitate așteaptă ca fiecare om să o descopere.

Fiindcă numai ea ne oferă demnitatea de ființă umană, liberă și independentă, atât de trecutul anacronic, perimat, cât și de orice altceva. Și iată ce este necesar de făcut în acest sens.

În clipa când, ajutați de Atenție, seriozitate și cinste, reușiți să descoperiți șubrezenia discipolului, acesta, demascată, tace.

Iar în tăcere Maestrul apare în mod spontan și ne conduce prin impulsuri intuitive, care reflectă Adevăr și dragoste nepieritoare.

Acest Maestru interior, care nu ne înșală niciodată, ne sfătuiește să învățăm, prin experiență directă, arta privirii și ascultării cu toată simplitatea a reacțiilor minții proprii determinate de contactul cu mișcarea vieții.

În acest context, faptele se revelează singure, iar noi, în contopire cu ele, suntem Divinitate atotcuprinzătoare.

DÂRZENIA „EGO-ULUI“

Nu-i ușor să-l demolezi, să destrami a lui structură,
S-a format prin multe veacuri și-are componență dură:
Violența, viclenia, ura, îi sunt trăsături de bază,
Și-un egocentrism feroce totdeauna-n el primează.

Cu el nu te poți lupta prin voință, siluire,
Căci voința e chiar el, o formă de împlinire;
Tot efortu-l întărește, îi dă mai multă vigoare
Omu-i și mai posedat, degradarea lui mai mare.

Nici speranțe, idealuri, nici credințe-nșelătoare,
N-au în ele acel germen de-nscieri înnoitoare;
Toate făr'-deosebire sunt doar proprii afirmări,
În măsură să-i dea viață, și mai mari denaturări.

Numai întâlnirea simplă îl slăbește neîncetat,
Nu se urmărește scop, nu-i nimic de așteptat;
Întâlnirea e directă, de nimic nu-i mijlocită,
Toată-activitate lui e-ascultată și privită.

Când începe destrămarea, siguranța-i spulberată,
Furios, se tânguiește pentru propria lui soartă;

Permanent prin viclenie caută să demonstreze,
Cât de nefiresc e totul ca omul să integreze.

Tu nu-l asculta defel, nu îi da nici o crezare,
Simplitatea întâlnirii îi destramă-a lui ampolare;
Insistentă observare și-ascultarea consecventă,
Zi de zi îl șubrelesc și-i scad forța-i imanență.

Întâlnirile prin clipe – lovituri adevărate
Vor străpunge cândva zidul și-a „ego”-ului cetate;
De acum e mult mai simplu, rând pe rând se scurg, dispar
Energiele sectare, ce-i servesc ca îndreptar.

Zi și noapte, fără preget, conștiința se golește
Și-n final, Scânteia pură peregrinarea-și sfârșește;
Pe deplin eliberată din greaua captivitate,
Triumfal se reîntoarce în Sacra Imensitate.

Cu acest „ego”, care ne terorizează întreaga viață, nu este deloc ușor să ne luptăm și să-i demolăm existența! El s-a format de mii și mii de ani și excelează printr-o duritate care depășește cea mai crudă sălbăticie. Ambiția, lăcomia, orgoliul, ura și violența sunt trăsăturile lui de bază, care tind în mod insistent spre satisfacerea egoismului său sălbatic.

Orice confruntare directă cu el este sortită eșecului, pentru că dorința, voința și efortul ca instrumente de împotrivire sunt chiar însușiri ale sale, care-i determină propria activitate. Tot manifestări ale lui sunt și credința, speranța ca și toate câte le imaginează ca scop sau ideal de împlinit.

Să mergem însă cu lămurirea până la capăt, evitând în acest fel orice umbră de echivoc sau ambiguitate. O voință bine antrenată sau o credință puternică, de pildă, pot să aducă unele schimbări în structura mintalului, adică a „ego”-ului, dar ele nu sunt decât

simple schimbări cosmetice, de suprafață. Însă fondul rămâne neclintit, cu o degradare în plus - masca înșelătoare a ipocritului, care încearcă să-și camufleze urâtenia interioară.

După ce mintea omului - nemulțumită de sine - a încercat tot felul de metode, analize, crezuri spre a-și aduce sieși modificări comportamentale și a conștientizat propria-i neputință, refuză să meargă mai departe. Și iată că, în stare de pasivitate, i se revelează spontan cheia autodepășirii. În ipoteza tăcerii, o nouă minte, imensă, fără limite, dublată de lumină și energie pure îi cuprinde întreaga fire. De-acum orice mișcare a „ego“-ului se destramă automat, fără nici un fel de intervenție din partea trăitorului.

Inactivitatea minții, atenția lucidă și simplitatea întâlnirii cu mișcarea vieții, constituie, de fapt, moartea „ego“-ului. Și, pe măsură ce își vede periclitată autoritatea, el devine și mai activ. Uneori este violent, alteori se tânguiește și apoi, prin viclenie, încearcă să ne convingă de inutilitatea noului drum. El nu încetează să ne spună că integrarea în Infinit este nefirească și că plăcerea și satisfacția sunt mai potrivite firii umane.

La toate aceste tentative îi răspundem cu un NU categoric. Cu el nu se fac nici un fel de compromisuri, oricât de tânguitoare și înduioșătoare i-ar fi atitudinea și intervențiile.

Simplitatea întâlnirii cu mișcarea haotică a ego-ului constituie adevărate bombardamente date la temelia circumferinței care-i conservă conținutul și energiile fragmentare.

Cândva, nimeni nu poate preciza când, zidul protector se fisurează. Acesta este începutul eliberării sau Trezirea. Prin deschiderea respectivă începe să se scurgă conținutul vasului, care i-a păstrat falsele valori și îndelungata existență imaginativă.

În final, Scânteia pură - adevărata natură a ființei umane - eliberată de toate învelișurile materiei, revine triumfătoare la Sursa Divină, adică la ea acasă.

DOAMNE, FOLOSEȘTE-MĂ CÂT VREI!

Clipe, ceasuri, zile, ani – viața-ntreagă dăruită
Ție, Existență Vie, bunătate infinită.
Doamne, folosește robul, după cum îți este vrerea,
Celor răi și celor buni să le-alin cumva durerea.

Tuturor să demonstrez mai întâi că nu e moarte,
Că viul din fiecare, în mod simplu se desparte
Și se naște-n altă lume, cu imense perspective,
Unde psihicul uman are-nscriuri mai active.

Când omul este convins că, de fapt, nicicând nu moare,
Devine mai grijuliu, mai dispus spre transformare
Mai atent la gânduri, vorbe, felul cum acționează.
Și-ntâlnind mereu „ego“-ul, tot mai des se integrează.

Prin cunoaștere mai află cât de mult a rătăcit,
Căutându-te pe Tine, prin efort și prin gândit,
Preț punând pe teorii, pe credințe-nșelătoare,
Toate însă l-au robit – suferința lui mai mare.

Că există fericire, ce nu e defel legată
De ceea ce știe omul prin gândirea-i programată.
Care, practic, se-ntâlnește în tăcerea absolută
Când ființa-i detașată de structura-n timp formată.

Și-n tăcerea obținută prin atenția globală,
Care dezagregă „eul“ în substanța-i ideală,
Sacru din fiecă om, neîndoielnic se arată,
Și ne-ajută să atingem viața cea adevărată.

Mergând încă mai departe, vine acea eliberare,
Care-i fenomen real, obținut prin integrare;
Prin unirea cu prezentul, „ego”-ul se șubrezește,
Și-ntr-o zi se fisurează – conținutu-n timp goleşte.

Liberarea începută cu spărtura din „egou”,
Are loc zi după noapte, pân'ce omul este nou.
Cândva, ce-a purces din Tine se întoarce-n Infinit,
Tu, glorificat de-a pururi prin ce omul a simțit.

Astea, Doamne, încerc să spun și la fel să demonstrez,
Prin întreaga mea trăire, cum, de fapt, mă integrez,
Semenilor care aspiră Adevărul să-l cunoască,
Și în viață ca și-n moarte Ție să se dăruiască.

Folosește-mă cât vrei! eu veghez și zi și noapte,
Să-ți slujesc total smerit, prin gândire, spuse, fapte;
Din tot sufletul doresc ca, prin Tine, să fiu lumii de folos,
Cunoașterea s-adâncească, dispărând ce-i nebulos.

Prin această temă îmi ofer întreaga ființă bunului Dumnezeu,
rugându-L să mă folosească după cum Ți este vrerea, ca să aduc
alinare oamenilor care suferă - buni sau răi.

Mai întâi. Ți implor ajutorul ca să pot demonstra cât mai
convingător, că viul, care animă acest corp carnal, este nemuritor.
Apoi, că o dată cu desprinderea de acest corp, prin așa-zis moarte,
ne naștem într-o altă dimensiune, unde, ca entitate astrală, avem
mai multe posibilități de mișcare și creație.

Iar, în continuare, încă o seamă de descoperiri oferite semenilor
interesați de aflarea tainelor vieții. Dacă omul atinge acea stare
neclintită de certitudine a nemuririi, atunci el devine mai grijuliu cu
gândurile lui, cu vorbele rostite și cu faptele pe care le săvârșește.

În această ipostază, „ego”-ul, structură imaginară și derutantă, suferă în mod implicit o seamă de mutații benefice.

Prin „Cunoașterea de Sine” practicianul descoperă singur cum a rătăcit, prin căutări nepotrivite, să afle divinul folosindu-se de dorință și de eforturi susținute de voință. Și mai află că teoriile, idealurile, crezurile și rostirile de formule l-au purtat pe căi greșite, însușirea lor nefăcând altceva decât să-i cauzeze și mai multe suferințe.

Tot prin aplicarea simplă a cunoașterii, aflăm fericirea atemporală și acauzală. Iar o dată cu atingerea pasivității lucide a minții – folosind Atenția globală – întâlnim în chip firesc viața cea adevărată.

Urmărirea insistentă a acestor practici conduce în mod sigur la dizolvarea eului, cu fenomenul Eliberării sau Trezirea. Iar în final, o dată cu desprinderea de învelișurile efemere lumești, materiale. Scânteia divină, care-i conferă realitatea, se întoarce la izvorul Luminii nepieritoare.

Doamne! Prin trăire personală încerc să demonstrez tuturor semenilor care aspiră la cunoașterea Adevărului, că, prin El, atât aici pe pământ, cât și dincolo Ție trebuie să se dăruiască și pururea să-ți slujească numai Ție!

Doamne, folosește-mă cât vrei!

Eu voi răspunde la chemarea Ta atât ziua cât și noaptea, smerit și total supus, prin gânduri, vorbe și fapte.

Și, cu aceeași dorință fierbinte, prin Tine mă ofer să fiu lumii de folos pentru aflarea Adevărului, ca prin viață cât și prin moarte Ție să ne dăruim cu totul!

Să reținem de asemenea că haosul și nebunia care caracterizează sfârșitul acestui mileniu, pot fi spulberate numai prin „Cunoașterea de sine”.

DUMNEZEU

Un cuvânt mult folosit, deseori banalizat,
Căruia prin seci imagini omul însușiri i-a dat;
Dumnezeu – o entitate ce exprimă teamă, groază,
El - ca zeu al răzbunării – între oameni operează.

În războaie sângeroase, invocat în ajutor,
De fiecare în parte, socotit îndrumător
La nevoi și suferință e chemat cu mare-ardoare,
Apoi, după împlinire, lăsat grabnic în uitare.

Omul, neînțelegându-l, l-a închis într-un model
Și, coborându-l din ceruri, i-a dat chip la fel cu el.
În icoane-i zugrăvit spre a fi la îndemână.
Când nevoile o cer, salvator să intervină.

Diferitele concepte și interpretări distincte,
Au făcut din Dumnezeu un prilej de mari conflicte;
Religiile cu zeci secte, în dispute permanente,
Își arogă întâietatea prin diverse argumente.

Iată cum „Marele Unu“ a tot fost multiplicat
Prin credințe diferite, oamenii s-au separat;
Tot din lipsă de-nțeleș, alții L-au negat total,
Punând preț pe ce se vede, pe fondul material.

Dar cuvântul nu e fapt, nicidecum Realitate,
Doar un simbol ca oricare fără de însemnătate.
De există sau de nu, omul e dator să știe
Și-adevărul prețios să-i devină temelie

Ca-n orice investigare, se pornește din „nimic”,
Fără’-prejudecăți, opinii doar golit suportul psihic;
Dacă mintea noastră tace, dar nu un tăcut forțat,
Ci interceptând mișcarea „eului” infatuat.

Ce se-ntâmplă atunci în noi? Cuprindem Realitatea!
Observăm că ne-am extins – una cu Eternitatea!
Personalitatea piere, suntem supraconștienți,
Strâns uniți cu Sacrul Vieții de „egou” – independenți!

Psihologic de murim, fără vreo anticipare,
Sacru existent în noi de la sine va apare;
El fiind în tot și în toate și, la fel, în noi prezent,
Și s-afirmă totdeauna prin Iubire consecvent.

De divin poți spune multe doar când l-ai descoperit,
Altfel, e-o impietate de orgolios smintit,
Care judecă, socoate după știința lui deșartă,
Sacrul coborât în haos, ca predestinat de soartă.

Când, real, l-am cunoscut, Îi servim ca instrument,
El prin noi s-afirmă singur în acel sublim moment;
Exprimarea-i se bazează doar pe fapte adevărate,
Cu Iubire, Bunătate, totdeauna-îngemănate.

Tacă, deci, făloasa minte! Fie, dar, total smerită!
Ființă-ntreagă să-I deschidem, vie Mila-i nesfârșită!
Energia Cosmic – pură – prin tăcut ne-mbrățișează,
Și-n a ei prezență vie, ființa-n timp evoluează.

Cuvântul „Dumnezeu”, însoțit în mod conștient sau inconștient
de o anumită imagine, este atât de des folosit încât a devenit o
banalitate.

Dumnezeu, socotit drept zeu al răzbunării, care exprimă teamă, ba chiar groază, este solicitat adesea ca sprijin în rezolvarea răfuieiilor omenești. În războaiele sângeroase, fiecare parte beligerantă îi invocă prezența, ca însoțitor în lupte. În acest scop, slujitorii altarelor, considerați drept intermediari între om și Dumnezeu, binecuvântează atât pe războinici cât și armele ucigașe. La nevoie, în probleme acute, Dumnezeu este invocat și individual, cu îndârjită insistență pentru ca mai apoi, după atingerea scopului, să fie dat uitării.

Dintr-o greșită interpretare, omul ignorant l-a coborât pe pământ și i-a dat chip după propria-i înfățișare. Și, pentru a-l avea la îndemână, i-a fixat imaginea în icoane și statui, spre care-și îndreaptă nădejdea la momentele de grea încercare.

O dată cu scurgerea vremilor, conceptul de divinitate, coborât la nivelul minților limitate, a fost diversificat. Astăzi, religiile cu nenumăratele lor secte separă și învrăjesc locuitorii Pământului. Uneori, au loc chiar conflicte sângeroase pe motive religioase.

Alții, datorită opacității minții lor, îi neagă însăși existența. Pentru această categorie de oameni, materia brută este unica realitate în întregul univers. Și, ca atare, tot restul existențial nu înseamnă altceva decât opera hazardului.

Ateismul este o adevărată urgie pentru suflet, cu implicații dezastruoase mai ales la trecerea în lumea astrală. Față de această categorie de semeni nu putem avea decât o profundă compasiune. Să nu rămânem, însă, doar la aspectul exterior al temei și să adâncim, pe cât ne este posibil, investigația. Cuvântul „Dumnezeu” nu este decât un simbol, nicidecum realitatea în sine. Această realitate trebuie căutată așadar în spatele cuvântului. Datoria fiecărei ființe umane inteligente este aceea de a o descoperi. Căci numai din descoperirea realității se nasc certitudini – evidente prin ele însele – care fac inoperante orice fel de discuții sau dispute contradictorii.

Între afirmația credinciosului și aceea a eului nu există decât o simplă diferență de nuanță, sprijinită pe o convingere sau alta, la

nivel intelectual, potrivit condiționării respective.

Unul crede că există Dumnezeu, celălalt, dimpotrivă, crede că nu există.

Or, credința, nesusținută de descoperirea proprie a realității respective, este cu totul superficială. De fapt, această carență constituie obstacolul care împiedică realizarea religiei adevărate, universal acceptată.

Numai descoperirea Sacrei Realități prin experiență individuală directă, va crea premise pentru statornicirea acestui Unic Adevăr. Mesajul lui Iisus Christos acesta era, de a forma o singură religie, fondată pe relația directă a omului cu Dumnezeu.

Să nu rămânem însă la acest nivel și să mergem și mai în profunzime cu incizia investigației.

Dacă această Energie Cosmică există peste tot și în toate, înseamnă că ea se află și în noi, în fiecare ființă umană.

Christos atestă, în mod categoric, acest adevăr. Prin urmare, acel misterios Necunoscut trebuie căutat numai în profunzimea ființei noastre!

Dar putem noi oare cu mintea noastră cunoscătoare să aflăm acel „ceva“ Necunoscut și fără limite? Nicidecum! Orice tentativă ar fi zadarnică! Iar eventualele descifrări vor fi doar amăgiri, ficțiuni ale propriei minți.

Așadar, „Tacă mintea noastră știutoare“!

O dată cu tăcerea – o veritabilă moarte psihologică – mintea total smerită, liberă de orice trecut și fără să aștepte vreo eventuală realizare, devine disponibilă noului.

Prin urmare, nu noi mergem spre această Realitate, ci Ea vine spre noi când vasul conștiinței este complet golit. Concomitent cu această operație întreaga noastră ființă, pătrunsă de o infinită lumină, se identifică, prin topire în Marele Tot și trăim din plin fericirea acauzală cu impulsuri de Iubire și Frumusețe fără margini.

Despre Dumenzeu nu putem vorbi decât atunci când i-am oferit întreaga noastră ființă, ca instrument de exprimare a Lui.

În rest, orice atestare sau negare privitoare la propria-I realitate.

constituie lipsă de pietate, orgoliu, trufie, cu înscrisuri degradante morale și spirituale.

În concluzie, mai precizăm, că noi nu-L putem întâlni pe Dumnezeu decât prin Rugăciunea tăcerii smerite, și că El însuși ne îmbrățișează întreaga ființă, oferindu-ne toate binefacerile cu puteri sfînșitoare.

ENERGIA PSIHICĂ FRAGMENTARĂ

Gând, emoție, dorință, interes, scop, ideal,
Sunt diverse energii, pulsații cu sens dual,
Care conturează omul prin structură mărginit,
Ele-s una cu „ego”-ul, un întreg nedespărțit.

Repetând la nesfârșit, energia mereu crește
Insul și mai înrobit – degradarea se-adâncește;
Suferința se înscrie prin dorințe ce se-nfruntă
Viața este neînțeleasă, este – o permanentă luptă.

Iar ego-ul se-nscrie cu impulsuri fragmentare,
Urmărite-n mod habotnic prin lipsă de integrare
Plăcerea și neplăcerea: factorii ce-l definesc,
Timpul fiind dimensiunea, unde toate se-mpletesc.

Prinși de-aceste energii suntem a lor jucărie,
Viața noastră e confuză, fără nici o bucurie;
Permanent preocupați de-ale noastre împliniri
Veritabili izolați prin oricare înfăptuiri.

Întrebarea ce și-o pune fiecare-ncătușat
Este-aceea de-a cunoaște, de a ști cu-adevărat,
De-i posibil să elimini ale vremilor erori,
Prinse-n perimetrul minții ca absurde-nregistrări.

Totul este cu puțință prin cunoașterea de sine;
Ce cuprinde-ntreaga minte, gândirea ce intervine
La întâmpinarea vieții. Flagrantă nepotrivire
Cu atenția-i văzută, dintr-o singură privire.

Simplitatea întâlnirii, fără vreo anticipare,
În mod consecvent destramă energia-nrobitoare,
Și prin ea, hidosul „sine”. O clipă eliberat,
Ca unitate deplină, ești cu viața integrat.

De-acu' ai o altă minte, prin extins-universală
Și o energie pură, fără vreun suport, totală;
Și nimic nu te distinge de oricare fericit
Ce-a-ntâlnit pe „cel ce Este fără-nceput și sfârșit”

Astfel de-ntâlniri transformă, fără să existe scop,
Energia fragmentară a „ego”-ului miop,
Care vede și socoate prin a lui dualitate,
Deformând Sacrul din viață - splendida Realitate.

Fiecare gând, dorință, scop, interes, ideal sau sentiment sunt, prin natura lor, energii și imagini înregistrate memorial, care, în contact cu mișcarea vieții, își manifestă prezența prin reacții mintale. Aceste impulsuri mecanice cu sens dual definesc structura mărginită a omului ca „sine” sau „ego”- creație tempo-spațială.

Readucerea în prezent a unei dorințe, de pildă, îi va mări acesteia energia purtătoare și, cu fiecare repetare, va face din ea o adevărată obsesie. În acest mod, dorința respectivă împătumește individul până la nivel de sclavie, degradându-l fizic, moral și spiritual.

Nefericirea ființei umane este strict legată de abordarea vieții ca structură egoistă, fundamentată pe acest gen de energii fragmentare.

Astfel, dorința de împlinire a unei plăceri, a cărei amintire ne-a rămas înregistrată în memorie din experiențele anterioare, conduce în mod fatal la divizarea ființei.

Atâta vreme cât interesul personal va constitui pivotul în jurul căruia ne ajustăm existența, vom fi mereu în conflict atât cu noi înșine, cât și cu restul lumii. Căutarea insistentă a tot ce ne face plăcere și fuga din fața neplăcutului, ne transformă în niște luptători nefericiți. Și, cu toate că trăim în societate, suntem totuși niște izolați, captivi ai acestor energii care ne automatizează întreaga mentalitate.

Viața, prin scurgerea ei normală și firească, ne scoate în cale fapte, întâmplări, evenimente etc. Toate acestea sosesc și pleacă, după propria lor lege, a cărei realitate noi, din păcate, o ignorăm. De fapt, toate câte ni le aduce mișcarea vieții nu sunt altceva decât efecte naturale ale unor cauze pe care, cândva, noi înșine le-am determinat.

Și cum ar trebui să răspundem la toate acestea? Tot prin căutarea lipicioasei plăceri și evitarea sau fuga din fața neplăcutului? Nicidecum! Dacă totuși o facem, prin această atitudine efectele devin la rândul lor noi cauze, care, peste o vreme, le vom întâlni din nou ca simple și firești ecouri ale acestor determinări.

Așadar, cu mintea noastră particulară, condiționată de energii fragmentare care funcționează prin reacții mecanice, nu vom putea niciodată să întâlnim, în mod real, prospețimea și noutatea vieții în constanța ei mișcare.

În continuare, iată, ce perspectivă ni se oferă:

Simpla conștientizare a acestei neputințe funcționale determină mintea noastră să tacă. Iar o dată cu această tăcere smerită, ființa noastră se integrează. Acest fenomen al uniunii psiho-somatice face ca mintea să capete o extensie infinită. Și, în ipostaza de pace sau neclintire, suntem Conștiința atentă și lucidă și dispunem de o energie pură adimensională.

În această conjunctură, întâlnim, prin contopire, pe Nenumitul fără început și fără sfârșit, pe Cel ce a fost dintotdeauna și va fi în veșnicie.

Mai precizăm că numai întâlnirea cu Sublima Realitate îl face pe trăitor să vorbească în deplină legitimitate despre existența acesteia.

FIECE DORINȚĂ COSTĂ!

Când ne integrăm în viață, primim toate precum vin,
Nu-s probleme, nici conflicte; toate pier apoi deplin,
Viețuind în armonie știm precis ce-i de făcut,
Fiindcă prospețimea vieții dă soluții prin tăcut.

O mișcare-acauzală în activul viu, prezent,
Face să dispară „eul”; insul e independent,
Căci condiția-i de sclav este faptic dizolvată.
Altă cale nu există de-mplinire adevărată.

În astfel de-mprejurare ne-ncadrăm în necesar,
Viața însăși, prin mișcare, e-nțeleptul îndreptar;
Nici un rost n-are dorința când nu-s sorți de împlinire,
Când momentele întâlnite sunt constantă-mpotrivire.

Înțeleptul nu aspiră, numai în prezent trăiește,
Mulțumit cu ce-i dă viață – „sinele” și-l depășește;
Bogăția – adevărată stă în astfel de-mplinire,
Clipele-ntâlnite simplu împletite-s cu iubire.

Dorințele-și au lăcașul în ținut egocentrist,
Tot ce e cuprins aicea e confuz, haotic, trist.
Liniște nu-i niciodată, teamă, zbucium și conflicte
Întâlnite permanent, prin dorințe indistincte.

Orice năzuință costă, prețul sigur îl plătim,
Fie o dată cu dorința, fie-n timp îl întâlnim.

Ca răspuns la ce a fost - impuls către viitor,
Cauza fiind strâns legată de efect, hotărâtor.

O dorință naște alta, șir imens, o-ntreagă gloată,
Omul, cufundat în ele, își înscrie a lui soartă;
Șirul necurmat de vieți prin dorințe se clădește,
Lor, pe veci încătușat, „sinele“ continuu crește.

De robia lor scăpăm prin a noastră unitate,
Când cu clipa întâlnim unica Realitate;
Pacea, ordinea internă, totala independență,
Sunt condiții necesare pentru Sacra Existență.

Viața este întocmai ca o apă curgătoare, aflată într-o neîncetată
scurgere înnoitoare, determinată de Legea Universală a mișcării.
Izvorâtă din veșnicie, ea curge spre veșnicie într-o constantă
mișcare. Nimeni și nimic nu-i poate pune stavilă și nici nu-i poate
schimba cursul normal impus de propria-i realitate.

Dacă această afirmație este în concordanță cu adevărul de
necontestat, atunci ne întrebăm: Care este relația noastră cu viața?
O privim ca pe ceva separat de noi? Sau (referindu-ne la o
comparație) stăm pe mal și privim râul ca simpli spectatori? Ori ne
azvârlim în mijlocul râului și curgem o dată cu el?

Când ne integrăm în viață, adică atunci când suntem una cu ea,
privim toate evenimentele așa cum vin ele, fără să opunem nici un
fel de rezistență. Și nici nu dorim altceva decât ceea ce este, de fapt,
în acel moment.

În liniștea inherent survenită prin tăcerea minții, primim din
partea mișcării vieții impulsuri intuitive în legătură cu tot ce avem
de făcut pentru întâmpinarea corectă a clipei următoare.

Așadar, întâlnirea noastră cu prezentul viu și activ este o mișcare
acauzală, în care eul cu întreaga lui condiționare este absent.

Această întâlnire directă, simplă și spontană este unica
modalitate a contactării Adevărului. În această conjunctură ne

încadrăm în strictul necesar, legat de viață, a cărei mobilitate și prospețime ne îndrumă cu înțelepciune. În acest context în care ego-ul lipsește cu desăvârșire, nu există nici un fel de dorință, de aspirație sau ideal. Înțeleptul nu trăiește decât în prezent, mulțumit cu toate câte i le aduce viața, fără să aspire sau să dorească altceva decât ceea ce posedă în acel moment. Bogăția și farmecul existenței constă în acea bucurie pleneră oferită de inactivitatea minții, care-i copleșește întreaga fire prin impulsuri de Iubire transformatoare. Dorințele își au sediul în perimetrul limitat al ego-ului, în care nu există niciodată pace, armonie, bună-înțelegere. În acest climat confuz și haotic, teama, conflictele și zbuciumul sunt manifestări permanente atât ziua cât și noaptea.

Fiecare dorință are repercusiuni dăunătoare pe plan fizic, psihic și spiritual.

Dorința apare din lipsă de înțelegere a prezentului, sub forma conflictului dintre ceea ce este real și ficțiunea la care aspirăm. Nemulțumirea noastră față de ceea ce ne oferă viața creează stări tensionale psiho-somatice însoțite de degradări morale.

Pentru ușurarea înțelegerii, aducem un exemplu. Ne este foame și sete. Însă, din păcate, noi visăm o masă copioasă, cu multe bunătați stropite din plin cu băuturi costisitoare. Dacă avem bani și ele există pe piață, nimic mai simplu; le procurăm și ne împlinim pofta. Dar dacă lipsesc aceste condiții? De ce intervine această dorință, care, prin energia pe care noi înșine i-o dăm, pune stăpânire pe întreaga noastră ființă în așa măsură încât descori ne împinge să săvârșim chiar și acte condamnabile? O dorință împlinită dă naștere la o altă dorință. Dorința de a avea tot mai mult devine un adevărat abis, care nu se umple niciodată.

Fiecare dorință ne costă, căci o plătim cu temeri, zbucium, deci cu implicațiile respective pe ambele planuri atât aici, pe pământ cât și la trecerea „dincolo”.

Dorințele țin pânza destinului fiecărei ființe omenești. Șirul de reîncarnări este indestructibil legat de gloata dorințelor nesatisfăcute.

Să mai evidențiem și faptul că în limbajul obișnuit noi vorbim de o multitudine de dorințe, care, prin natura lor, ne răvășesc și ne tulbură liniștea sufletească. În realitate nu există decât o singură dorință, care îmbracă un număr imens de aspecte ce dau doar impresia că ar fi manifestări independente.

Dorința nu este nici bună și nici rea; ea este o stare anacronică și conflictuală care obstrucționează înțelegerea vieții în normala ei desfășurare.

Pentru a conchide, să precizăm că starea de Conștiință pură prin care omul complet întâmpină viața, are capacitatea de dezagregare spontană a oricărei dorințe, chiar din clipa în care aceasta își împrășteie întregul ei conținut egoist.

ILUMINAREA

Nu prin gând se împlinește, ca o desfătare-a firii,
Efortul n-o cucerește vizând scopul împlinirii;
Nu-i „ceva“ imaginat de „ego“-ul insistent,
Ce se vrea realizat prin al său experiment;

Nici un sfânt n-o dăruiește, din prisos sau ca răsplată
Celui ce se chinuiește să transforme a lui soartă;
Viața-ascetă, rugi, ofrande nu deschid nici o cărare
Orbului, ca el să vadă splendida Iluminare.

Toate cele-nșiruite au constant aceeași sursă,
„Sinele“ mereu părinte, insul prins în a lui cursă.
Nici când strâmta mărginire nu-i în stare să cuprindă
Ce e dincolo de gând și-n Infinit să se extindă.

Har - impuls de claritate, strălucirea făr' de pată,
În prag de Imensitate apare ca nechemată.
Se ivește-n armonie, și armonic ea pulsează,
Ființa-ntreagă-n bucurie, tot ce-apare integrează.

Tu, structură fragmentară, zbuciumată, chinuită
Prin povara moștenirii, ești deodată Infinită.
Ordinea, singurătatea, pacea, liniștea totală
Ți-au dat clar Imensitatea: doar prin clipa actuală.

În această ipostază, necuprinsa ta structură
Energie-i ce creează altă lume, fără ură.
Dragostea și bunătatea, mila și înțelepciunea,
Sfetnici cu integritatea, îți vor fi întotdeauna.

Ființa nouă – nou născută – făclie-i ce luminează.
Lumea asta hâdă, brută prin tine evoluează.
Lumea toată este-n tine, precum tu în lumea toată.
Și la rău ca și la bine, veșnic sunteți laolaltă.

Iluminarea este un fenomen surpriză, care deschide omului obişnuit cărarea spre mărețiile divine. Fenomenul este însoțit de două mutații, și anume: Spargerea „ego”-ului și transcendența ființei din lumea finită în cea Infinită.

Acest fericit eveniment nu este produsul minții știutoare, nici al imaginației și nici al efortului de voință ca împlinire a unui scop sau ideal.

Nimeni nu ne poate oferi iluminarea. Nici un sfânt, maestru sau învățător nu ne poate ajuta să ne-o însușim în vreo formă oarecare.

Splendorile iluminării nu pot fi întâlnite nici chiar prin viața ascetă, ca efect sau rezultat al îndelungatelor privațiuni sau rugăciuni insistente. Toate acestea sunt inițiate și urmărite de același „sine” interesat în mod permanent de împliniri egoiste. Și „eul”, ca structură mărginită, nu poate în nici o împrejurare să înțeleagă ceea ce se află dincolo de perimetrul care-i determină limitele.

De îndată ce mentalitatea mărginită a omului obişnuit își dă seama de neputința ei, se smerește și tace cu desăvârșire; atunci, în

acea clipă, ființa – ca unitate deplină, în perfectă armonie și claritate – cunoaște prin trăire directă bucuria acauzală.

Frecvența unor asemenea clipe va determina, cândva, fisurarea cetății „ego”-ului de care aminteam la început. În acel moment, un om nou, cu o nouă mentalitate, ne definește ca ființă completă, capabilă să funcționeze prin identificare cu Energia Cosmică.

În noua ipostază, dragostea, frumusețea, bunătatea, înțelepciunea și iubirea statornicesc cu puritatea lor Iluminarea întregii ființe.

Un asemenea trăitor, prin simpla lui existență, va constitui un punct de sprijin și un fericit impuls pe linia mereu ascendentă a evoluției pe plan universal. Fiindcă prin om lumea progresa, căci omul și lumea întreagă provin din același Izvor al existenței, care nu are început și nici sfârșit.

INTEGRITATEA

Incomplet tot timpu-i omul, „părticică și fragment”

Când nu întâlnește clipa în a ei Imensitate;

De aceea se cuvine să-nțelegem în prezent

Neputința omenească, lipsa ei de unitate.

Ce anume fragmentează, sfâșie și întărită,

Creând haosul în lume pe fond agresiv, dement?

Dup’-această întrebare ființa-mi e complet tăcută

Și, c-o minte liniștită *sunt* acest exeperiment.

Astă minte liniștită, clară-n inactivitate,

Una-i cu Imensitatea, drept Minte Universală;

Ea cuprinde și-nțelege fără vreo dificultate,

Orice fenomen de viață – contactare integrală.

Integrarea-i compromisă când există atașare
De persoane, țară, neam ori obiecte râvnite,
De sisteme și metode, de credințe-nrobitoare
Sau cumuli de cunoștințe, drept avere socotite.

De suntem una cu ele, ne subjugă pe deplin;
Veritabili sclavi ajungem prin a lor apreciere;
Teama, zbuciumul, durerea este zestrea lor de chin;
Nebuloasă-ntreaga viață, când e prinsă de plăcere.

Iar în plus mai observăm forme de dualitate,
Psihologic, mă desprind de-a lumii complexitate;
Izolată sunt în tot timpul când apreciez prin mine
Tot ce văd și ce aud, rupt de-a vieții-nsemnătate.

Când trecutul intervine se creează sciziune
„Eu“ mai altfel decât „tine“; comparăm, apreciem,
Aprobăm, dezaprobam; trăim în diviziune
Ca purtați de valul vieții, și-Adevărul nu-l vedem.

Când purtarea cea greșită este evidențiată,
În cuprinsul falsității Adevărul ni s-arată,
Cu el, claritatea minții, ființa noastră Integrată
De dimensiuni eterne – în Nemărginit purtată.

Doar ca ființă integrală suntem „Homo sapiens“,
Detașați de timp și spațiu, o reală Înțelepciune.
Câte întâlnim în viață au de-acuma un consens,
Radicale transformări prin Sfânta Inacțiune!

În genere vorbind, oamenii funcționează rareori ca ființe complete, ci doar ca bucățele, deci ca fragmente incapabile să întâlnească și să înțeleagă în mod corespunzător Imensitatea.

Cu ajutorul acestei teme, vom încerca acum și aici să dezlegăm misterul acestei neputințe omenești.

Cine este oare vinovat de această consecvență diviziune cu urmări atât de nefaste – haos și demență – existente astăzi în întreaga lume?

După această întrebare, întreaga noastră ființă, perfect atentă și nemișcată, dispune de o minte liniștită care, de fapt, trăiește experiența directă a integrării. O asemenea minte lucidă, devenită clară prin inacțiune, se extinde la Infinit și capătă calitatea de Minte Universală. Ea cuprinde și înțelege, prin integrare, fără nici o dificultate orice fenomen de viață.

Ca ființă deplină – corp și psihic: unitate – perfect armonioasă, iată ce mai descifrăm:

Mai întâi, ni se revelează faptul că mintea condiționată nu poate fi o minte inteligent funcțională, fiindcă prin structura ei este înrobitea diferitelor influențe ale trecutului. Orice atașament față de persoane, obiecte, credințe sau metode etc. ne subjugă. Devenim sclavii lucrurilor pe care la posedăm, fie că este vorba de avere, fie de acumulări memoriale. De aici izvorăsc temeri, zbucium, amărăciuni, care afectează în mod permanent întreaga existență a omului.

De asemenea, mai observăm că această minte personală, susținută de înscrisuri perimate, creează dualitate și izolare de restul lumii. Toate câte le întâlnește, ea obișnuiește să aprecieze, să judece, să aprobe sau să condamne, potrivit propriilor calapoade.

Ori de câte ori intervine trecutul, ca știutor, el prilejuiește disensiuni, contradicții, conflicte, care obstrucționează înțelegerea și trăirea Adevărului.

Dacă este evidențiată falsitatea comportamentului, în această deconspirare a irealului ni se revelează Adevărul. Iar în luciditatea minții, ca ființe complete, ne identificăm cu Necuprinsul.

Numai prin Sacra inacțiune întâlnim adevărata înțelepciune și Iubire care, prin simpla lor prezență, transformă radical omul

fragmentat, temător, plin de ambiții și orgolii dezgustătoare.

Să mai amintim că Homo Sapiens își justifică denumirea și comportamentul numai ca plenitudine a ființei, în perfectă uniune cu Adevărul absolut.

IMOBILITATEA MINȚII

Structurat prin timp, „ego-ul” permanent e agitat,
Cunoștințele-adunate fac din el un posedat,
Fiindcă tot ce-adună omul îl subjugă, stăpânește,
Când această ficțiune firul vieții-l răsuțește.

Din cumul de cunoștințe naște-îndat’-infatuarea,
Omul își dă importanță – rădăcini prinde-ngâmfarea,
Ambiția și trufia zămilesce numai conflicte;
Degradarea se exprimă prin manifestări smintite.

Privind viața prin trecut, chiar nimic nu se-nțelege,
Insul, mai nedumerit, doar amărăciuni culege.
Noutatea din prezent, încontinuu diferită,
Cere să-i ieșim în cale cu o minte potrivită;

Mereu nouă-n pas cu clipa – permanentă prospețime;
Numai astfel se va-nscrie integrala acțiune,
În măsură să transforme hâda omului structură,
Rostuită de trecut prin a vieții aventură.

Numai când trecutul tace, când gândirea se oprește,
În acea clipă de pace, minte nouă se ivește,
Noi celule cerebrale sunt acum uzitate
În măsură să-nțeleagă permanenta noutate.

Imobilitatea minții ne desprinde de trecut,
Numai când suntem atenți dând la spate ce-i știut
O cere respectul vieții – vădita-i Sacralitate
Cuprinsă-n tot Universul ca certă Realitate.

Mintea-n noua ipostază, fiind total independentă,
Vede, ascultă, și-nțelege: ființa-ntreagă e prezentă;
Faptele ce se succed vin cu-a lor însemnătate,
Totu-i clar interpretat, fără vreo dificultate.

Numai cu astfel de minte viața-i prinsă-n bucurie,
Griji, tristeți sunt anulate, când în noi e armonie.
Iar menirea rostuită pe Pământ, e împlinită
Existența împletită cu Iubirea nesfârșită.

Insul, ca personalitate sau „ego“ structurat psihologic pe
experiențele trecutului, se manifestă ca o trestie bătută de vânt, în
continuă agitație.

Cunoștințele adunate și înregistrate memorial fac din el un
posedat. Fiindcă tot ceea ce omul adună îl subjugă și îl stăpânește
în așa măsură, încât face imposibilă întâlnirea lui cu frumusețea
clipei. De fapt, nu acumulările sunt ceva de incriminat. Dimpotrivă!
Multe din ele sunt chiar necesare pentru o mai bună orientare în
viață. Răul sau pericolul constă în importanța psihologică pe care
ne-o atribuim pe baza lor.

Din simpla autoapreciere se naște îngâmfarea. Apoi, prin
amplificare, apar vanitatea, orgoliul, trufia cu impulsuri ambițioase.
În final, toate acestea zămislesc contradicții și conflicte cu înscrisuri
degradante de manifestări smintite.

De fiecare dată când întâmpinăm noutatea vieții cu ecranul
acumulărilor noastre memoriale – ca realizări ale unor trăiri
anterioare – vom culege numai necazuri și amărăciuni. Fiindcă
noutatea prezentului, diferită de la o clipă la alta, ne obligă să-i

ieșim în întâmpinare cu o minte potrivită, capabilă să înțeleagă veșnica ei proșpețime și frumusețe înnoitoare.

Prin urmare, numai o minte nouă ne oferă însușirea de ființă completă, capabilă să înțeleagă și să acționeze corespunzător pentru transformarea radicală a structurii egocentrice, de care aminteam la început. Tacă, deci, mintea veche - creație a timpului - obsesivă și traumatizantă!

Îndată ce ea își curmă întreaga pălăvrăgeală, în acea clipă de răgaz noi celule cerebrale intră în funcțiune, făcând astfel posibilă corecta înțelegere a noului adus de mișcarea viului.

Singurul instrument folosit la desprinderea minții de trecutul său este Atenția lucidă. Ea este întocmai ca o flacără, care arde și dizolvă tot ce întâlnește în cale, fără să lase în urma ei reziduuri memoriale. De fapt, această străfulgerare luminoasă ne este solicitată chiar de respectul pe care trebuie să-l acordăm realității Sacrului.

Noua minte, total independentă de trecut, vede, ascultă și înțelege cu întreaga ființă realitatea faptelor care se succed, dându-le importanța cuvenită și corecta interpretare, fără nici un fel de dificultate.

Întreaga mișcare a vieții întâmpinată cu o asemenea minte se înscrie, în mod natural, printr-o constantă bucurie. Orice grijă, teamă sau tristețe sunt spontan dizolvate în climatul de seninătate și armonie care ne-a cuprins întreaga făptură.

În final, să ne reamintim cât mai des, că scopul coborârii noastre la reîncarnare este acela de a întâlni Sublima Iubire, care ne unește cu Divinitatea.

IMPORTANȚA IDENTIFICĂRII

Când omul nu se cunoaște nu-i nici pace, nici lumină.
La tot pasul timorat, în confuzie deplină,
Caută cu disperare o anume siguranță,
Ca temei interior, încărcat de importanță.

Deci, din lipsă de-nțeles, naște identificarea,
O unire cu „ceva“ ce-i conferă asigurarea,
Care-i dă o singuranță împlinită zi de zi,
În ce spune, în ce face, ca și-n modul de-a gândi.

Într-o astfel de postură, omul este prizonier
Scopului mult urmărit de „ego-ul“ său mizer,
- Care vede și socoate dup' -a lui încătușare -
Orb și surd străbate viața în eternă frământare.

De nenumărate țeluri „eul“ trainic se agață,
Urmărind o împlinire pentru viața lui semeață:
Când pe semen îl percepe ca pe-un om deosebit
De îndată îl imită prin gest, vorbe și privit;

Identificări cu țară, neam sau clasă socială,
Crez politic, de credință, ori formulă ideală.
Și oricărei plăsmuii cărei insul se dedică,
Îi conferă importanță împletită strâns cu frică.

Căci în lume totul trece, lumea este pieritoare,
De la un moment la altul e o veșnică schimbare.
Teama zbuciumă tot timpul, obsedant și incisiv,
Omul dirijat haotic de „ego-ul“ său fictiv.

Când suportul cel precar este conștientizat
Și-nțeles așa cum este, omul este integrat,
El, în noua ipostază, trăiește atemporal,
Și eternitatea vieții îi este temei real.

În noua dimensiune nu-s nici temeri, nici conflicte,
Nu există dezacorduri sau formule-nchipuite.
Adevărul se trăiește - fără fond memorial,
Ființa fiind armonioasă făptuiește-acauzal.

Când omul nu cunoaște modul său de funcționare, în el nu există nici lumină și nici pace, armonie, echilibru. În mod frecvent confuz și haotic, timorat la tot pasul de o viață neînțeleasă, el caută cu disperare o anumită siguranță în lumea lui interioară.

Din lipsă de înțelegere, el alege „ceva” din nenumăratele lui acumulări memoriale, în speranța că opțiunea respectivă i-ar putea oferi anumite asigurări de continuitate. În acest fel, bietul om devine prizonier al unei formule de viață aleasă de „ego-ul” său, care raportează la propria lui îngustime tot ce întâlnește în cale. El străbate viața aidoma unui orb și surd, într-o permanentă frământare.

Iată și câteva exemple de care eul se atașează, urmărind o anumită împlinire ca ideal de viață: Maestrul, gurul, învățătorul, în care el vede modelul de urmat, devine de-ndată obiect al identificării. Fidel până la sacrificiu, îl imită în tot ce spune, ca și în gesturi și acțiuni.

Altul se identifică - înrobindu-și în același mod existența - cu un crez politic, religios, cu o etnie, clasă socială, țară etc. Alteori, identificarea se rezumă la o formulă ideală, pe care o repetă fără încetare.

Indiferent de formula idealistă căreia insul se dedică, aceasta îi conferă o falsă importanță, asociată în chip nedespărțit de fenomenul de teamă. Idealul poate fi contrazis și întunecat de un alt ideal; maestrul ales poate fi depășit de altul sau poate să moară etc.

Teama este ceva natural, fiindcă în lumea pe care o străbatem totul trece, totul se deteriorează, totul piere mai devreme sau mai târziu.

De la o clipă la alta, se produc neîncetate schimbări. Și fiecare inițiativă a omului, ca entitate fictivă – „ego” obsedant și posesiv – nu poate recolta decât teamă, zbucium, frământări și o permanentă incertitudine.

Dar de îndată ce acest suport precar este conștientizat și apreciat ca atare, practicantul întâlnește propria integrare. În noua ipostază, el trăiește starea de atemporalitate, unde permanența viului constituie temeiul de nezdruccinat al propriei existențe.

În noua dimensiune dispar temeri, contradicții, fiindcă nu există nici formule închipuite, nici dezacorduri. Aici întâlnim și trăim în uniune cu Adevărul Absolut – ca ființă umană completă – pe clipe în eternă mobilitate.

Pentru evitarea unor eventuale nedumeriri se impun câteva precizări:

Orice identificare psihologică, fundamentată pe mintea cunoscătoare, este incapabilă să conducă pe practicant dincolo de condiția umană. Mai mult decât atât: ea amplifică importanța „ego”-ului, ca și stările tensionale psiho-somatice.

Când practicantul atinge însă pasivitatea minții, în acea clipă de experiență directă el este îmbrățișat de Adevăr, iar identificarea cu Realitatea se concretizează în afara voinței lui. Din această identificare decurg inestimabilele împliniri spirituale.

IMPORTANȚA CLIPEI

Nimic static, nimic mort, nicăieri încremenire
În întregul Univers. Totul este în rotire;
Chiar natura zisă-moartă, în profunda ei esență,
Urmează aceeași lege – o mișcare inerentă.

Noutatea și mișcarea pas la pas îngemănate
Sunt mereu nedespărțite, generând unicitate.
Clipa - acul de ceasornic – folosită-n Infinit,
Prinsă în Eternitate, cu ea, totul consfințit.

Clipa fiind de-a pururi nouă, e de fapt și creativă
Consecventă noutate prin impuls evolutiv
Nicăieri în Univers nu există repetări,
Fenomene-ncremenite – statice, pietrificări.

De vrem noul să-ntâlnim, ni se cere-a fi la fel;
Nu ne-ntoarcem în trecut, nu urmăm vreun model;
Deci, golită-ntreaga minte de trecutul însumat,
Nici spre viitor nu mergem prin metode de urmat.

Simplu! Se privește clipa - viața cum se derulează,
Între noi și-a ei mișcare nimic nu se-nsinuează
Prin care să se strecoare eu-ngust și limitat,
Creator de analize și de fals imaginat.

O asemenea-ntâlnire ne transcede-n Infinit,
Prin a clipei noutate, nesfârșiți am devenit.
Spontan, însă, ne desprindem pentru clipa ce urmează,
Și nimic nu se reține, nimic nu se-anticipează.

Puritatea inocenței – pavăză-i însoțitoare,
Cu fiecare-ntâlnire, ființa este creatoare,
Și se naște-o altă lume, unde mila și dreptatea
Își dau mâna cu-omenia, cu Iubirea, bunătatea.

Dar schimbarea de ființă nu se face prin dorință,
Nu gândirea operează prin eforturi și voință.
Toate-astea-s doar „ego-ul“, ce-n a timpului vâltoare
Nu e-n stare să-și aducă o reală transformare.

Instrumentul fără de greș – unic ca eficiență,
E Atenția Globală, ce-n strânsă interferență
Cu a viului mișcare, n-are centru, motivare
Nu este un scop în sine, nici nu este concentrare.

Pentru-a fi-nțeles momentul, importanța clipei nude,
Ți se cere-a-i da respectul; uită clipele, secunde,
Ce s-au scurs anterior, toate arse prin trăire.
Tot ce-a fost – de-a pururi mort – e obstacol la-ntâlnire.

În întregul Univers nu există nimic static, mort, în stare de
încremenire. Totul, dar absolut totul, se află într-o veșnică mișcare.
Chiar în natura zis-moartă tronează aceeași immanentă lege a
mișcării.

Iar mișcarea și noutatea, aflate într-o perfectă îngemănare, se
afirmă ca unicitate. În acest context, clipa reprezintă acul de
ceasornic folosit de Infinit pentru înregistrarea mișcării Eternității.
Ea fiind totdeauna nouă, este totodată creatoare și transformatoare
în mod ascendent, progresiv.

După aceste considerații de ansamblu, să vedem care ne este
atitudinea reală, corectă și logică, la întâlnirea cu clipele vieții,
singurele în măsură să opereze mutații radicale în structura noastră
psihologică.

Ca să putem întâlni noutatea viului, ni se cere să-i ieșim în întâmpinare în chip asemănător. Așadar, nu ne întoarcem la trecut, la ceea ce a fost, și nici nu ne proiectăm spre viitor, în urmărirea imaginativă a vreunui scop sau ideal de împlinit.

Prin urmare, cu mintea complet golită, privim cu simplitate viața așa cum se desfășoară ea. Între noi și mișcarea vieții nimic nu se interpune sub formă de imagini, aprecieri etc. O asemenea întâlnire simplă și directă a clipei, ne transcende spontan din dimensiunea finită în Infinit.

Și la fel de fulgerător ne desprindem, ca să fim iarăși liberi, deci complet disponibili pentru întâlnirea cu clipa care urmează. Nu se anticipează nimic și nici nu se reține ceva din clipa trăită.

Puritatea, inocența minții ne însoțește în mod constant, făcând din fiecare clipă prilej de ființare creatoare. Cu acest mod de „a fi” – de Conștiință pură – noi înșine construim o nouă lume în care Iubirea, frumusețea, mila și bunătatea se înscriu ca însușiri reale, care influențează în mod pozitiv întreaga omenire.

Ținem să subliniem că diversele crezuri, idealuri, dorința și efortul susținut de voință, nu operează transformări benefice reale. Fiindcă toate aceste mijloace sunt inițiate și susținute de către „ego” – structură limitată – care nu-și poate aduce sieși mutații radicale.

Nu neglijați această onestă semnalare!

Practic și în această temă se atrage atenția că o minte condiționată tempo-spațial nu poate să-și aducă sieși transformări sfîșietoare ci doar simple schimbări de suprafață. Or, toate aceste operații cosmetice nu fac altceva decât să-i dea o și mai mare importanță și autoritate sinelui personal sau ego-ului.

Descoperirea rătăcirii, a drumului greșit, vă aparține în întregime și asta solicită muncă personală, perseverență, dublată de o foarte mare doză de sinceritate în fața propriilor reacții memoriale. Nu acceptați nimic din ceea ce afirmă și susține autorul, decât după ce veți descoperi singuri realitatea faptelor, care, prin natura lor, nu pot fi contrazise sau negate.

Instrumentul infailibil, unic prin eficiența lui, de care ne servim.

este Atenția globală care, la întâlnirea cu viața nu are centru și nici margini, nu este nici scop și nici produs al acumulării.

Fiecare moment de viață ne cere să acordăm tot respectul cuvenit Sacrei Realități, prin eliminarea completă a întregului trecut perimat și anacronic ca și a viitorului imaginativ și nesigur.

ÎN CE FEL ÎNTÂLNIM CLIPA

Timpul, măsură a vremii, prin clipe înregistrat,
Separat de veșnicie, prin el însuși limitat,
Permanent merge-nainte, înapoi nu se întoarce,
Încontinuu noutate, de vechi veșnic se desface.

Acest timp, zis cronologic, e procesul natural
Care nu stârnește lupte, căci bazat e pe real.
Bine încadrate-n el, se-mplesc toate prin sine,
O firească consecință de-mppliniri prin acțiune.

Cu totul nepotrivit este timpul psihologic,
Când înregistrăm mintal fie logic sau illogic,
Întâmplări, evenimente cărora le dăm amploare,
Încercând o retrăire printr-o simplă repetare.

Atunci, retrăirea clipei ce cândva s-a ofilit
Va crea neîndoielnic sfâșiere și conflict
Între clipa actuală și cea dusă, decedată,
Viața nemaifiind viață, ci doar o trăire moartă.

Toată tragedia lumii e-nscrisă-n acest deces!
Dar putem să descifrăm tot acest dement proces,
Demascând direct, spontan, a „ego-ului“ structură
Ce-axată-i pe-amintiri din a vieții aventură.

Când vedem că noua clipă e vădit realitate,
Ne mai ducem în trecut, căutând clipele moarte?
Iată, omule de azi, temător, nefericit și atât de-ncătușat,
Ce splendori ți se oferă, când de timp te-ai detașat!

Practic, dacă-ntâlnești clipa, întâlnești Eternitatea;
Și, prin ea, faptele-s limpezi – una cu Realitatea;
Nici probleme, nici conflicte, dusă e și-amărăciunea
Viața ți-e netulburată. Asta este Înțelepciunea!

Ființa-ntreagă-i dominată de Iubirea creatoare,
Care operează tainic transformări înnoitoare.
Și, prin tine, lumea-ntreagă merge dârz către progres,
Străbătând mai grabnic calea ce o are de purces.

Timpul, ca măsură a vremii, se înregistrează pe clipe de existență. Separat de veșnicie, el este, prin sine însuși, relativ și limitat. Totdeauna în mișcare constantă, nu face niciodată cale întoarsă și se desprinde spontan de tot ce s-a consumat.

Acesta este timpul cronologic pe care-l folosim în existența noastră la nivel fizic. Ca fenomen natural, el nu creează conflicte, fiindcă este bazat pe real. Încadrarea în acest timp, se înscrie ca necesitate obligatorie pentru buna desfășurare a vieții pe planul fizic.

Însă cu totul diferit se prezintă timpul psihologic. Acest timp, fundamentat pe amintirea unor trăiri și informații anterioare, conservate memorial, reprezintă un adevărat obstacol la întâmpinarea și înțelegerea clipei prezente.

Readucerea în prezent a clipelor trăite cândva – acum simple imagini moarte – creează stări conflictuale, confuzie și haos. Această illogică suprapunere a unor amintiri - ca lucruri perimate peste clipele prezente, pline de viață – se înscrie ca o repetare a unor trăiri moarte.

Întreaga tragedie a lumii este determinată de această nefirească repetabilitate. Iată cum, ajutați de „Cunoașterea de Sine“, am aflat

că acest timp psihologic este creația aceluiași inamic al omului, – „eul personal” arogant și plin de importanță.

De acest intrus, camuflat de astă dată sub masca timpului psihologic, nu ne izbăvește nimeni. Eliberarea stă în puterea fiecăruia. Vremurile o cer, o impun chiar!

Dacă prin experiența noastră directă, am descoperit că fiecare clipă care se scurge neîncetat spre Veșnicie este realitate absolută, ne mai întoarcem oare la clipele trecutului?

Iată, omule de azi, temător, nefericit și atât de încătușat, ce splendori îți se oferă când te detașezi de timp și de condiționare! Practic orice întâlnire cu clipa ne oferă Eternitatea și, prin ea, toate se limpezesc în lumina clară a realității. Nici un fel de probleme, conflicte sau amărăciuni nu-ți mai tulbură existența, fiindcă prin munca ta ai atins Înțelepciunea.

De aici încolo întreaga ființă este condusă de Iubirea creatoare, care, prin ea însăși, transformă și înnobilează. Tu ca trăitor dezgolit de tot ce a fost, influențezi fără să conștientizezi întreaga omenire, grăbindu-i îndelungatul proces al evoluției pe Pământ.

ÎNCEARCĂ!

De mii și mii de ani, al Terrei cetățean,
Nemulțumit continuu, în clipe, an de an
Mereu ai tot sperat s-atingi supremul țel
Și-a ta meschinărie să o transformi prin el!

Prin tatonări timide, de toate-ai încercat,
La stele, animale, statui te-ai închinat!
Din oameni, zei făcut-ai, și lor te-ai devotat,
Religii prinse-n crezuri mult timp te-au dominat!

Și care ți-e bilanțul? Ce vezi de fapt, în tine?
Atins-ai Necuprinsul sau Sfânta Acțiune?
Degrabă te-ndoiește, când dă răspuns gândirea,
Care-i mereu trecutul, cuplat cu amăgirea.

Ascultă doar o clipă prietenul de drum,
Al cărui tot trecut fu transformat în scrum.
Eliberat de timp, trăiește prin „acum“,
Conflicte, contradicții nu mai apar nicicum!

Cunoașterea de sine e singur-abordare,
Care desprinde omul de-a lui încătușare;
Desprins de mărginire, atinge Înfinitul,
Cu el în contopire, dispare tot finitiul!

Oprește-te o clipă, este îndemnul său
Azvârle cât mai grabnic întreg trecutul tău!
Filozofii, religii, metode, ritualuri,
Căci toate, laolaltă, sunt vane idealuri.

Să le privești în față cu-atenție totală,
Nimic să nu dorești în clipa actuală!
În golul cel imens al simplității minții,
Dispare tot trecutul înscris sub pragul frunții.

Eliminate toate și nedorind nimic,
Devii Imensitate! Iar „sinele“ pitic
De-a pururi va dispare cu fiecă trăire,
Iar mintea cea bătrână rămâne amintire.

Încearcă chiar acum, e-ndemnul insistent,
De-a te privi spontan, în fiecă moment,
Oricare gând, imagini – reacție-a gândirii.
Numai privite simplu dau Sacrul Împlinirii.

CUNOAȘTEREA DE SINE o dată începută – ca experiență directă – cu fericita întâlnire a clipei prezente, se extinde la nesfârșit. Ea curge împreună cu mișcarea permanentă a vieții, dinspre veșnicie și se îndreaptă către veșnicie. Nu cunoaște fenomenul repetării, nu face cale întoarsă și nici nu se oprește vreodată. Așadar, ea nu întrunește nici una din însușirile vreunei teorii sau metode convenționale.

Indestructibil legată de scânteierea clipei, cunoașterea se manifestă, prin constanța ei prospețime și mobilitate, ca o veșnică încercare de a cuprinde și înțelege fulgerător realitatea momentului respectiv.

După aceste sumare considerațiuni, să vedem ce au făcut înaintașii noștri de îndată ce au conștientizat că funcționează defectuos. Nemulțumirea față de propria gândire a constituit un prim factor de progres spiritual. Până la acea dată, omul era un adormit, prins în mrejele obișnuințelor acceptate ca stări inevitabile.

Prin urmare, cu prima sclipire a inteligenței, el își vede modul defectuos de gândire ca și întreaga meschinărie, și încearcă o gamă variată de soluții pentru propria lui redresare. Și iată-l pe îndepărtatul nostru strămoș cum caută sprijin în lumea exterioară. În acest fel a ajuns să se închine la Soare, la Lună și stele; apoi, coborând privirea pe pământ și-a pus nădejdea în pomi, gâze, animale, obiecte sau statui făcute de propria-i mână, dându-le însușiri imaginare după cum o cereau nevoile sale.

În continuare, s-a trecut la zeificarea oamenilor. Apariția unor spirite de înaltă moralitate, neînțelese de mulțimea ignorantă și temătoare, a dat naștere la diferite credințe organizate sub formă de religii.

Lumea pe care o străbatem în actuala noastră viață, a ajuns la acest nivel de evoluție spirituală. Oamenii își pun nădejdea într-un dumnezeu imaginar. Iar credința lor este întreținută și totodată

exploatată de către organizarea ierarhică care administrează acest așa-zis adevăr.

Așadar, după ce am luat în considerare, în mod foarte sumar, întregul set de tentative de redresare spirituală, am ajuns la credința practică și susținută de către religii.

Acum, în mod firesc și logic, ne întrebăm: Care este rezultatul final? Fiindcă numai calitatea rezultatului confirmă sau infirmă adevăratul drum pe care înaintăm! Ce observăm, în mod real, în noi înșine? Am atins cumva Necuprinsul, adică pe Dumnezeu, prin descoperirea esenței noastre divine? Am descoperit ce este acea Sfântă acțiune, care destramă întreaga ficțiune a trecutului psihologic ce ne domină și înrobește?

Dacă gândirea obișnuită încearcă să ne amăgească cu răspunsuri liniștitoare, să ne îndoim, fiindcă ea este trecutul limitat, cuprins în sfera amăgirii.

Și iată ce vă oferă autorul, care a cunoscut toate capcanele condiționării. Nemulțumit de rezultatele diferitelor rețete spirituale oferite de condiționarea umană, a trecut în mod hotărât la „Cunoașterea de Sine“, care, în final, i-a spulberat întregul trecut. Eliberat de structura tempo-spațială, el trăiește prin „acum“, adică în relație directă cu prezentul, în care orice stare tensională dispare nemijlocit.

De aceea vă recomandă, cu toată căldura, convingerea și asigurarea, că dispuneți de întreaga capacitate pentru a încerca practicarea cunoașterii prin întâlnirea cu reacțiile propriei minți. Practicarea corectă vă eliberează de fictivele valori ale finitului și vă dă posibilitatea identificării cu Infinitul.

Pentru atingerea acestei unice performanțe vi se cere un singur lucru: să stați față în față cu reacțiile minții care vă subjugă și vă domină necruțător.

Tot ceea ce ați acumulat memorial și în care v-ați pus nădejdea sunt idealuri deșarte, fie că se sprijină pe religii, fie pe concepte filozofice, metode sau ritualuri amăgitoare.

Întâmpinați toate acestea cu ajutorul Atenției globale. Este o simplă și directă contactare, în care nu se are în vedere nici un scop

și nici nu se așteaptă vreo împlinire misterioasă. Simpla și nemijlocita întâlnire dizolvă și împrăștie toate faptele, care din ignoranță și temeri au fost înregistrate memorial.

Astfel eliberați și fără să doriți ceva în plus, piticul „ego” sau „sine” dispăre o dată cu mintea bătrână și neputincioasă. Încercați chiar acum, când citiți aceste rânduri, să vă priviți în mod spontan, în fiecare moment, orice imagine, gând, dorință, orice reacție a memoriei ca gândire anacronică.

Concomitent cu simpla privire sau ascultare, se realizează integrarea ființei și se înscriu veritabile împliniri spirituale cu valoare universală.

ÎNTÂMPINAREA VIEȚII

Când funcționăm ca „ego” – ca minte particulară,
Toate le întâmpinăm cu gândirea fragmentară;
De tot restul izolați, judecăm, apreciem
Cu trecute acumulări, și conflicte generăm.

Suntem opera lui „ieri” – timpului ce ne-a format,
Ce vedem sau auzim prin trecut e judecat,
Asemeni unor roboți, programați a da răspunsuri
Potrivit cu-nregistrarea, imprimată prin impulsuri.

În plus ce mai constatăm: că înverșunatul „eu”
Prin oricare acțiune, se agită tot mereu
Caută doar ce-i convine și respinge ce-i displace;
E tot timpul încarcerat în îngusta-i carapace.

În această închisoare este zarvă și furtună,
Dorințe ce se confruntă prin opinia hapsână,

Fiecare urmărind cap de-afiș să se-mplinească,
Celelalte – subjugate printr-o logică firească.

Iată-ne, deci, față-n față cu viața în mișcare,
Proaspătă, înnoitoare fără nici o repetare.
E ratată întâlnirea între vechi și ce-i prezent,
Însă asta face omul în tot timpul, consecvent.

Viața în tot timpul alta, un „întreg“ ce se-nnoiește,
Clipa revelându-și sensul omului care o-ntâlnește;
Înțelesul ei ne cere – absolut, imperativ,
Prospețime pe măsură, fără preget, intensiv.

Ce avem de rezolvat!... este mintea încărcată
Care trebuie să tacă la-ntâlnirea adevărată
Cu a vieții prospețime, care curge făr’-oprire,
Vădită Realitate ce-i cu clipa-n contropire.

Iar de vrem să regăsim înlăuntrul de ființă
Să-ncercăm desprinși de țel sau de-o vagă năzuință
Să ne facem Sacrul vas, gol de orișice trecut
Disponibil a cuprinde ce e viu și-acum născut.

Practic, e tăcerea minții. Mintea cea îmbătrânită
Care-n nourul de gânduri e continuu încâlcită,
Trebuie văzută clar, cu atenția totală
Existența se cuprinde în clipita actuală.

Când trecutul din noi tace devenim Imensitate
Una cu tot Universul - Splendidă Integritate,
Fericirea fără margini ne cuprinde-ntreaga fire,
Nimic mai de preț pe lume ca această întâlnire!

Noi putem ieși în întâmpinarea vieții fie ca ființă completă, fie doar ca un biet fragment. În prima ipostază funcționăm ca un întreg – corp și psihic în perfectă armonie – „acum și aici”.

În a doua alternativă ne manifestăm ca „sine personal”, prin natura lui fragment, care încearcă să explice prezentul folosindu-se de impulsuri memoriale perimate. Adică o parte din ființa noastră se află în prezent și alta, undeva în trecut. Or această diviziune este incapabilă să cuprindă și să înțeleagă corespunzător întregul vieții.

Așadar, ori de câte ori folosim mintea noastră știutoare la întâmpinarea vieții, totul este confuz, haotic și generator de stări conflictuale. Întrucât suntem creația lui ieri – a timpului anterior care ne-a format – tot ceea ce vedem și auzim vom interpreta în funcție de trecut.

Iar ca structură egoistă, suntem însetați după tot ce ne face plăcere și respingem cu violență ceea ce ne displace. Interesul personal constituie, de fapt, pivotul în jurul căruia ne țesem pânza propriei vieți. Și tot el alimentează îndemnul construirii propriei închisori, în care trăim ca veritabili prizonieri.

În această izolare, rareori întâlnim clipe de adevărată odihnă. În rest, multă zarvă, agitație, zbucium și uneori adevărate furtuni, care se declanșează între dorințe aflate în confruntare, fiecare aspirând la întâietate!

După ce am cunoscut ambele variante funcționale, iată-ne deci față în față cu viața în constanta ei mișcare, proaspătă de la o clipă la alta. În ce fel o abordăm?

Fiecare întâlnire a „ego”-ului fragmentar, știutor și arogant cu noutatea vieții, este și rămâne total nepotrivită. Așa fiind, nu avem nici o șansă nici în privința cuprinderii și nici a înțelegerii corecte a mișcării vieții. De fapt, omenirea asta face, în mod curent, din vremuri foarte îndepărtate. Iar roadele le vedem cu toții. Ele fiind atât de evidente, ne abținem de la eventuale precizări și comentarii.

Or viața, ca manifestare a unui întreg unitar și omogen, cu mișcări absolut înnoitoare, ne obligă – pentru corecta ei înțelegere

– să-i ieșim în întâmpinare ca ființe întregi și la fel de proaspete pe clipe în desfășurare.

În consecință, problema care solicită o imediată rezolvare este mintea noastră condiționată. Ea trebuie să tacă! Fiindcă numai așa ea devine disponibilă să întâlnească viața, care curge fără nici o opreliște ca realitate vie în strictă conexiune cu eternul prezent.

Și-acum, drag prieten de drum din această viață, vino să încercăm acest experiment direct, în care nu există nici scop și nici măcar vreo speranță referitoare la desprinderea de trecut. Numai în acest chip realizăm acea tăcere smerită și devenim un vas sacru, disponibil să cuprindă ceea ce este viu și-acum născut.

Când trecutul tace, devenim Imensitate – una cu întregul univers. Iar perfecta integritate a ființei ne oferă fericirea fără motivație care, întocmai ca un balsam, ne cuprinde întreaga fire. Nu există ceva mai de preț pe lume ca această fericită și binefăcătoare întâlnire!

Tăcerea minții îmbătrânite este tot secretul experimentului. Iar Atenția atotcuprinzătoare este unicul instrument pe care-l avem la îndemână. De fapt, Atenția dizolvă, destramă, arde și pulverizează – fără să lase urme – întreaga minte fragmentară.

MISIONARISM

Titlul e pretențios... e - încărcat de-nalt îndemn
Însă nu eu l-am ales, a venit ca un consemn.
Și, supus, îmi ofer mintea, ființa mea în întregime
Pentru „Binele Suprem“ la nivel de ins și lume.

Când prin tine se-mplesc un număr de trei mistere,
Care, practic, au venit în afară de-a ta vrere,
Toate-n bloc îți dau poruncă prin impuls obligator,
De-a le-mprăștia în lume, ca un bun semănător.

Altă cale n-ai de-ales decât de-a vorbi și scrie
Chiar așa cum s-a-n întâmplat, ca o sfântă datorie.
Prin ea semenii să afle că, mai sus de aparențe,
Stau înscrisuri minunate, minunate chintesențe.

Primul fapt ce se ivește în starea de dedublare,
E că moartea e-o minciună, că-i o simplă transferare;
Fenomen trăit aeeva, fără nici o pregătire,
Nu citisem, n-auzisem, despre el nu aveam știre.

Căutând și cercetând în aceeași dedublare,
S-a ivit și un alt fapt: Starea de Iluminare,
„Ultima Surpriză“-i tema prin care e revelată,
Și-această descoperire, la fel de neașteptată.

Și-n final, dârz, insistent, prin cunoaștere de sine
Întâlnit-am „Golul psihic“ și fireasca acțiune,
Ce transcende-ntreaga ființă în stare acauzală,
Unde afli Sursa Vieții prin Unire Integrală.

Toate astea le socot drept supreme revelații,
Care dăruite-s lumii prin diverse explicații;
Misionar e tot omu', numai una de-ar cunoaște
Prin trăirea lui directă, căci așa lumea renaște.

Multă vreme petrecut-am cale dreaptă căutând,
Rătăcind printre opreliști și-ntuneric străbătând.
Tu ai altă perspectivă. Prin relație directă,
Afli chiar de la început calea dreaptă și corectă.

Doar de tine acum depinde de-a-ntâlni Realitatea,
Căci numai trăind direct poți s-alungi dualitatea;
Instrumente la-ndemână sunt: atenția globală,
Observarea și-ascultarea într-o forma integrală.

Gând, reacții, sentimente, ce apar la provocare,
Sunt văzute în ansamblu – față-n față-n confruntare.
Nimic nu se urmărește, simplitatea le destramă
Și cu ele-ntreg „ego-ul“ dispare de bună seamă.

Iar succesul de o clipă îl oferi omisiunii,
Și prinzi clipa ce urmează prin imboldul pasiunii;
În astfel de conjunctură devenind Imensitate,
Toate traumele vieții sunt complet eliminate.

Tu ajungi stăpânul vieții când imaginarul „eu“
Se destramă-n chip total, doar prin observatul tău;
Starea de Iluminare e răsplata muncii tale;
Vidul e punct de plecare în oricare împrejurare.

Mesajul transmis prin teme toate clar ți le arată,
Doar de tine acum depinde s-afli viața-adevărată
În măsură să transforme ființa ta și lumea toată,
Căci în Marele Cuprins toate se-află laolaltă.

Titlul temei nu a fost o alegere determinată de intelect, cu obişnuitele lui calcule susținute de împlinirea unor interese limitate, pur lumești. În mod sigur, nu eu l-am ales, cum de altfel s-a întâmplat cu marea majoritate a titlurilor.

El mi-a fost transmis nu doar ca un simplu îndemn, ci mai degrabă ca un ordin venit din afara ființei mele. L-am acceptat imediat, oferindu-i întreaga mea ființă, spre realizarea binelui suprem atât pentru individ cât și pentru lume.

Înțelegerea unui număr de trei taine din marele mister al vieții, mă obligă, în mod categoric, să le împrăști în lumea largă ca un harnic semănător.

Întrucât nu am altă cale decât să scriu și apoi să dau lămuriri suplimentare, când nevoile o cer, iată-mă deci împlinind această

sfântă datorie. Și o fac prin folosirea celor mai simple cuvinte de exprimare, pentru ca semenii să afle că dincolo de aparențele acestei existențe trecătoare, stau înregistrări minunate, care așteaptă pe fiecare pentru a le deschide porțile minții și ale inimii.

Prima taină la care am avut acces a fost Nemurirea Sufletului. În ipostaza dedublării am aflat că așa-zis moarte nu este altceva decât o simplă transcendență a sufletului dintr-o dimensiune în alta, mai fină, mai subtilă. Fenomenul a fost trăit de mine aievea, fără nici o pregătire sau informare anticipată; l-am descris în tema „Marea Surpriză“.

A doua taină a fost Iluminarea sau Spargerea structurii egocentrice. Și acest fenomen se află relatat într-o altă temă, sub titlul „Ultima Surpriză“. Revelația a avut loc fără nici o anticipare.

Și-n sfârșit, al treilea fenomen cu aceleași însușiri a fost „Golul psihic“. Declanșarea acestui vid a apărut ca urmare a practicării corecte a „Cunoașterii de Sine“.

O dată cu descoperirea acestei ultime taine, am putut înțelege și realiza fireasca acțiune, care transcende ființa din lumea finită în Nemărginire, unde aflăm Sursa viului și perfecta integritate.

Toate acestea le socotesc revelații, care trebuie oferite întregii lumi cu ajutorul explicațiilor de rigoare pentru ușurarea înțelegerii.

Misionar poate fi orice om care, prin trăirea lui directă, întâlnește doar una din aceste taine. Datoria lui este aceea de a o împărtăși tuturor semenilor, fiindcă omenirea nu se poate reînnoi decât prin trăirea Adevărului.

Eu am rătăcit mulți ani prin diverse căutări, practici, culegeri de informații etc. Am urmat și căi greșite - adevărate ineptii.

Acum, ție, prieten de drum, ți se oferă această perspectivă, ca prin relație directă să afli încă de la început calea directă a întâlnirii Adevărului. Depinde numai de tine ca să întâlnești această Realitate, care exclude în mod categoric dualitatea egoistă. Iar mijloacele folosite în acest sens sunt: atenția globală, observarea și ascultarea.

Stai față în față cu tot ce apare pe bolta conștiinței de suprafață ca: gând, imagine, dorință, teamă etc. Simplitatea întâlnirii le

destramă instantaneu o dată cu întreaga alcătuire a „ego”-ului.

Succesul de o clipă se dă uitării și tot la fel de proaspăt, întâmpinăm clipa următoare. În acest mod sunt eliminate, rând pe rând, toate traumele psihologice prilejuite de existență. Numai așa devii, în mod real, Stăpânul vieții proprii o dată cu spulberarea ficțiunii egoiste.

Iluminarea se înscrie ca preț al muncii cu tine însuși, iar golul psihologic reprezintă de fiecare dată punct de plecare și de finalizare a fiecărei acțiuni.

Îndată ce descoperi adevărata viață, ea te transformă, pe tine și prin tine întreaga umanitate, căci în Marele Cuprins – esența reală prin ea însăși – tot ceea ce există formează o masă unică, compactă și omogenă. Iar transformarea unei simple bucăți influențează, în mod firesc, întreaga masă.

MIȘCAREA CREAȚIEI

Creația-i o mișcare tradusă în noutate,
Veșnica ei prospețime e reper și calitate;
Nici când nu e repetare, statică nu-i niciodată,
Nu e roabă timpului, nici de spațiu limitată.

Mintea individuală, cât ar fi de cultivată,
Nu are acces la ea și nu poate s-o perceapă,
Totdeauna fiind veche, ea-i îngustă și sectară,
Și tot ce absoarbe timpul, mărginește și separă.

Legăți fiind de-această minte, nu e chip de-investigare,
Nu cunoaștem adevărul despre tainica mișcare!
Mai întâi complet să tacă mintea noastră uzuală,
Ce o folosim frecvent și-i tot timpul inegală.

Dacă o vedem cum este și-o cuprindem integral,
Cu atenție totală, nevizând vreun ideal,

Ea pe dat' se potolește – tace-n chip desăvârșit,
Ființa-ntreagă-i liniștită și desprinsă de știut.

Mintea-n imobilitate se afirmă creativ.

Noutate-n orice clipă – omul veșnic nou și-activ
Rostul său își împlinește prin esența-i creatoare,
Imprimând deșertăciunii noi schimbări transformatoare.

Cronica ne relatează că-n trecut, prin meditare,
Marii sculptori ori artiști căutau această stare
În măsură să capteze noul nemaîntâlnit
Și că opere vestite doar așa s-au împlinit.

Tot la fel inventatorii, merg un timp cu cercetarea
Prin ce știu, prin ce cunosc cu mintea, imaginarea,
Și ajung la un punct mort – aici, mintea se oprește,
Asta-i clipa crucială când noul se definește.

Singur el, prin el s-arată, mintea numai îl culege
Ca ceva deosebit, neștiut mai-înainte după cunoscuta-i lege;
Când gândirea e pasivă – e o stare-nălțătoare,
Căci ființa, fără „sine“, nouă e și creatoare.

Fenomenul, pe plan psihic, omul vechi îl demolează,
Și-n loc altul construiește într-o altă ipostază;
Unde pacea și iubirea se-mpletesc armonios,
Făurind un conținut, structural mai omenos.

Creația este o mișcare ce se caracterizează singură ca veșnică noutate și prospețime absolută. Ea nu se repetă niciodată, nu este nici statică și nicidecum nu se lasă prinsă în capcanele timpului și spațiului.

Mintea particulară, oricât ar fi ea de erudită, nu are acces la fenomenul creației și nici nu-l poate înțelege, fiindcă mintea este totdeauna veche și perimată. Și fiecare mișcare a acestei minți separă și limitează. Deci, cu o astfel de minte, noi nu vom putea în nici o împrejurare să facem investigații pentru aflarea tainelor care însoțesc mișcarea creației.

Așadar, această minte uzuală trebuie să tacă! Dar cum putem să o determinăm să se liniștească? Numai într-un singur fel: când o întâmpinăm în mod simplu și direct cu flacăra Atenției, fără să avem în vedere vreo motivație sau vreun ideal de împlinit.

Dacă întâlnirea este corectă, mintea se potolește – tace în chip desăvârșit – iar în acea clipă întreaga noastră ființă este total desprinsă de știut. De-acum înainte vasul conștiinței, astfel golit, este apt să cuprindă și să înțeleagă corespunzător noutatea adusă de mișcarea vieții.

Prin urmare, noua minte, fără limite și neștiutoare în imobilitatea ei, este creatoare și prin ea practicantul este veșnic nou și activ. O astfel de minte aflată în ipostaza de Conștiință Pură determină prin simpla ei prezență mutații radicale în structura omului obișnuit.

Istoria aduce mărturie că marii sculptori, pentru a-și desăvârși opera, intrau în starea de meditație ca să întâlnească această imobilitate în care captau unicitatea noului pe care tehnica nu le-o putea oferi.

La fel se întâmplă și cu marile descoperiri. Inventatorii merg o vreme cu cercetarea, ajutați de mintea cunoscătoare ca gândire imaginativă, apoi ajung la un punct mort în care procesul gândirii se oprește. În această clipă crucială de pasivitate a minții – sau vid psihologic – noul apare singur, prin el însuși, iar mintea tăcută îl culege doar și-l aduce în câmpul cunoașterii.

Deseori oamenii, chiar savanți vestiți, fiind limitați de propriile lor minți, nici măcar nu-l acceptă. Istoria o dovedește din plin prin nenumărate exemple. Nu rareori inventatorii au fost calificați drept excroci sau nebuni și au murit adesea în sărăcie și mizerie. Mai târziu, alții au preluat descoperirea lor bucurându-se de toate avantajele.

De fapt, în toate temele tratăm această pasivitate în care invităm mintea obișnuită să-și vadă neputința și, smerită, să tacă, adică să devină inactivă, fiindcă numai în această postură ea devine cu adevărat creatoare.

Imobilitatea minții, obținută în acest fel, destramă și împrăștie energiile fragmentare ale omului vechi, care determină și perpetuează egoismul cu nenumăratele lui aspecte obsesive și degradante.

Concomitent, în locul rămas liber, unde pacea și iubirea se împletesc armonios, se formează un alt conținut cu o altă mentalitate, care definește omul inteligent.

Să reținem așadar, că numai prin desprinderea de structura tempo-spațială suntem ființe complete în stare de creație pe ambele planuri: spiritual și tehnic.

MOARTEA PSIHOLOGICĂ

Cuvintele nu sunt lucrul, ce descriu nu-i povestire,
Ele-ncearcă să exprime o anume împlinire.
Fiind de sensuri încărcate, dau prilej de contradicții,
Și relația-e frântă – poticnită-n definiții.

Moartea de care vorbim, nu-i ceva de speriat,
Gândirea nu o concepe, nu-i nici fapt imaginat;
Scopul n-o anticipează, nu-i produsă de efort;
Ea apare-n simplitate, când trecutul tot e mort.

Prin decesul nostru psihic „ego-ul” complet dispare,
Ființa-om – e unitate cu viața-n desfășurare,
Vede, ascultă, înțelege, și-n prezent se integrează,
Nici trecut, nici viitor – este-a clipei ipostază.

Numai prin această moarte totul poate fi schimbat,
Omul vechi și înrobit este, practic, dizolvat;
Ce a fost se risipește, vechiul este sfărâmat,
Și în locu-i se ivește omul nou, eliberat.

Teama, ura și disprețul, lăcomia și-ngâmfarea,
Vanitatea, falsitatea – toată condiționarea,
Pier, dispar în vidul minții, în nimicul psihologic,
Doar așa insul rămâne pur, rațional și logic.

Dispărând povara veche, degradantă, obsesivă
Se ivește-o minte nouă, proaspătă și creativă
Extinsă la infinit, parte din Eternitate
Însușirea ei reală e Iubire – Bunătate.

Moartea psihică-ntâlnită numai într-un singur fel,
Când atenți privim prezentul, fără-a urmări vreun țel,
Gând, reacție, dorință de-s privite-n mod direct,
Simplitatea-i tot secretul rezultatului corect.

„Eul” moare de la sine când se vede-n neputință
De-a întâmpina „ce este” – via, proaspăta prezență,
Noutatea absolută ce nicidecum nu-i repetată.
El bătrân întotdeauna – ficțiune-ncrâncenată.

Rostul existenței noastre doar așa este împlinit
Când, desprinși de tot trecutul, în Etern ne-am contopit;
Și-n starea noastră tăcută ființăm evolutiv,
Moartea psihică-i măsura omului real activ.

Moartea psihologică la care mă refer în această temă, nu este ceva de temut. Minte omului condiționat de acumulările tempo-spațiale nu o poate concepe. Ea nu este nici o creație imaginativă impulsionată de un scop care s-o anticipeze și nu poate fi determinată prin eforturi susținute de voință.

O mai putem numi și imobilitate sau pasivitate a minții și ea apare, în mod simplu, când trecutul memorial își oprește brusc activitatea.

O dată cu decesul psihic, dispare și „ego”-ul. Iar ființa noastră – ca entitate deplină, în perfectă uniune cu mișcarea vieții – vede, ascultă și înțelege noutatea și prospețimea prezentului pe clipe de existență, care se succed în mod constant. În acest context nu apare nici un fel de intercalare ca trecut sau viitor.

Numai prin această moarte, o dată cu dispariția omului vechi, mecanizat – creație a timpului – au loc în ființa noastră transformări radicale. Împreună cu el, sunt în mod fatal spulberate: ambiția, teama, lăcomia, disprețul, vanitatea, ura, într-un cuvânt, întreaga condiționare psihologică. Odată cu dispariția acestui balast degradant și obsesiv, apare un om nou, dotat cu o minte nouă, proaspătă, înnoitoare și fără limite, cuprinsă în Eternitate. Noua ființă se manifestă ca Iubire, bunătate, frumusețe și inteligență.

Să vedem, practic, cum anume se ajunge la această moarte prin care ni se deschide Izvorul nesecat al vieții adevărate. Moartea psihologică se concretizează numai când luăm contact direct cu clipa, folosindu-ne de străfulgerarea Atenției. Nu avem în vedere nici un scop și nu imaginăm nimic, ci contactăm în mod simplu și direct fiecare reacție a minții ca: gând, dorință, sentimente etc., care apar pe ecranul conștiinței o dată cu mișcarea viului. Așadar

simplitatea acestei întâlniri constituie tot secretul minunatei înfăptuiri.

În acest fel „sinele personal” dispăre, fiindcă își vede singur incapacitatea de a cuprinde și înțelege în mod real ceea ce este viu și proaspăt. Altfel spus, noutatea absolută, care se revelează de la o clipă la alta, nu poate fi nici întâmpinată și nici înțeleasă în mod corect de „sinele” fictiv și anacronic.

Rostul coborârii noastre la reîncarnare este acela de a ne descoperi esența divină a propriei ființe, singura în măsură să ne conducă pe cărarea mereu ascendentă spre Sursa Supremă de unde, cândva, am purces în îndelungata călătorie în lumea materiei.

Moartea psihologică a „ego”-ului apare ca o necesitate stringentă, fără de care nimic nu se poate concretiza. O reclamă însăși evoluția de pe această planetă. Epoca rătăcirilor durează de prea multă vreme.

Aceste rătăcirii, evidente în lumea întreagă prin efectele lor negative, ne obligă la o nouă abordare a vieții cu totul diferită.

„Cunoașterea de Sine” ne oferă unica posibilitate de redresare morală și spirituală a ființei umane. Să nu uităm niciodată că reînnoirea și progresul spiritual nu pot avea loc decât prin moartea vechiului.

Se moare și se înviază la nesfârșit o dată cu scurgerea clipelor.

NICI O ȘANSĂ DE SALVARE!

Când Iubirea te cuprinde, nu ai șanse de salvare,

Fiindcă tu ești limitat, ea-i atotcuprinzătoare;

Tu – „egou”, cenușă, scrum, ea e flacără-arzătoare;

Tu – o simplă ficțiune, ea – Esență creatoare.

Sursa care te-ntreține e gândirea trecătoare,
Din ce-a fost ea izvorăște după-o veche programare.
Tu, la fel precum ți-e sursa, te afirmi prin fragmentare,
Dar iubirea apare-n clipă, prin a ființei integrare.

Primul gând ce te-a format – pornire egocentristă,
Totul dirijat spre tine – programare conformistă;
Ea a fost, este, va fi pururea Eternitatea,
Făcând parte din Sublim – una cu Realitatea.

Tu, prin timp amplificat, prin orice manifestare,
Continuu repetitiv, te miști doar prin programare;
Ea e dincolo de timp – structură atemporală,
O altă dimensiune, prin ea, existențială.

Tu, cu tine în conflict prin dorințe ce se-nfruntă,
Ai de fapt, multe fațete, fiecare-n sine, brută;
Iubirea e armonie, frumusețe, bunătate,
Prin ea însăși e stăpână, totdeauna claritate.

Confuzia și disperarea, ura și cu vanitatea,
Ca însoțitoare umbre îți descriu identitatea;
Iubirea-i veșnic lumină, e atenție deplină,
Străluciri scânteietoare de origine divină.

Prin ce cugești și ce faci ești doar interes și scop,
Astea-ți conturează firea de „egou” meschin, miop;
Ea prin sine-i unitară, faptic e-ndestulătoare,
Ne-implinește pe deplin cu prezența-i arzătoare.

Precum vezi, n-ai nici o șansă de a sta cu ea în față,
Fii măcar acum cinstit, leapădă orice speranță
De-a-ntâlni Sacra Iubire în a ei Realitate.
Stai smerit – dispari complet – ești vădită nulitate!

Nici nu poți vorbi de ea, căci real n-o întâlnești;
Când o faci, sunt vorbe goale, „sinele” ți-l definești.
Îngâmfat și plin de sine de te vezi în mod real,
Liniștea-ndat’ s-așterne - prin ea, omu-i integral.

Ființa-ntreaga – acum Iubire – prinsă e-n Nemărginire,
Unde toate se-mpletesc într-un alt mod de trăire.
Sacru, Sursa Existenței, spune că prin puritate,
Putem să distrugem „eul”, să trăim în Unitate.

Din ipostaza Infinitului → ca Iubire absolută – încercăm să-i demonstrăm “ego”-ului – alcătuire finită – întreaga lui deșertăciune și incapacitate în fața realității viului. Așadar, atunci când Iubirea cuprinde „ego”-ul el nu are nici o șansă să-și salveze existența. Iată argumentele care demonstrează realitatea incontestabilă a faptelor.

Iubirea este esență creatoare, flacără ce se întreține prin ea însăși și este, de asemenea, atotcuprinzătoare.

„Ego”-ul însă este o simplă ficțiune – cenușă și scrum – totdeauna limitat de timp și spațiu.

Izvorul iubirii se află în Veșnicie. Ea este nemuritoare și apare pe clipe înnoitoare care determină integritatea ființei.

În schimb „ego”-ul este întreținut de gândirea trecătoare și atât el, cât și sursa din care provine, se afirmă ca fragment și divizare.

Iubirea a fost, este și va fi de-a pururea Eternitate, ca parte intrinsecă a Sublimului – una cu realitatea.

„Sinele” a luat ființă din substanța unui gând egoist, care îi dă continuitate și, prin repetare, i-a programat propria-i natură conformistă.

Iubirea este în afară de timp și de spațiu, ea este totodată acauzală. Ea aparține deci unei alte dimensiuni și își afirmă existența prin ea însăși.

Iar tu „ego” – prin timp și spațiu creat – ți-ai amplificat

condiționarea prin nesfârșite repetări și programări imaginative.

Iubirea este perfectă armonie, frumusețe și bunătate; stăpânitoare prin ea însăși, se mișcă numai ca lumină și claritate.

Or tu, „ego“, mereu în conflict cu tine prin dorințe ce se confruntă, dispui de o mulțime de fațete, fiecare exprimând aceeași brutalitate care te caracterizează. Confuzia, disperarea, ura și vanitatea îți stau totdeauna ca umbră și îți consfințesc identitatea.

Iubirea nu se manifestă decât ca Lumină și, prin străfulgerări și scânteieri de puritate divină, purifică întregul climat și face să dispară orice nuanță de umbră și întunecime. Ea se manifestă unitară și ne îndeestulează întreaga ființă prin simpla ei prezență.

Pe când tu, Sine, prin tot ce gândești, simți și faci ești doar scop și interes egoist. Întreaga ta fire, confecționată în chip imaginativ, te definește ca alcătuire meschină, hădă, ambițioasă, lacomă și plină de orgolii.

Din câte știm îți poți da seama și singur, că nu ai nici o șansă de a sta față în față cu Iubirea. Dacă ești cât de cât cinstit cu tine, lasă de o parte orice speranță legată de întâlnirea cu Sacra Iubire. Smerește-te, fiindcă nu ești decât o vădită nulitate! Tu, în nici o împrejurare, nu poți să o întâlnești și nici măcar să vorbești despre Ea. Și dacă totuși o faci, sunt numai vorbe goale, fără acoperire practică.

Dacă însă, așa de vanitos cum ești, te poți întâlni în mod real cu tine, în acea clipă fericită, tu, în mod real dispari. Iar în tăcerea care se așterne în chip firesc, întreaga ființă devine unitate deplină. În această conjunctură, Iubirea se manifestă plinar, cuprinsă în Nemărginire.

Sacralitatea – izvorul a toate câte există – ne oferă tuturor șansa de a desființa „ego“-ul și, ca ființe complet libere, să trăim în unitate și fericire deplină. De fapt, aceasta este natura noastră autentică.

NU OPUNEȚI REZISTENȚĂ!

Nu opuneți rezistență la nimic din ce-ntâlniți!
Gând, dorințe, sentimente ascultați doar și priviți;
Ele vin automat din prisosul minții noastre,
Ancestrale acumulări, multe, șmechere și proaste.

Tot ce vine demonstrează omul cel adevărat,
Cel realizat prin timp, faptic condiționat,
De care ne rușinăm și-l ascundem sub o mască
Prea bogat împodobită, ce o vrem cât mai firească.

Camuflarea-i altă formă tot la fel de mincinoasă
Ființa-om mai degradată, și total neputincioasă
Urâtenia umană și mai mult se-accentuează,
Și astfel climatul în lume neîncetat se degradează.

Iată ce-ntâlnim frecvent ca fapte încătușate
În condiția umană, de-nțeleșuri eronate;
Aste-am moștenit prin timp, de la cei ce-au fost de mult
Ce-au lăsat în urma lor o gândire în tumult.

Răutatea, viclenia, vin din vremi îndepărtate,
De la un străbun mai vechi, ce și-a dat însemnătate,
Printr-un înțeleș greșit, c-ar fi mai deosebit
De toți cei din jurul său, ca „ego” închipuit.

Astăzi omu-i degradat, căci trăind doar în afară,
Nu e-n stare să perceapă lumea sa interioară.
Însă vremea o impune, timpu-i absolut prielnic,
Să cunoaștem adevărul – cât e insul de vremelnic.

· Nu opuneți rezistență! Stați, priviți și ascultați
La reacții ce apar și la tot ce întâmpinați!
Nici un fel de-mpotrivire la ce se ivește-n cale,
Ca impulsuri din lăuntru, drept aspecte ireale.

Dacă sunt surprinse simplu, fără nici o opțiune,
Ele, practic, vor dispărea prin înscris de acțiune,
Astea șubrează „ego-ul” și spontan eliberează!
Omul, într-o clipă Sacru, pe deplin se integrează.

Putem noi oare să fim doar simpli martori care privesc și ascultă
tot ceea ce ne aduce mișcarea fără rost a minții ca: gând, imagine,
dorință, sentiment, emoții? Și, la toate câte se succed, să nu opunem
nici o rezistență și să nu facem analize sau comentarii?

Aceste apariții năvălesc automat ca reacții ale acumulărilor
minții noastre ancestrale, multe din ele viclene, traumatizante, seci,
fără nici o valoare practică. Acest iureș haotic și confuz de năluciri
ne demonstrează cine suntem cu adevărat, adică omul format prin
timp și conservat memorial.

Deseori ne rușinăm de apariția acestor fantasme și încercăm să
ne ascundem sub măști cosmetizate cât mai avantajoase. Dar
tentativa de camuflare nu face decât să ne denatureze și mai
profund, căci prin camuflare perversiunea insului se acumulează și
mai mult și, concomitent, climatul psihologic din întreaga omenire
capătă noi aspecte de degradare.

Condiționarea noastră psihologică vine din vremuri foarte
îndepărtate și ea a căpătat prin scurgerea timpului nuanțe tot mai
înjositoare.

Educația eronată pe care am primit-o de la generația anterioară
este, de fapt, sinteza tuturor greșelilor transmise prin tradiție de
către înaintași.

Atât răutatea, prin infinitele ei aspecte, cât și viclenia ne vin de
la acel străbun îndepărtat care și-a dat importanță, în sensul că el ar
fi mai deosebit decât ceilalți semenii, punând în acest fel temelie
fictivului „ego”.

În genere, oamenii sunt astăzi din punct de vedere moral mult mai degenerați. Știința, tehnica și cultura în ansamblul desfășurării lor, i-au îndepărtat și mai mult de realitatea ființei interioare. Mai mult chiar, știința sau cantitatea știutului degradează adesea prin autoapreciere, vanitate, orgoliu etc.

Socotim că vremea rătăcirilor a ajuns la un nivel maxim și că se impun mutații radicale în alcătuirea psihologică a fiecăruia.

Este nevoie să cunoaștem adevărul că acest ins vremelnic nu este decât o caricatură de om; că adevăratul om este nemuritor – divinitate existentă prin ea însăși – care așteaptă să ni se descopere. Dar ea singură nu o poate face decât în clipa când norii ignoranței și ai confuziei de la suprafața conștiinței vor fi împrăștiați.

Mesajul indică ceea ce trebuie întreprins pentru realizarea concretă a acestui sublim interes. Nu opuneți nici un fel de rezistență! Priviți doar și ascultați fiecare reacție a minții – gând, imagine, dorință, teamă, sentiment, emoție etc. Cuprinderea lor simplă, fără nici o opțiune, conduce la spontana dispariție a acestora, iar în golul astfel creat Sacrul din profunzimea ființei noastre, având calea deschisă, ne cuprinde întreaga fire și operează transformări benefice sfințitoare.

Realitatea existentă în fiecare om nu se afirmă decât o dată cu dispariția irealului, adică a „Sinelui personal” - creație fictivă și obsedantă – care ne ține în captivitate din vremuri imemorabile.

PRAGUL

Frontieră ce desparte două lumi total distincte;
De o parte mărginirea unde-i minte și instincte,
Iar de-alta Nesfârșitul, unde nu există „sine”
Cu-ale lui meschinării prinse-n orice acțiune.

Și problema ce se pune cu stringent'-acuitate,
E să depășim degrabă această dificultate;
Să dezagregăm finitul cu-ale lui acumulări,
Și s-atingem Absolutul, liber – fără limitări.

Veritabili prizonieri, când funcționăm ca „eu”,
Închiși într-o carapace, egoiști suntem mereu.
Tot ce facem și desfacem este dirijat de scop,
Interesul pus în toate, prin el, insul – hâd, miop.

Câte știm, câte cunoaștem, psihic câte-am adunat
Ne sugrumă existența – ființăm ca posedat;
Părinți, dascăli, preoți prin timp ne-au îndoctrinat,
Nu putem vedea, percepe, decât prin acumulat.

Dar știutul e bătrân, nu e-n stare să-nțeleagă
Noul – viu, prezent, activ – afectând viața-ntreagă;
Rostu-ar fi simpla-ntâlnire cu a vieții noutate,
Atitudine firească dată de Integritate.

În decurs de mii de ani omul a-ncercat formule,
Care puse-n aplicare nu s-au dovedit prea bune
În a depăși finitul și-a-ntâlni Imensitatea!
Și prin ea-nțelege noul – fericirea – bunătatea!

Diferitele religii cu-ale lor strâmte credințe
Sunt izvor de contradicții și de-amare suferințe.
Separând și învrăjbind, mărinind haosul din lume.
Oamenii, prin a lor crezuri, sunt sectari în acțiune.

De asemeni filozofii, prin idei și prin concepte,
Abordează Sacrul vieții și complexe-i aspecte,
Prin noian de teorii, seci, aride-n conținut,
Incapabili să-nțeleagă noutatea ... prin trăit!

Căci metoda și sistemul prinse-n scop și devenire,
Dau conflicte, complicații și-o firească amăgire,
Fiindcă timpul ce s-așterne pe parcursul Împlinirii,
Însoțit e de eforturi – germei ai închipuirii.

Pragul dintr-aceste lumi, depășit doar într-un fel,
Fără rugă, fără sisteme, fără-a urmări model,
Prin directă întâlnire cu „ce este”-n mod real,
Și cu tot ce-aduce viața în prezent, în actual.

Întâlnind cu simplitate – liberi de orice trecut
Ce ne-aduce cursul vieții, suntem ca un nou născut,
Pragul este spulberat! În Imens ne-am integrat,
Nici efort și nici voință, orice scop a fost uitat.

* Atenția-i instrumentul de mutații radicale,
Ea creează-ntreg climatul întâlnirilor reale
Cu reacția gândirii la impresii din afară;
Întâlnirea-i tot misterul! Ea unește ce separă!

Pragul reprezintă linia de demarcație dintre cele două dimensiuni: Finitul și Infinitul, iar omul comun (ca ființă necunoscută) trăiește, se mișcă și acționează ca alcătuire egoistă, în dimensiunea finitului. Rarele excepții – cunoscute sau necunoscute de înregistrările trecutului istoric al aceste planete – au reușit, prin adâncirea cunoașterii, să spargă cochilia condiționării și să se integreze în sferele Absolutului, adică în locul de baștină al oricărei ființe.

De fapt, acești fericiți eliberați de sub dominația „sinelui profesional”, dispun de o altă mentalitate, în măsură să creeze o lume nouă, cu totul diferită de cea actuală. Ei sunt adevărate exemple vii, care demonstrează că fiecare om dispune de

capacitatea de a depăși ceea ce este trecător și perisabil și să-și descopere adevărata natură nemuritoare a ființei proprii.

Iată ce minunat prilej ni se oferă, cu îndemnul clar și precis de a trudi să descoperim marele mister al propriei noastre realități! Suntem sau nu dispuși să întreprindem o asemenea investigație? Oare poate fi ceva mai de preț în această viață decât descoperirea divinității și a nemuririi sufletului nostru?

În acest sens să încercăm pătrunderea în tainele viului, pornind de la starea noastră de om obișnuit! Suntem oare conștienți că trăim ca niște veritabili prizonieri în carapacea finitului? Că tot ceea ce întreprindem este strâns legat de un interes meschin, hidos și traumatizant?!

Tot ceea ce posedăm, fie că este vorba de bunuri materiale sau de cunoștințe, ne domină transformându-ne în veritabili sclavi. Confuzia, teama, amărăciunea și permanenta agitație fac din noi niște făpturi temătoare, nefericite. Trăim în mod constant în conflict cu noi înșine și cu lumea înconjurătoare. Acesta este rezultatul educației pe care am primit-o de la mediul familial și social în care ne-am dezvoltat. Familia, dascălii, preoții ne-au îndoctrinat în așa fel încât întâmpinăm viața prin intermediul unor șabloane, transmise prin tradiție de la o generație la alta.

Toate cunoștințele – întregul fond memorial – care ne-au fost vârate în memorie și apoi întărite prin repetări, devenite obișnuințe de gândire, se dovedesc cu totul lipsite de valoare practică. Cu ele nu putem depăși mărginirea pentru a întâlni Eternitatea și valorile ei inestimabile.

Ce fel de exemple ne oferă diversele concepte religioase în care am fost sfătuiți să credem? Ne dăm oare seama că religiile, cu nenumăratele lor secte, separă oamenii și-i învrăjdesc pe unii împotriva altora?

Cu ce ne-am ales urmând diversele concepte de viață filozofice? Teoriile seci, lipsite de substanța și esența Adevărului, nu ne-au ajutat în nici un fel să înțelegem prin trăire veșnica noutate a viului în continua lui mișcare.

Nici o metodă și nici un sistem educațional nu sunt în măsură să ne conducă dincolo de frontierele cunoscutului, care ne limitează și ne menține în stare de sclavie.

Pragul dintre cele două lumi nu-l putem depăși decât într-un singur fel: prin întâlnirea noastră directă cu ceea ce există în clipa actuală, ca realitate și noutate absolută adusă de mișcarea viului.

Această întâlnire simplă – în care lipsesc cu desăvârșire scopul, dorința, imaginea, efortul etc. – face ca tot ceea ce este întâmpinat, să dispară în mod spontan. O dată cu această dispariție se instalează golul psihologic, care înfăptuiește în mod concret depășirea pragului, împreună cu integrarea noastră în lumea Sublimului.

Atenția clară, lucidă și atotcuprinzătoare este unicul instrument folosit la întâlnirea noastră cu manifestările ființării. De fapt, ea este exprimarea adimensională a Sacrului existent în profunzimea ființei noastre. Străfulgerările Atenției împrăstie întunericul și confuzia și dezagregă totodată energiile fragmentare, care ne condiționează existența ca făpturi mărginite.

PURITATEA ASCULTĂRII

Nu este deloc ușor s-ascultăm cu puritate.

O'asemenea-nsușire cere multă simplitate.

Nici un gând, dorință, scop, sentimente sau imagini,

Nu-și mai află nici un rost între ale vieții margini.

Mintea e complet tăcută, detașată de trecut,

Iar știutu – își pierde faima încă de la început;

Ființa întreagă e făclie care, practic, luminează

Până în Nemărginit, și-n ea totul integrează.

Nu e „eu“ și „ascultare“, exclusă-i dualitatea.

Moartea „eului“ - secretul de-a-ntâlni realitatea;

De fapt, suntem ascultare pură în a ei esență,
Sunetele o străbat fără nici o rezistență.

Stare de supraconștiință și atenție-absolută,
Sacra imobilitate într-o ordine perfectă;
Folosind alte cuvinte, e „nimicul psihologic“,
E urechea ce ascultă înțelesul perfect logic.

În asemenea postură viața ni se împlinește
Tot ce „e“ ca și ce vine prin noi se desăvârșește
Dăruirea e completă, ființa e total deschisă
Cuprinzând în sine totul Înțelegerea-i precisă.

Realitatea de-o clipă astfel fiind întâmpinată,
Însul află prin trăire viața cea adevărată,
Unde nu sunt contradicții, nici un fel de complicații
Toate se primesc cum vin, fără traume, reacții.

Fără trudă, doar lucizi, singuri am descoperit
Că eliminând trecutul – tot ce-n timp ne-am însușit –
Cu o minte complet nouă, vom cuprinde doar ce-i nou,
Ce s-afirmă de la sine cu-ntreg conținutul său.

La fel abordat privitul, fără vreo deosebire,
E același fenomen integrat de-a noastră fire;
Privitul și ascultarea, în această manieră,
Într-o clipă ne transcend într-o altă atmosferă.

Spontan devenim imenși, parte din Eternitate,
O perfectă uniune, fără personalitate
Fericirea ca un dar venit din Marea Iubire,
Puritatea – mărturie la marea Împlinire.

Nu este deloc ușor să ascultăm cu puritatea minții fie zgomotele venite din lumea exterioară, fie mișcările determinate de lumea noastră interioară.

În această pasivitate a minții, știutul își pierde faima încă de la început. Așadar, nici un gând, dorință, scop, sentiment sau imagine nu-și găsesc rostul afirmării. Întreaga ființă, atentă, lucidă, este întocmai ca o făclie care luminează extinsă la Infinit.

De asemenea, în acest experiment direct nu există dualitate precum eu ascultător și ascultare. Suntem doar ascultare pură, în care „eu” (ca ascultător) este total absent, iar zgomotele care o străbat nu întâmpină nici un fel de rezistență.

Această ipostază o mai putem numi și stare de Pură Conștiință sau „Nimic psihologic”, ori simplă ureche care se mulțumește să asculte și nimic în plus!

În această conjunctură, viața ni se destăinuiește de la sine, iar noi, ca ființe complet deschise, o cuprindem și o înțelegem la adevărata ei valoare. Realitatea de o clipă ne dezvăluie adevărata viață, pe care o acceptăm așa cum vine, ca ceva inevitabil, fără reacții sau traume psihologice.

Prin urmare, noi înșine am descoperit că prin eliminarea trecutului acumulat memorial, dispunem de o minte complet nouă, cu care cuprindem numai ceea ce este absolut nou, adus acum de mișcarea vieții.

Tot la fel abordăm și puritatea privirii. Deci ascultarea și privirea, în această manieră, ne oferă Eternitatea în care ne integrăm, concomitent cu sacrificarea personalității.

În climatul acestei purități, Iubirea absolută ne copleșește întreaga ființă, oferindu-ne cel mai prețios dar acordat omului legat de această lume și anume: fericirea fără margini și lipsită de motivații.

RARITATEA FENOMENULUI „ELIBERAREA“

Spargerea egocentristă, fenomen extrem de rar,
Prin activitatea minții să îl cauți e-n zadar.
Efortul sau sublimarea sunt cu totul de prisos,
Iar credințele sectare se vădesc făr' de folos.

Mult dorita Libertate nu-i produsă de gândire,
N-are cum fi împlinită prin dorință-nchipuire.
Toate astea făcând parte din a „eului“ cetate,
Schimbări n-au cum să aducă prin a lor activitate.

Fenomenul este rar, căci pornirea e greșită
Rezultatu-i pe măsură – împlinire închipuită;
Fiecare activitate când are drept centru „eu“,
Totdeauna-i limitată, prinsă-n perimetrul său.

Mult slăvitele metode și sisteme doctrinare
Crezuri oarbe, idealuri, mintea acumuloare,
Au ca centru tot „ego-ul“, sunt frânturi de mărginire,
Și întreaga lor mișcare e cu el în gând, simțire.

Toate astea moștenite, puse-n practică frecvent,
Ne-au încâtușat mai mult cu orice experiment;
Mai fortificat „ego-ul“, Liberarea amânată,
Ce-a rămas de la străbuni, e tradiție deșartă.

Putem descifra prin noi întreaga deșărtăciune,
Și pe loc să-i punem capăt fără altă opțiune?
Este o-ntâlnire simplă, cu gândirea fragmentară
Prin timp condiționată și mereu deficitară.

Întâlnirea de-i corectă, în noi liniște deplină,
Nu-s dorințe sau nevoi, nici un gând nu se afirmă,
Și în vidul psihologic pătrundem în infinit,
Noi și el în uniune, ca un Tot Nețărnut.

Aste clipe de trăire și de contopiri oneste,
Tainic șubrelesc „ego-ul” și memoriala-i zestre
Însumând mai multe clipe fără nici o prevestire,
Structura se fisurează – poartă spre Nemărginire.

De-acu' totul e ușor, se petrece în chip normal,
Prin deschiderea creată, cum curg râuri în aval,
La fel conținutul psihic se epuizează ritmic,
Cu fiecare-ntâlnire, „sinele”-i tot mai anemic.

Poarta rămâne deschisă pân' -ce toate vor dispăre.
Când Sacrul din orice ființă revine, prin integrare,
La sursa ce i-a dat viață – iubirea cea infinită.
Peregrinarea cu „eul” de-acum e real, sfârșită.

Ia aminte neîncetat pentru buna ta îndrumare:
Tot ce pleacă din „egou” ca dorință și efortare
Mărește egocentrismul și-amână Eliberarea;
Că-ntâlnim Eternitatea doar când pierie limitarea;

Toate căile știute și-n memorie adunate,
Sunt practici amăgitoare, capcane învederate;
Că întâlnirea cu Sacrul are loc fără „egou”;
Cu „nimicul psihologic” actualizat mereu.

Spargerea structurii tempo-spațiale și trezirea sau eliberarea
ființei umane de sub dominația „ego”-ului este un fenomen rar
întâlnit. Care să fie cauza acestei rarități?

Această întrebare ar trebui să și-o pună toți aceia care caută Adevărul absolut, pe Dumnezeu. Or, urmărind același ideal, sunt ei preocupați de pacea, armonia, echilibrul și înnobilarea sufletului? Sau de adevărata fericire, iubirea creatoare, bunătatea, inteligența, frumusețea și omenia, în general?

Merită întreaga apreciere și laude omul care își pune întrebări – în forumul său interior – în legătură cu asemenea probleme, fiindcă acest semen și-a descoperit deficiența morală cu care nu este de acord. Nemulțumirea, în acest context, este un factor pozitiv.

Dar să vedem care este pasul următor. Mai întâi, ce fel de instrument urmează să folosim pentru a demola omul vechi, pentru ca, în locul lui, să se poată instala omul nou, radical diferit?

Poate omul vechi ajutat de cunoștințele lui să-și aducă sieși transformări radicale? Nicidecum! Or, omenirea asta face de mii și mii de ani și noi o moștenim cu toate câte ea a încercat.

În acest fel practicile înaintașilor ne-au relevat, prin ele însele, de ce este așa de rar fenomenul pe care încercăm să-l lămurim.

Așadar metodele, analizele, doctrinele, conceptele filozofice, credințele religioase nu conduc la înnobilarea sufletului omenesc – realizare posibilă numai prin întâlnirea fenomenului de eliberare. Pentru simplul motiv – ușor de înțeles și verificat pe loc – că toate tentativele făcute în sens de transformare, pornesc din centrul interesat al „ego”-ului.

Folosirea îndelungată a acestor mijloace nu a făcut altceva decât să amplifice degradarea morală a omului. Haosul existent astăzi în lume este suficient de grăitor.

Străbunii ne-au transmis, pe această linie a spiritualității, tradiția, care ne-a accentuat dependența de efemerele deșertăciuni ale acestei lumi.

Și-acum, iarăși, o întrebare pusă celor care folosesc în prezent instrumentele de care aminteam mai înainte. Dacă prin ceea ce faceți nu observați transformări radicale, de ce totuși continuați? Unde este rațiunea logică în continuitatea practicării? Ați îndrăgit în

așa măsură amăgirea, încât ea vă împiedică să vedeți, să înțelegeți Realitatea?

În schimb, iată ce ne oferă cunoașterea: simpla conștientizare a reacțiilor minții – determinate de provocările lumii exterioare sau ale lumii noastre interioare – conduce la dispariția spontană a acestora. În locul gol – sau pasivitatea gândirii – mintea noastră se extinde la infinit, folosind noi celule cerebrale.

Cu noua minte cuprindem și înțelegem prospețimea vieții pe clipe de existență. Această întâlnire este și acțiune, care operează transformări radicale, ce conduc la demolarea „ego”-ului. În lipsa „ego”-ului Iubirea și Inteligența ne cuprind întreaga ființă și ne îndrumă prin impulsuri intuitive.

Să reținem, deci, că orice acțiune inițiată de „ego” și condusă de voință prin eforturi spre împlinirea unui ideal, nu face decât să fortifice structura egoistă și să împiedice eliberarea. Toate căile cunoscute și înregistrate memorial, care pretind transformări moralizatoare, sunt practici amăgitoare și capcane învederate.

Integritatea ființei, descoperirea Sacrului și concretizarea spirituală a omului nou, nu se pot realiza decât o dată cu dispariția întregii structuri a „ego”-ului. Această ficțiune dispăre prin străfulgerarea ei de către flacăra Atenției globale.

RUGĂCIUNEA ȘI TĂCEREA

Pentru buna liniștire și spre-a-i merge bine-n toate,
Credinciosul, pe ce știe, a pus mare-nsemnătate,
Pe-acea zisă-rugăciune menită să-l mulțumească,
În raport cu Necuprinsul și prin El să se-ntregească.

Rugăciunea-i prinsă-n vorbe – formule ce se repetă
Insistent și obsesiv, date nouă drept rețetă,
Cuvintele-s socotite formulări misterioase
Apte grabnic să transforme firile neputincioase.

Ajutorul invocat în fiecă-mprejurare,
E un interes meschin-succes și îmbelșugare,
Sau un gând de răzbunare în conflicte neîncetate
Tatăl, ... un fictiv divin, măsluit de-umanitate.

Mergând însă mai departe cu a noastră cercetare,
Observăm cu ușurință că-n a lui desfășurare,
Tot procesul rugăciunii e cuprins în mărginire,
Centura egocentristă, măsurată prin gândire.

Ruga și cu rugătorul – veșnică dualitate,
Proiectând ce e divin după-a ei capacitate;
Totul pleacă din „egou“ – care-i simplă ficțiune,
Dumnezeul personal e-o constantă opțiune.

Multe vrieri se împlinesc dacă ruga-i insistentă,
Plinitorul e tot „eul“, cu-a lui forță remanentă
Perimetrul încărcat de dorințe ce se-nfruntă,
Purtătoare de destin prin violentare, luptă.

Și în schimb ce se obține când în noi este tăcere?
Totul cu desăvârșire! Fără scop și fără vre!
Tăcerea sau golul psihic e poartă spre Infinit,
Ego-ul fiind dizolvat, omul e nețărnut.

Ea apare dintr-o dată, când gândirea e-nțeleasă
Ca fiind continuu veche și total neputincioasă
Să-ntâlnească noul vieții, care-nseamnă prospețime,
Și-n același timp prilej de reală acțiune;

Nici efort și nici voință nu-s luate-n cercetare
Simpla conștientizare a „ce este“, „ce apare“,
Face mintea ca să tacă – o tăcere neforțată, nedorită,
Autentica tăcere numai astfel e-mplinită.

Iar tăcerea-i rugăciune – singura adevărată,
Noi, cu sacrul în contact, ființa toată-ndestulată;
Nu-i nimica de cerut, căci le-avem deplin pe toate,
Tot ce este necesar ființei noastre – adevărate.

Rugăciunea este o exprimare verbală, cu ajutorul căreia credinciosul se adresează divinității și ea îmbracă trei aspecte: de solicitare – drept sprijin pentru o anumită împlinire; de mulțumire – ca răspuns la ajutorul primit și de laudă.

Ea este încredințată credinciosului ca rețetă bazată pe cuvinte, apreciate ca având sensuri magice – cu îndrumarea de a fi mereu, mereu repetată.

Întregul proces al rugăciunii se desfășoară în sfera limitată a „ego“-ului, în care divinitatea este coborâtă la nivelul minții cunoscătoare. Uneori tatăl divin este invocat ca zeu al răzbunării în conflicte inter-umane; alteori, prin îndârjite insistențe, dorim să ni

se alătură în vederea obținerii unor avantaje, fie legate de această lume, fie de după moarte.

La fiecare rugăciune distingem: ruga, cel care se roagă și divinitatea închipuită căreia credinciosul i se adresează. Multe rugăciuni se împlinesc, însă nu ca un dar oferit de divinitate, cum greșit interpretează rugătorul. Împlinirea este tot opera „ego”-ului, care prin dorința aprigă, insistentă, atrage energii asemănătoare, care concură la efectul mult râvnit. Dar să nu uităm niciodată că orice dorință costă. Cândva, în viitor, în mod sigur va trebui să plătim cu prisosință prețul imprudentei dorințe.

Acum, să vedem ce poate să ne ofere tăcerea sau pasivitatea minții. O tăcere neprogramată, nedorită sau imaginată reprezintă o fereastră larg deschisă spre Îmensitate, iar din această tăcere atentă și lucidă țâșnesc toate binefacerile care ne copleșesc întreaga existență.

Mai întâi, acest vid psihic constituie mormântul „ego”-ului. Dizolvarea acestei ficțiuni apare concomitent cu înțelegerea faptului că mintea condiționată nu este niciodată în măsură să cuprindă ceea ce este de necuprins, și că noul vieții nu poate fi întâmpinat cu înscrisurile vechi, perimate, păstrate memorial.

De asemenea, în această tăcere are loc și acțiunea transformatoare, de înnobilare a sufletului omenesc.

Să reținem că simpla conștientizare a mișcării gândirii face ca aceasta să tacă, fără să avem în vedere o astfel de opțiune. Aceasta este autentică tăcere la care ne referim în mod frecvent.

Prin urmare, această tăcere este, prin ea însăși, rugăciunea care ne oferă uniunea ființei noastre cu Sacralitatea. În această contopire nu ne lipsește nimic, fiindcă toate cele necesare ne sunt oferite până la îndestulare.

SACRUL ÎNTĂLNEȘTE SACRUL

Doamne, cât de mult trecură veacurile peste mine,
Negura de vremi apuse nu-mi aduse nici un bine,
Încă mai străin de Tine, tot mereu mai degradat;
Iar unirea de-nceput, totalmente s-a uitat.

Pe atunci trăiam în Tine și în toate Te slujeam
Gânduri, sentimente, fapte, Ție ți le dăruiam.
M-am înstrăinat de tine, când am zis că și eu sunt
Un întreg independent, călător pe-acest Pământ.

De-aici a-nceput tot „răul“, nemintoasa vanitate,
Care din meschine lucruri își acordă-nsemnătate;
Decăderea tot mai mare, firea mai încătușată,
Și prin mine-ntreg pământul, lumea mai denaturată.

Câtva timp a mers așa, ca-ntre vis și amăgire,
Pân-o voce mi-a șoptit să te caut prin gândire,
Să Te chem și să-ți aduc jertfe multe și bogate
De la cea mai neînsemnată – zeciuiala din bucate

Până la jertfa cea de sânge. În rostiri de osanale
Să ucid umane ființe și diverse animale.
Însă dup-amar de vreme am văzut mistificarea,
Zeiilor căror mă-nchinam îți batjocore grandoarea.

Neînțelegându-ți rostul, nici a Ta divinitate,
Te-am redus la lut și piatră sub un chip de zeitate,
Ca să-mi fii la îndemână, să te chem în ajutor,
Când nevoile o cer – când mă-ndemn spre viitor.

Apoi m-am legat de oameni, entități deosebite,
Căroră le-am pus în seamă însușiri din cele sfinte;
Eu pe ei i-am venerat și nu viața lor curată.
Deci o altă rătăcire, tot la fel de degradantă.

Și amara-mi rătăcire se trăgea dintr-un izvor,
Tot timpul Te căutam cu „eul” însoțitor.
Doamne, iartă-mi ignoranța și făloasa-nchipuire,
Ce-ncerca să te reducă la nivel de scop-gândire.

Căutarea încetând, mintea mea complet tăcută,
Fără nici o așteptare, nemișcare absolută,
Clipa dăruită Ție, dezlegat-a tot misterul,
Singur Tu Te-ai relevat. Țsta este Adevărul!

Permanent ai fost în mine – toată piedica „ego-ul”,
Care cât timp dăinuiește, scoate la iveală „răul”.
Sacrul îl întâlnim cu Sacrul existent în fiecare,
Și El simplu ni s-arată în a vieții integrare.

Desprins de lumea finită a „ego”-ului, în stare de pasivitate a
minții, drept Conștiință pură, mă adresez iarăși Sursei Scare
înăuntru căreia ființez. Aflat în acest Tot Sacru, am privirea de
ansamblu a întregului meu trecut, asociat cu materia în care am
viețuit un șir imens de veacuri.

Doamne, la început, când ființam cu Tine, gândurile,
sentimentele și faptele mele numai Ție ți le dăruiam și mă
supuneam Ție, fără nici o cârtire!

Însă la un moment dat, mi-a intrat în cap ideea prostească că și
eu aș fi un întreg independent, aflat pe acest pământ. Din acea clipă
fatală a purces întreaga mea nenorocire, sub forma nemintoasei
vanități, care din fiecă împlinire meschină își acorda însemnătate.

Apoi, cu fiecare autoapreciere, ființa mea se degrada o dată cu încătușarea din ce în ce mai apăsătoare a lumescului.

După o lungă perioadă, cineva m-a îndemnat să te caut cu ajutorul gândirii și să-ți ofer diverse jertfe, ca preț al împăcării și ajutorului pe care speram să mi-l acorzi. În acest sens, am inițiat și împlinit o întreagă suită de jertfe, de la zeciuiala din bucate până la jertfirea de animale și chiar de ființe umane. Toate aceste jertfe le-am însoțit, după îngusta mea gândire, cu rostiri de osanale, spre a ți le face mai plăcute!

Însă după trecerea unei alte perioade, am descoperit că totul era o condamnabilă mistificare și că zeii la care mă închinam îți batjocoreau grandoarea.

După aceea, tot din lipsă de înțelegere reală, te-am redus la diferite chipuri confecționate din lut în formă de zeități, ca să te am la îndemână, pentru a mă ajuta când nevoile o impuneau.

A mai trecut o vreme și am căzut într-o altă rătăcire. De astă dată, m-am atașat de oameni, căroră le-am acordat însușiri de sfințenie! De fapt, eu pe ei îi veneram și nu viața lor curată. Așadar, aceeași rătăcire, la fel de condamnabilă ca și cele anterioare.

Întreaga mea rătăcire pornea din unul și același izvor tulbure – „ego”-ul – cu care Te căutam și apreciam, reducându-te prin gândire la meschinul meu interes.

În clipa în care a încetat căutarea, mintea mea fiind complet tăcută, în care nu se profila nici o așteptare, întregul mister mi s-a relevat. În acea clipă de tăcere, dăruită Ție, singur Tu mi Te-ai arătat, demonstrându-mi Marele Adevăr.

De fapt, Tu ai fost tot timpul în mine. Toată piedica a constituit-o „ego”-ul, fructul propriei mele rătăciri.

Sacrul sau Dumnezeu nu poate fi întâlnit decât cu Sacrul existent în fiecare ființă omenească și care se revelează singur, în climatul purității minții, o dată cu integrarea firii noastre.

SĂ TRĂIM FĂRĂ INTERVENȚIA GÂNDIRII

Titlul temei e insultă pentru mințile flecare
Angajate în tot timpul în rostiri fără valoare,
Trecutul și viitorul – câmpul lor de-activitate,
Prezentul - doar un scurt popas, fără nici-o-nsemnătate.

Înturnarea spre ce-a fost și proiecția spre mâine
Ne desprind de actual. Implicați în ficțiune,
Energia-i risipită fără noimă sau folos;
Ființa este degradată prin acest joc nebulos.

Poate mintea ca să tacă, cum se-ntâmplă cu o floare,
Deschisă în întregime, primind razele de soare?
Iar atunci când e nevoie, să răspundă natural
La un fenomen de viață desfășurat integral?

Asta cere de fapt viața: un răspuns rațional
Când nevoia o impune în climatul cel real.
În rest, absolut să tacă. Cursul vieții să-l privească
Cu toată seninătatea, fără să pălăvrăgească!

Și-ncă-un semn de întrebare, privind a minții tăcere:
De ce nu vrea ea să tacă, cum Realitatea cere?
Logic, intelectual, observăm că-i necesar,
Dar, trecând la aplicare, omul e deficitar!

Împlinirea, pentru mulți, pare irealitate!
Desigur, răspunsu-i dat de-a lor mecanicitate:
Mintea condiționată dă răspuns automat,
Prin ce știe, ce cunoaște, prin trecutul însumat.

Însă când această minte stă o clipă și privește,
Și vede trecutul tot cum mecanic năvălește,
Aruncând vâl de-ntuneric peste noul ce apare
Dintr-o dată, se oprește. Toate-i sunt acum clare.

Cu atenția globală vede, ascultă în tăcere,
Tot ce e mișcare-a vieții, fără vreo apreciere;
Ființa-ntreagă-n armonie se mișcă atemporal,
Gândirea nu intervine cu fondul memorial.

Tot secretul – o minune! stă-n acest privit tăcut.
Mintea deloc nu s-afirmă prin al ei bătrân știut;
Zgomotul extern se scurge, făr' opreliște prin noi,
Cum prin vaduri, fără piedici, se scurg apele-n șuvoi.

Vreun gând de vrea s-apară, la fel este-ntâmpinat,
Simpla lui interceptare îl dizolv-automat.
Se trăiește astfel, practic, fără haosul gândirii,
În constantă armonie cu integritatea firii.

Stăm în față cu „ce este” – faptul existent acum –
Nici trecut, nici viitor – psihologic sunt doar fum.
Pacea, ordinea, lumina se-mpletesc desăvârșit
În acest mod de trăire, ca „un tot” în infinit.

Titlul acestei teme pare să fie o provocare, ba chiar o insultă pentru mințile flecare, încontinuu angajate în rostiri lipsite de valoare. Această limbuție sau logoree își desfășoară activitatea sprijinindu-se pe trecut sau viitor, iar prezentul nu este decât un scurt popas fără însemnătate și adesea nici măcar nu este sesizat.

De fiecare dată când ne întoarcem la evenimente sau întâmplări trăite cândva și păstrate memorial, ori, sprijiniți pe același trecut, ne proiectăm spre viitor, ne rupem de realitatea vieții care se desfășoară numai în prezent. Preocupați de aceste ficțiuni, energia

ni se risipește fără nici un folos. În plus, amintirea unor trăiri moarte amplifică structurile egoiste ai căror prizonieri suntem.

Poate gândirea să tacă, așa cum face o floare care, complet deschisă, se lasă luminată de razele binefăcătoare ale Soarelui, iar atunci când este nevoie de o anumită comunicare, să răspundă în mod natural cu deplinătatea ființei?

De fapt, asta ne cere viața în mod permanent – să-i răspundem numai atunci când ea pretinde un astfel de răspuns. În rest ființa trebuie să tacă și să privească cu toată seninătatea.

Deși din punct de vedere intelectual ne dăm seama de importanța tăcerii, punerea în practică devine totuși anevoioasă. Care să fie cauza acestei dificultăți?

Întreaga vină o poartă „ego”-ul, care funcționează ca minte condiționată de automatisme. Așadar, această structură egocentrică simte tot timpul nevoia să se afirme și o face prin repetări la infinit, potrivit imaginilor memoriale.

Mecanicitatea minții apare ca o boală a sufletului omenesc, care pune stăpânire pe întreaga ființă, cu efectele nocive de care am amintit mai înainte.

Dar dacă această minte este luminată de flacăra Atenției, ea însăși se oprește dintr-o dată, fiindcă dintr-o simplă privire își dă seama de propria sa deficiență. Așadar, tăcerea de o clipă i-a oferit minții adevărata înțelegere.

Tot secretul constă în acest privit tăcut, care, fără nici o intervenție a trecutului, lasă ca totul să evolueze într-o perfectă liniște. În mintea silențioasă se realizează deplinătatea ființei, care dispune de o energie imensă. Această nemișcare psihologică oferă practicantului capacitatea de integrare în prezent și ipostaza de atemporalitate.

În acest climat de echilibru și armonie, ni se dezvăluie adevărata natură a ființei noastre de Divinitate nemuritoare.

SENSUL VIEȚII

Printr-o rază de lumină cerui „sinelui“ să tacă,
Și-n tăcerea lui totală, ca-ntr-o inocentă joacă,
Ridicat-am întrebarea multă vreme ticluită:
Are oare viața sens, și-o menire deslușită?

- Sigur are! fu răspunsul minții vechi și ancestrale,
Și-și rostogoli minciuna ca șuvoiul către vale:
- Prezența aici, pe Terra, urmărește înmulțirea,
Neam, familie și țară - împlinește viețuirea!

- Desfătărilor carnale, băutură și mâncare
Socotite-s ca esență - un alt scop pentru grandoare
- Avere și bogăția multă vreme căutată,
E o altă motivare, rost suprem e – apreciată.

- Titluri, glorie, renume sensuri acordate vieții,
Dar nimic nu-i mai de seamă ca împodobirea frunții!
- Consacrarea împlinirii pe tărâm spiritual
Ar legitima nădejdea de-a trăi în mod real!

*

Folosind, ca la-nceput, raza cea strălucitoare,
Dintr-odată încetară vorbele înșelătoare
Și desprins de spațiu-timp și de mintea planetară,
Pot acum vedea – percepe Mentea cea Universală.

*

Răspunsurile-s pe măsura minților încătușate.
Care văd și-apreciază prin a lor dualitate:
Interesul personal pretutindeni dă valori
Motivație și țeluri - neîndoielnice erori!

A-nțelege sensul vieții nu-i un fapt de căutare
Cu gândirea programată de trecut, de-acumulare!
Când această minte tace, slabă și neputincioasă
În a da răspuns corect, fiind structură nebuloasă:

Psihic, ființa se extinde dincolo de mărginire.
Ca Minte Universală poate da o definire.

În această ipostază, viața-i luată-așa cum vine.
Tot ce e conflict dispare - toate-s integrate-n sine!

O asemenea atmosferă e prin ea revelatoare.
De realul sens al vieții – ca trăire creatoare!

Din ipostaza Infinitului, cu o simplă rază de lumină i-am cerut
„sinelui personal” să tacă și în perfecta lui tăcere i-am adresat
această întrebare clară, riguros precisă: Oare viața noastră, legată de
acest pământ, are cumva vreun sens, tâlc sau menire?

La această provocare, gândirea condiționată - ca minte personală
– îmi răspunse de-ndată. Redau întocmai spusele acestei ficțiuni
tempo-spațiale:

Prezența aici, pe Terra, are drept scop înmulțirea. Ne-am născut
ca să întemeiem o familie, să avem copii, să formăm o etnie și o
țară.

Desfătările carnale, băutura și mâncarea ar fi un alt rost al vieții
trăite pe Pământ. Un alt scop al vieții este legat de avere, de
îmbogățirea căutată cu mult sârg și insistență.

Titluri, glorie, renume - un alt sens acordat vieții de către aceeași
mintă mărginită, care apreciază că nu este nimic mai atrăgător în

această lume, ca împodobirea frunții cu laurii izbânzii.

Împlinirea pe tărâm spiritual este un alt aspect, care ar legitima efortul, sacrificiile și diferitele mortificări, ca tâlc al viețuirii în adevăr.

După ce am văzut și înțeles în chip nemijlocit toate aceste argumente ale „ego”-ului, folosind din nou raza de lumină strălucitoare, concomitent cu străfulgerarea ei, totul s-a oprit instantaneu. Iar o dată cu tăcerea minții planetare s-a instalat golul psihologic și, împreună cu el, a apărut o nouă minte de proporții infinite.

Toate răspunsurile date sunt strict legate de mintea condiționată tempo-spațial, care vede, judecă și apreciază ca alcătuire duală. Interesul personal, care reprezintă pivotul în jurul căruia această minte își întocmește activitatea decizională, este factorul determinant al falselor sensuri.

Sensul real al vieții nu este „ceva”, pe care să-l căutăm cu ajutorul minții programate de trecut, potrivit fondului de acumulări personale. Numai când această minte subiectivă tace smerită, fiindcă și-a înțeles neputința de a cuprinde Absolutul, atunci, în acea clipă de pasivitate psihologică, întreaga ființă este atrasă în sfera Sublimului.

În această fericită ipostază – existență atemporală – viața este privită și acceptată așa cum se manifestă în constanta ei mișcare. Practic suntem o stare de Pură Conștiință sau simplu martor, care doar privește și ascultă tot ceea ce ne oferă viața. Pe cerul unei asemenea conștiințe nu se mai ivesc probleme însoțite de stări tensionale.

Acest climat este prin el însuși revelator, demonstrând că sensul real al vieții este această trăire binefăcătoare, ce transformă, prin

înnobilare, pe practicant. Un asemenea trăitor, care prin simplitatea propriei vieți își destramă perniciosul „ego“, influențează în mod pozitiv restul omenirii, fiindcă noi împreună cu întreaga existență facem parte din „Sublimul Tot“ – unitar în esență și substanță – definit ca unicitate și veșnicie. Fiecare schimbare în bine sau rău a unei particule componente determină influențe asemănătoare asupra întregii comunități.

STAI O CLIPĂ ȘI TE-NTREABĂ!

Stai o clipă și te-ntreabă: de ce fugi înspre trecut?
Ce rost are re trăirea clipelor ce-au dispărut?
Tot ce-i vechi, în prezent n-are valoare,
E trăire-nchipuită, seacă și înșelătoare.

De ce fugi în viitor? Socotești că este nou?
E o altă amăgire, sursa – același „egou“;
Proiectarea înspre mâine e de-asemenea bătrână,
Sursa ca întotdeauna, e-a memoriei columnă.

Deci, trecut sau viitorul nu-s o stare adecvată
Căci prin mijlocirea lor Sacrul vieții nu s-arată;
El fiind veșnic noutatea în clipita care vine.
Cere să-l întâmpinăm cu aceeași prospețime.

Fiind atenți la noi tot timpul, la gândirea cea hoinară,
Care, prin mecanizare, e absurdă și avară,
Vrem mereu să re trăiască clipele ce i-au plăcut,
Neplăcutul să-l alunge hăt departe, în trecut.

Viața, prin a ei mișcare, ni le-aduce-amestecate,
Bucuria și amarul peste tot sunt semănite
De-nțelegem deformat dup-a noastră-ncătușare,
Vinovat e același „sine“ cu valori înșelătoare.

Noul vieții se cuprinde numai într-un singur fel,
Când suntem atenți pe noi, fără să vizăm vreun țel;
Suntem numai energia care clipa o așteaptă
Realitatea Absolută doar așa e-ntâmpinată.

În atare ipostază, deschiși suntem către toate,
Fără spaime sau excese de egou apreciate.
Omul este înțelept când, eliberat de „sine”,
E unit cu Infinitul prin a lui inacțiune.

Iară tainica-ntâlnire are loc prin simplitate,
Când, eliminând ce-a fost, viețuim în noutate,
Cu o minte clar - lucidă privim toate câte vin
În mișcarea lor firească – suntem veșnicul divin.

Funcționarea noastră ca ființă completă, prezentă în clipa ce vine, este indispensabil legată de corecta înțelegere a vieții.

De altminteri, starea noastră naturală este aceea de a ne mișca și acționa ca unitate deplină – corp și psihic în perfectă uniune. De aici decurge și necesitatea de a întreba, în mod constant, mintea instabilă, rătăcitoare, fără un rost anume: De ce alergi în trecut? Are vreo rațiune re trăirea unor clipe decedate? Faptele sau evenimentele ce cândva au fost trăite în mod real, dacă sunt aduse în prezent, ca simple imagini, sunt seci și înșelătoare, deci fără nici o valoare.

De ce alergi în viitor? Crezi că proiecția spre mâine este noutate? Nicidecum! Este o altă amăgire. Sursa este tot structura „ego”-ului. Proiecția înspre viitor este la fel de bătrână, fiindcă provine din banca de acumulări memoriale.

Prin urmare, atât trecutul cât și viitorul sunt stări amăgitoare – pentru prezent simple anacronisme – care împiedică înțelegerea realității viului, prospețimea absolută de la o clipă la alta.

Și cum putem să scăpăm de trecut și de viitor? Simplu, chiar foarte simplu! Cu Atenția lucidă, atotcuprinzătoare vom întâmpina fiecare reacție a minții fără să urmărim nici un scop. Tot ce este întâlnit în acest fel, dispare, iar în golul apărut în mod spontan, dispunem de o energie fără limite, în măsură să înțeleagă prin trăire directă Realitatea absolută.

În această ipostază, dispunem de o imensă sensibilitate și toate câte ni le aduce viața, în desfășurarea ei naturală, sunt privite și apreciate cu dragoste și bunătate.

Omul este cu adevărat înțelept numai când, desprins de „sinele” egoist, se unește cu Infinitul prin inacțiune sau pasivitatea lucidă a minții.

Misterioasa întâlnire este însoțită de simplitate, când, o dată dispărând trecutul, ne integrăm în actualitate și, cu o minte clară și lucidă, privim toate câte vin ca prospețime constantă de la o clipă la alta.

În încheiere să reținem necesitatea de a ne întreba mereu, dacă în clipa prezentă suntem sau nu om complet.

Gândul care, eventual, a plecat în trecut sau în viitor ne fragmentează ființa. Simpla demascare a acestui gând, îl face să dispară. Numai așa suntem un om întreg și funcționăm ca ființă inteligentă, iar prin trăirea noastră creăm o altă lume, diferită de cea actuală.

STRIGĂT ÎN PUSTIU

Cu totală simplitate încercați să vă priviți,
Nu opuneți rezistență la nimic din ce-ntâlniți.
Alungați orice speranțe, crezuri oarbe de-mplinit;
Nici modele, idealuri nu aveți de urmărit.

Nu e vreme de pierdut, de-alergat după năluci
Nici trecut, nici viitor, fiți mereu ... mereu aici;

Acum are importanță – clipa fiind Eternitate,
Acordați-i tot respectul și deplina-nsemnătate.

Ce vedeți sau auziți, să întâmpinați direct,
Opinii și judecăți stavilă sunt și defect
Cel ce știe și cunoaște este realmente prost,
El repetă lucruri moarte, ce acum n-au nici un rost.

Priviți haosul și teama care strâns se împletesc,
Ele țin a vieții pânză în climatul nebunesc
Și, pe fondul vostru psihic, clădiți în același fel,
Toată nebunia lumii are-n tine un model.

Lumea-ntreagă-i bântuită de boli și de nebunie
Aroganța și trufia rezemate-s pe prostie;
Violența, crima, ura și războaie sângeroase
În ins își găsesc suportul pe-acumulări mincinoase.

*

Acest strigăt e lansat în al lumii pustiu psihic.
Opriți răul ce-amenință însăși viața pe Pământ!
Aveți arme la-ndemână și nimic nu vă lipsește;
Dispuneți și de vigoarea „sinelui” care smintește.

Strigătul-mesaj stă-n față la-ndemâna tuturor.
Câți îi văd însemnătatea și urgența de-ajutor?
De ai trece de îndată la Cunoașterea de sine
Lume-ntreagă s-ar schimba, începând chiar de la tine.

Întreg Universu-n tine e-ntâlnirea ideală
Piedică îți e, vremelnice, mintea individuală,
Totdeauna limitată, egocentrică, făloasă;
Caută să-i înțelegi structura-i neputincioasă!

Dac-o vezi - privit global - într-o clipire ea dispare,
Iar în golul inerent, nemaifiind nici o mișcare,
Psihologic, ființa-ntreagă prinsă e-n Imensitate;
Golul psihic și cu clipa au eternă-nsemnătate.

Ipostaza de „nimic” câmp deschis este Iubirii,
Care-nscrie transformări în dimensiunea firii;
Vremea de-mpliniri impune acest salt evolutiv,
Prin mutații radicale, în „ego-ul” hâd, fictiv.

Această temă vizează, în general, pustiul psihologic al omului obișnuit, condiționat tempo-spațial, a cărui existență egocentrică l-a transformat într-o ființă temătoare, dezechilibrată, haotic-comportamentală.

Însoțiți de Atenția lucidă și atotcuprinzătoare încercați să vă priviți cu simplitate cât mai des, fără să opuneți nici un fel de rezistență la toate câte le întâlniți. În practicarea acestei experiențe directe nu există: dorință, speranță, crezuri, modele de imitat, scopuri sau idealuri de urmărit.

Nu vă pierdeți vremea alergând după năluci; acestea sunt creații ale trecutului sau viitorului. Insistați asupra întâlnirii corecte cu realitatea, care oferă binefacerile Eternității. Întregul respect trebuie acordat deci cu toată seriozitatea numai clipei prezente.

Tot ceea ce vedeți sau auziți, întâmpinați în mod direct. În acest context, este absolut necesar să lăsați la o parte orice opinie sau prejudecată și întreaga dumneavoastră știință. Fiindcă știutorul, cunoscătorul este și rămâne de fiecare dată un ignorant, căci repetă lucruri imaginare, păstrate memorial – în prezent anacronice – lipsite de sens în fața noutății viului în eterna lui mișcare.

Haosul, cu frecvența lui incertitudine și frică, vă țese pânza existenței și vă creează climatul nesigur al vieții de zi cu zi, fiindcă recurgeți mereu la fondul memorial, moștenit educațional. Nebunia

atât de evidentă astăzi în lume, este efectul firesc al tuturor celor care abordează prospețimea vieții în același mod deficitar.

Întreaga lume este bântuită de boli psihice, pretutindeni proliferază aroganța, orgoliul și trufia - întemeiate și întreținute numai de prostie. Ambiția, violența, lăcomia, ura, crima și războaiele își găsesc suport și justificare numai în acumulările înșelătoare ale memoriei.

Oprii nebunia cu efectele ei nimicitoare care amenință viața de pe Terra! Armele ucigătoare vă dădesc și incită întregul dezechilibru psihologic fundamentat pe „sinele” egoist și halucinant!

Câți pun oare în aplicare acest mesaj al cunoașterii minții personale? Există măcar încă unul?

Transformarea lumii începe cu noi înșine, fiindcă noi și lumea alcătuim „un întreg” și o simplă transformare realizată de un element component al întregului, influențează tot restul.

Întregul univers se află în fiecare dintre noi și ne așteaptă să-l descoperim, însă mintea individuală, egocentric-limitată, constituie reala piedică sau obstacol în calea acestei minunate performanțe. Așadar, privită global cu flacăra Atenției, această minte obstrucționistă dispare în mod fulgerător.

În golul psihologic astfel creat, ființa noastră se extinde la Infinit, integrându-se în Marele Tot. Prin urmare, pasivitatea minții și eterna clipă deschid poarta Iubirii absolute, care prin ea însăși produce transformări radicale în dimensiunea ființei umane.

Vremea pe care o străbatem ne solicită acest salt calitativ pe linia mereu ascendentă a evoluției morale și spirituale, prin mutații radicale în structura „ego”-ului hâd și dizgrațios.

TACI, OPREȘTE-TE, ÎNCETEAZĂ!

Din citit, din auzit, din câte s-au spus în lume,
Căutând neîncetat în abis și în genune
Am aflat cât de-nsemnată este liniștea totală,
Capăt ultim și cuprins în ființarea Integrală.

Pricina este gândirea cea confuză și flecară,
Rezemată pe trecut, egocentrică și-avară.
Risipește energia și, prin timp, ne fragmentează,
Prin ce-a fost și ce-o să fie, viața ne-o încorsetează

Pentru ea, clipa prezentă, trece făr'-să se oprească,
Trebuința-i cea mai mare e plăcutul să-l hrănească;
Și, la fel, fictiv, evită ce-i displace sau durere,
Încordată stând la pândă să-și plinească a sa vrere.

Deci, gândire taci, oprește, încetează al tău zor
Căci așa cum te porți, nu exiști în adevăr.
Ficțiunea-ți e substanță, timpul - irealitate,
Viitorul și trecutul n-au nici o însemnătate!

În discuție cu tine, nu doresc să m-angajez,
Fiindc-ar fi o altă formă, prin tine să-acționez;
Ci privindu-te în față, îți văd oarba comportare
Și ascult cu luare-aminte vorba-ți plină de-ngâmfare.

Ce zici, poți spontan să taci? Atenția este lumină,
Prin ea singură tu afli, cât ți-e goana de nebună!
Nu te rușinezi tu, oare, de-a ta inutilitate?
Nu vezi cât de-absurd e totul, prin a ta activitate?

Prin tăcerea ta smerită, ființa-ntreagă-i relaxată,
Cuprinsă-n Imensitate, află viața-adevărată;
Află Sacrul ce se-ascunde în om drept sau în smintit
Pe Cel fără de-nceput, fără mijloc, sau sfârșit.

Din literatura pe care am studiat-o, ca și din spusele altora, mai bine informați decât mine, am aflat cât de importantă este pacea sufletului, tăcerea minții sau vidul psihologic. Mi s-a spus, că fără această liniște și armonie a minții, nu se poate realiza nici integritatea ființei și nici înțelegerea vieții, în ansamblul și complexitatea manifestărilor ei.

Am mai aflat că întreaga vină a dezechilibrului omenesc îi revine gândirii, caracterizată ca manifestare haotică, flecărească și confuză, iar izvorul acestei gândiri se află în trecut. Adică este ea însăși o ficțiune, care se sprijină pe imagini moarte, fără substanță. Prin activitatea ei egoistă, strict legată de un anumit interes personal, ne împrăștie energia, fără de nici un folos.

Această gândire, aflată într-o veșnică agitație, ne fragmentează unitatea ființei ori de câte ori se avântă în trecutul perimat sau se proiectează înspre un viitor imaginar și nesigur.

Pentru ea, prezentul este un punct mort, peste care trece fără să-i acorde vreo considerație. Ca imagine a trecutului, ea încearcă să dea continuitate clipelor plăcute, trăite cândva în mod real – și fuge sau se străduiește să evite ceea ce a constituit durere sau neplăcere.

Ție gândire, care ești așa cum te-am descris, îți poruncesc, să taci! Oprește-te, încetează-ți întreaga agitație! Fiindcă așa cum te porți tu nici nu exiști în mod real! Substanța existenței tale este ficțiune – creație a timpului – deci, irealitate! Trecutul și viitorul n-au nici un fel de însemnătate! Nu mă angajez în discuții cu tine! Dacă aș face asta, ar fi o altă formă de acționare, ca gândire!

În schimb, eu doar te privesc și, în mod simplu, îți demasc întreaga comportare, iar cu ajutorul Atenției te și ascult, cum prin cuvinte singură cauți să te apreciezi!

Ce zici gândire! Poți să taci în mod spontan?

Atenția pe care o îndrept înspre tine este lumină strălucitoare și, sub raza ei, tu singură descoperi inutilitatea agitației și goanei tale lipsită de rațiune!

Acum, în fața luminii, nu îți este oare rușine de întreaga ta absurditate? Nu vezi cât de fără rost este întreaga ta activitate?

O dată cu tăcerea ta smerită, ființa se relaxează în mod spontan, se integrează în universalitate și descoperă prin experiență directă adevărata viață. În această conjunctură, practicantul află atât Sursa Sacrului cât și propria sa nemurire.

TRĂITORI, NU VORBITORI!

Plin Pământul, lumea-ntreagă de preinși cunoscători,
Ce-și arogă importanță, de-a fi mari predicatori;
Ei știu că e Dumnezeu și că nu există moarte,
Ba ne dau și-asigurări, c-ar ști pașii să ni-i poarte,

Și că mântuirea noastră doar prin ei se împlinește,
Fiecare-n a lui parte, înțelept se socotește;
Prin ei lumea-i divizată, deseori se nasc conflicte,
Adevăru-i prins în vorbe cu interpretări distincte.

Teologi și filozofi în dispute permanente,
Au determinat prin timp disidențe inerente;
Asta demonstrează-n fapt lipsa de temeinicie
A unor idei, concepte fără sens, statornicie.

Despre Adevăr vorbim numai când îl întâlnim
Când trăim Realitatea, când cu ea ne contopim;
Cu gândirea personală – mintea condiționată –
Eronat îl coborâm în lumea determinată.

Ce adunat-am de la lume, se propagă ca știut,
Exprimarea-i repetarea unor spuse din trecut;
Sunt, de fapt, trăiri străine, care n-au nici o valoare,
Vorbe moarte, fără miez și la fel, amăgitoare.

Tot știutul e capcană și obstacol la-nțeleș,
Înspre Sacrul Adevăr, nu-i potecă de acces;
De aceea tacă mintea și gândirea-ncătușată,
Căci tăcerea e fereastra către viața adevărată.

Trăitorii schimbă lumea prin trăirea lor aparte,
Prin gândirea, vorba, fapta cu Iubirea-ngemănate.
Când ființa-și vede clar modul de funcționare,
Poate singură să sfarme vechea-i condiționare.

Adevărul – tuturor e avuție de la Sacrul început,
El e-n noi, în fiecare și ne-așteaptă prin tăcut;
Piară deci egocentrismul! Omul, ca un nou născut,
Lui complet să se jertfească, fără scop, vrut sau știut.

Pe întreaga suprafață a Terrei se află un număr imens de predicatori, care își arogă importanță susținând că ei îl cunosc pe Dumnezeu, că nu există moarte, ba ne dau și asigurări că, prin ascultarea ce le-o acordăm, ne conduc chiar în grădina Paradisului. Fiecare se socotește înțelept și pretinde că mântuirea noastră numai prin intermediul lui se împlinește.

Acești predicatori, condiționați diferit în funcție de propriile crezuri, prin tot ceea ce susțin divizează lumea și adesea sunt pricină de conflicte între oameni. În general, adevărul despre care vorbesc ei este cuprins doar în vorbe cu interpretări distincte.

Teologii și filozofii aflați într-o permanentă confruntare au determinat, în decursul istoriei, inerente disidențe. Or, acest simplu

fapt, prin el însuși grăitor, demonstrează lipsa de temeinicie a credințelor și conceptelor pe care ei le susțin.

Despre Adevăr vom putea vorbi numai în clipa când îl întâlnim, adică atunci când întâmpinăm Realitatea și ne integrăm în ea prin experiență directă, nemijlocită.

Tot ceea ce ființa umană, condiționată de acumulările memoriale, afirmă ca minte știutoare, nu este decât banală repetare, lipsită cu totul de importanță, care oferă doar aprecieri amăgitoare.

De asemenea, știutul, așa cum practica o adevărește, constituie un veritabil obstacol în calea înțelegerii adevărului. Așadar, mintea încătușată trebuie să tacă în mod desăvârșit, fiindcă numai tăcerea sau pasivitatea minții oferă șansa de a întâlni Realitatea vieții.

Trăitorii – în ipostaza întâlnirii cu Adevărul – schimbă lumea prin viața lor deosebită. Gândirea, vorba și fapta constituie la ei un întreg în contopire cu Iubirea creatoare. Între acești veritabili trăitori nu există nici un fel de contradicție, fiindcă Adevărul Absolut nu are decât o singură mișcare. O întâlnim sau nu?

De asemenea și simplul vorbitor poate să devină un trăitor-vorbitor, dacă în mod simplu își vede rătăcirea și întreaga condiționare. Desigur, acestuia i se cere, în mod categoric, să fie în primul rând cinstit cu el însuși. Fără această puritate și tărie de caracter, nimic durabil nu se poate realiza.

De fapt, fiecare om este predestinat, chiar de la sacrul început, ca să întâlnească Adevărul și să trăiască în contopire cu el, fiindcă el este în noi realitatea nemuritoare, divinitate care așteaptă să-i deschidem cărarea prin Sacra tăcere.

În concluzie, omul nou nu se poate naște decât prin decesul omului vechi, prin moartea „sinelui” egocentric, posesiv și aberant.

URCUȘUL FĂRĂ SCĂRI CU TREPTE

Prin milenii, neputința omului cel incomplet
A imaginat formule de urcuș spre Adevăr,
Aspirând prin el să schimbe glodul brut în giuvaer.

Noi, produsu-aceilor vremi, azi, de ieri încorsetați,
Suntem doar simple mașini – nu oameni adevărați,
Trăiri moarte de nu suntem cu prezentu-integrați.

Din încătușarea oarbă, egocentrică și dură,
Ne eliberăm spontan numai într-un singur fel,
Când vibrăm de inocență, fără-a urmări model.

Liniștea și puritatea sunt mijloace fără de preț
Ce deschid tot orizontul spre-nțelegere, iubire,
Ce transformă radical într-o singură sclipire.

Și în starea întronată, zborul vine de la sine,
Ființa-ntreagă aspirată spre mărețul necuprins
Ce dizolvă neputința, omul - infinit extins.

Nici maeștri, nici metode, nici urcuș pe scări cu trepte
Nu ne sunt de vreun folos. Când cu viața ne unim,
Fără „eu“, doar cu „nimic“, omul nou îl construim;

Și, prin el, o lume nouă, fără-conflicte sau războaie;
Armonia – temei sacru pentru buna viațuire.
Omenia între oameni – o reală-nfăptuire.

La un anumit stadiu de dezvoltare, omul și-a dat seama de modul său greșit de funcționare pe plan psihologic. Confuz și temător, el a încercat pe întregul parcurs al zbuciumatei sale istorii să descopere acea forță misterioasă, a cărei existență doar o intuia, și în care să-și pună întreaga nădejde. În acest fel, ca om incomplet funcțional, el a imaginat o mulțime de formule, cu ajutorul cărora spera să afle adevărul care să-i înnobileze sufletul.

Noi, urmașii acestor idealști, datorită educației tradiționale transmise de la o generație la alta - ne manifestăm, la nivel psihic întocmai ca niște roboți. La întâmpinarea noutății vieții, răspundem prin reacții memoriale, cu totul nepotrivite perceperii adevărului. Cu trecerea timpului, formulele s-au nuanțat, iar o dată cu ele și degradarea morală a omului s-a adâncit.

Pentru a scăpa de această nefastă moștenire și de întregul haos aflat în continuă creștere în toate colțurile lumii, ni se oferă experimentul cunoașterii directe, adică a întâlnirii cu noi înșine.

În vederea redresării acestui om structurat deficitar – ca „sine personal” egoist, confuz și stresant – ni se oferă o nouă modalitate de abordare a vieții. Să vedem, practic, în ce constă acest experiment al cunoașterii.

Cu ajutorul Atenției lucide, vom privi în mod simplu întreaga manifestare psihică a acestui om vechi la întâmpinarea noutății vieții, fără să dorim altceva. Simpla întâlnire atentă, pasivă și lucidă va destrăma în mod spontan întregul fond egoist.

În liniștea care se așterne în mod firesc, ni se deschide larg poarta Infinitului cu care ne contopim. În acest Sublim climat suntem pur și simplu atrași instantaneu din lumea finită în mărețul necuprins unde întâlnim Iubirea absolută, care dizolvă întreaga neputință și urătenie a firii lumești.

Prin urmare, în aplicarea acestei experiențe directe nu avem nevoie de vreun maestru, de concepte filosofice sau de credințe religioase și nici măcar de calea urcușului cu trepte, realizat în timp.

Liniștea de care aminteam mai înainte ne oferă integritatea ființei și uniunea cu viața. O dată cu dispariția omului vechi și apariția

„nemicului psihologic”, construim un om nou, cu o altă mentalitate. Simpla existență a acestui om nou pune temelie unei alte lumi, fără contradicții, conflicte, ură și războaie.

Armonia sufletului reprezintă temelia care îl ajută pe omul obișnuit să-și descopere realitatea originii sale de Divinitate nemuritoare.

Aducerea Pardisului pe această planetă nu este un vis, ci un fapt realizabil de către semenii care își descoperă adevăratul rost al existenței în colaborare cu corpul fizic.